

ဘက်ဒေါက်

အဲဒီနီတင်နီနီ

မြို့ပြယဉ်ကျေးမှု

BURMESE
CLASSIC
2000

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

- စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၅၈၉၀၅၁၀
- မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၆၄၂၀၆၁၀
- အထူးအိမ် - ကိုဆန်း
- ထုတ်ဝေသူ - ဒေါ်မိုးသီတာ (စိုးမိုးစာပေ)
(မြ-၀၃၈၅၁)
အမှတ် ၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးမြင့်သန်း (မြ-၀၄၉၀၂)
စံပယ်အောင်ဆက်
၁၃၊ ၁၀၇ လမ်း၊
မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ရန်ကုန်။
- အတွင်းဖလင် - ဦးထွန်းဆိုင်
- စာအုပ်ချုပ် - ကိုသန်းဌေး
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လ။
ပထမအကြိမ်။
- အုပ်ရေ - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၂၂၀၀ ကျပ်

၈၉၅ • ၈၃

အကြည်တော်

ကျွန်တော်နှင့်မြို့ပြယဉ်ကျေးမှု/အကြည်တော် ။ - ရန်ကုန်
စိုးမိုးစာပေ၊ ၂၀၁၀

၁၃၅ - စာ ၁၃၀.၅ x ၂၀.၅ စင်တီမီတာ

(၁) ကျွန်တော်နှင့်မြို့ပြယဉ်ကျေးမှု

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC

ခါတိုင်းလည်း ညအချိန်လွန်၍ ကားမရတိုင်း
ဝေါ့ဆွဲသို့ ဝေးလံစွာ လမ်းလျှောက်ပြန်နေတုန်း

ပူပြင်းတောက်လောင်သော နွေရာသီညက ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခု
လုံးကို ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျစေသည်။ နေ့ခင်းပိုင်း တောက်လောင်ခဲ့
သော အပူရှိန်က ညခင်းမှာမှ အငွေ့ယုံပြီး တံလျှပ်သဖွယ် အပေါ်သို့
လျှံတက်နေသည်။

“ရေ... ရေဆာတယ်”

ထိုအသံက လျှောက်လှမ်းခဲ့သော ခြေလှမ်းများ ခွေယိုင်ချင်
ချင်။

ခါတိုင်းလည်း ညအချိန်လွန်၍ ကားမရတိုင်း ဤတုသို့
ဝေးလံစွာ လမ်းလျှောက်ပြန်နေကျ။

သို့သော် ပူပြင်းမှုက ဤမျှလောက် မပြင်းပြ၍ ထိုတုသို့
အတွေးမျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ပေါ်ဘူးချေ။

www.burmeseclassic.com

ဘေးဘီ ဝေကြည့်မိသည်။ နေအိမ်များ၊ ဆိုင်ခန်းများအားလုံး ပိတ်ကုန်ပြီ။ ဘာဆိုဘာမှ မရှိဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ခြောက်ကပ်နေသည်။

“ရေ... ရေ ပေးပါ”

တိုးတိုးဖွဖွ ရေရွတ်ရင်း မျက်နှာပေါ်မှ စီးကျလာသော ချွေးစတို့ကို လျှာနှင့်သပ်မိသည်။ လျှာပေါ်မှ င်ပျဗျအရသာကြောင့် ရေပိုငတ်သယောင် ခံစားလိုက်ရသည်။

ဘေးဘီ ထင်ဝေကြည့်မိသည်။ ဘာဆိုဘာမှမရှိတော့။ မီးများပိတ်လျက်။ အိမ်တစ်အိမ်ထဲ ရေဝင်တောင်းသောက်ဖို့ကလည်း မဝံ့ရဲ။ စုတ်ပြတ်ပြတ် သွပ်မြင်သည်နှင့် သူ့ခိုးမှတ်၍ ဝိုင်းရိုက်မှာ ကြောက်ရသေး။

“ရေဆာတယ်... ရေ... ဆာတယ်”

ထိုခံစားမှုတစ်ခုနှင့်တင် သူ့ခြေလှမ်းများ ပိုမိုလေးလံလာ သည်။ ဇူးအတွင်းမှ ရိုးတွင်းချဉ်ဆီများ ခမ်းခြောက်သယောင် ထင်ရ လောက်အောင် ခြေထောက်များ တုန်ယင်နေသည်။ ရေငတ်လွန်း၍ လမ်းဘေးလဲကျ သေသွားမလား။ စိတ်ထဲခံစားနေရသည်။

ထွက်ကျလာသော ချွေးများကို အကျီနှင့် ပင့်သုတ်လိုက် သည်။ ချွေးချင်း ပေါင်းသွားသည်သာ အဖတ်တင်၏။ ဘယ်လိုမှ အေးမြမှုကိုမပေးနိုင်။

ဝတ်ထားသောအကျီကို ပင့်ချွတ်လိုက်ပြီး ညှစ်ချလိုက်သည်။

တဖျော့ဖျော့ကျလာသော ချွေးများက ကတ္တရာလမ်းပေါ် ကျပြီး ချက်ချင်းခြောက်ကပ်ကုန်ပြန်၏။

အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်သည်။ ခေတ္တမျှ အေးမြသွား သယောင် ထင်ရသော်လည်း ခံစားချက်က မပြောင်းလဲ။ အနည်း ငယ် ခြောက်သွေ့နေပြီဖြစ်သော အကျီနှင့် မျက်နှာပင့်သုတ်လိုက်ပြန်

သည်။ ချွေးများက ပင်ပန်းမှုကို အားပြု၍ မရပ်တန့်နိုင်သေး။ ခေါင်း ကိုသပ်ခါလိုက်သည်နှင့် ရေစက်ရေပေါက်များသဖွယ် ခန္ဓာကိုယ်ကို လာစင်၏။

“ရေဆာတယ်... ရေဆာတယ်”

မြည်တမ်းရင်း သက်သာလိုသက်သာငြား ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်း ကတ္တရာလမ်း၏ အပူငွေ့ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး ရေချိုးထားသလိုဖြစ်သွား၏။

“မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုထိုင်နေရုံနဲ့ မဖြစ်ဘူး။ ဆက်လျှောက်ရမယ်”

အားတင်း၍ ပြန်ရပ်လိုက်သည်။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး မူးမိုက် သွားသယောင်ထင်ရသော်လည်း သတိရှိစွာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ထိန်း လိုက်သည်။ မျက်လုံးကို ခေတ္တမှိတ်ထားရသည်။ နောက်မှ ခြေလှမ်း ကို ပြန်စနိုင့်၏။

ကုန်းကျော်တံတားက ခပ်နိမ့်နိမ့်ပင်ဖြစ်သော်လည်း ပင်စန်း နွမ်းနယ်မှုများကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခြေကုန်တက်နေရ သည်။ သို့သော်...

“မီးရောင်”

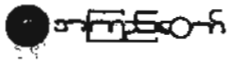
အမှောင်ထဲ မသဲမကွဲမြင်ရသော မီးရောင်မြင်တော့ ဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ဟုတ်တယ်... မီးရောင်”

“ရေရတော့မယ်”ဆိုသော အသံက ခန္ဓာကိုယ်ကို အားအင် အသစ် ဖြစ်ထွန်းစေသည်။

ချွတ်ထားသောအကျီကို ကမ်းကတန်း ပြန်ကောက်စွပ်၍ ခြေလှမ်းအချိန်မြှင့်လိုက်သည်။

ညနက်နက်မှာ ဝယ်သူမဲ့နေသော ကွမ်းယာဆိုင်ကလေး။

မယောင်းတိုင်မီးပွဲပြုနှင့် ဝယ်သူမဲ့နေပေပြီ။ ဆိုင်ရှင်က အိပ်ပျော်နေ၍ ဆိုင်သိမ်းရန် မေ့လျော့နေပုံ။

ခြေသံကြားတော့ ဆိုင်ရှင်က အိပ်ချင်မှားတူးနှင့် ကြည့်သည်။ ဤအချိန်ကြီးတစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လာသည်ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်နေသည်ထင်။

“စီးကရက်တစ်လိပ်ပေးပါ”

အမှန်တကယ်က ရေသောက်ချင်နေသည်ဖြစ်သော်ငြား လူမှုရေးအရ တစ်ခုခုဝယ်ပြီးမှ သင့်တော်မည်မို့ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို လွှမ်းဝယ်လိုက်သည်။

ဈေးသည်က ပျင်းရိစွာသန်းဝေပြီး စီးကရက်တစ်လိပ်ကမ်းပေး၏။ ပြီးနောက် ဆိုင်တွင်ရှိသော ပစ္စည်းများကို နံဘေးနားချထားသော ဆွဲခြင်းထဲသို့ တစ်ခုချင်းကောက်ထည့်နေလေတော့သည်။ အခုမှ ဆိုင်သိမ်းရတော့မည်မှန်း သိသွားသည့်ပုံ။

ကျသင့်ငွေကို ကတုန်ကယင်ကမ်းပေးရင်း...

“ရေ... ရေလေးတစ်ခွက်လောက်များ ရမလားဗျာ”

ဆိုင်ရှင်က လှည့်ပင်မကြည့်ဘဲ...

“မရှိဘူး”

“ဗျာ”

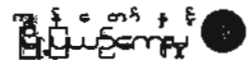
ခန္ဓာကိုယ် ပြိုလဲကျမတတ်ဖြစ်သွား၏။ မျှော်လင့်ချက်များ ပျက်သုန်းသွားရပြီမို့ ဆောက်တည်ရာမရဖြစ်သွားသည်။

“ရေ... ရေတစ်ခွက်လောက် တကယ်မရှိတာလားဗျာ”

ဈေးသည်က မျက်မှောင်ကျ၍ ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ...

“အိမ်ကမိန်းမက ဒါမျိုးတွေ သိတာမဟုတ်ဘူး။ ဈေးရောင်း

ဖို့ ဈေးပစ္စည်းတွေချည်း ထည့်ပေးလိုက်တာ၊ ကျုပ်တောင် ခုနက

ကားတစ်စီးလာရပ်လို့ ရေတောင်းသောထံရသေး၊ တောတ် ပူပါတယ်ဆိုမှကွာ”

ဈေးသည်က ထချစ်တောက်တောက်ဆိုရင်း သူ့ပစ္စည်းများ တစ်ခုစီကောက်ထည့်နေလေ၏။ ကျွန်တော်ကိုင်ထားသော စီးကရက်ကို မသောက်ဖြစ်သေး။

မျှော်လင့်ထားသည့်အရာမရ၍ အာခေါင်တ ပိုခြောက်ကပ်ပြီး လည်ချောင်းပင်ကွဲမတတ် ဖြစ်နေလေသည်။

“အဟွတ်... အဟွတ်”

ထံတွေးပင် မျှီချ၍မရတော့။ ရေတစ်ခွက်ပင် မသောက်ရပါက သေဆုံးသွားနိုင်သည့်အနေအထား။

“ရေသောက်ဖို့လားတင်”

အနောက်မှ ချိုချိုအေးအေး မိန်းကလေးအသံကြားတော့ ဝေ့ကြည့်မိသည်။

ဆံပင်နှစ်ဘက်ကို ကျစ်ဆံမြီးကျစ်ထားသော မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်။

အသက်က ဆယ့်ခြောက်နှစ်ခန့်သာ ရှိမည်ဖြစ်သော ကောင်မလေး။

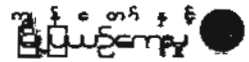
အစကတော့ အဖြူရောင် ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မည်ဖြစ်သော ဂါဝန်ရှည် ညစ်ထေးထေးကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။ သူမ၏မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ဖုန်မှုများ ရွံ့ဗွတ်များ ပေကျဲနေသည်။

“ခုနက ရေဆာတယ်လားကြားလို့”

ကောင်မလေးက ထပ်ဆိုသည်။ မငြင်းနိုင်သောအနေမို့ ခေါင်းကို ခပ်သွက်သွက်ညိတ်ကာ

“ရေ... ရေရှိလား”

BURMESE CLASSIC

ကျွန်တော်၏ အလောတကြီးအမေးတို့ ကောင်မလေးတ
ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးနောက်...

“ရှိတယ်... ဒါပေမဲ့ မရွံ့ရဘူးနော်”

ကောင်မလေးက လက်ညှိုးလေးထောင်ပြီး သတိပေး၏။
ရေသောက်ချင်စရာနှင့်မို့ ခေါင်းညိတ်ကာ

“အင်းဝါ... ရပါတယ်၊ ရေသောက်ရရင်ကို ကျေးဇူးတင်
လှပါပြီ”

“ဒါဖြင့်လိုက်ခုံ”

ကောင်မလေးက ပြောပြီးသည်နှင့် လှည့်ထွက်သွား၏။ သူမ
ဦးတည်ရာက ခုနက သူဖြစ်သန်းလာသော တံတားဆီကို။

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချရင်း ကောင်မလေးနောက် ခြေခွာတံဆွဲ
လိုက်နေရသည်။ အားအင်တုန်ခမ်းမှုများကြောင့် ခြေထောက်က
ကြွက်တက်ချင်သလိုလို၊ ခြေတစ်လှမ်းလှမ်းဖို့ မနည်းအားယူနေရ
သည်။

ကောင်မလေးကတော့ ဘာမှမသိသည့်အလား အရှေ့က
နေ ခုန်ပေါက်ပြေးလွှားရင်း အနောက်ဖက်လှည့်ကြည့်၍ ရယ်သေး
သည်။ နောက် ဘာမှန်းမသိသော သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ငြီးရင်း
ပျော်ရွှင်နေဟန်ရှိသည်။

တံတားနားပြန်ရောက်တော့မှ သတိထားမိသည်။ ဒီနား
အိမ်မှမရှိဘဲ၊ ကျွန်တော်လည်း လန့်ဖျပ်ပြီး...

“ဘယ်... ဘယ်အထိသွားရမှာလဲ”

“ခဏနော်”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးမီ ကောင်မလေးက ဖြတ်ပြောပြီး
တံတားကြီးအောက် ပြေးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

သူမ၏ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကြောင်နေမိ
သည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေကြည့်တော့လည်း ဘာမှမရှိ။ တံတားနှင့်
မလှမ်းမကမ်းတွင်သာ ပန်းခြံသဖွယ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြုလုပ်ထား
သော မြေတွက်လပ်ကလေး၊ ထိုတွက်လပ်ကလေးမှာမှ ခနော်နီခနော်
နဲ့ ရိုက်ထားသော ထိုင်ခုံတန်းလေးတစ်ခု။ သရဲများ အခြောက်ခံရတာ
လား။ ကြက်သီးက ဖြန်းခနဲထသွား၏။ ရေသောက်ချင်စိတ်ကြောင့်ပဲ
စိတ်ဝယောက်ဝယက်ဖြစ်နေပြီလား မပြောတတ်။

ငေးကြည့်နေတုန်းမှာပင် တံတားအောက်ဝင်သွားသော
ကောင်မလေး ပြန်ထွက်လာသည်။ သူလက်ထဲတွင်တော့ ညစ်ထေး
နေသော ရေဗူးတစ်ခု၊ ရေဗူးမြင်သည်နှင့် စိတ်ထဲ ပျို့ချင်သလိုပါ
ဖြစ်သွား၏။

“ရော့”

ကောင်မလေးက ပြီးရွှင်သောမျက်နှာကလေးနှင့် ရေဗူးကို
လှမ်းပေး၏။

ရေဗူးကိုကိုင်မိသည်နှင့် အေးမြသောအထိအတွေ့ကို စတင်
ခံစားရသည်။ သို့သော် လွန်စွာညစ်ထေးပေကျနေသော ရေဗူးကို
မြင်နေရတော့ ရုတ်ချည်းမသောက်ရဲသေး။ အထဲရေကတော့
ကြည်ကြည်လင်လင်ပင်။

“သောက်လေ... ရေဆာတယ်ဆို”

ကောင်မလေးအသံကြားတော့ သတိပြန်ဝင်လာသည်။
နောက် ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘဲ မျက်လုံးကိုမှိတ်၍ ရေကို ဒီအတိုင်း
သောက်ချလိုက်သည်။

“ဟား”

ရင်တစ်ခုလုံး ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံး အေးမြသွားသယောင်

ထင်ရသည်။ ရေကို ဗိုက်တင်းသည်အထိ မနားတမ်းသောက်ချလိုက်သည်။

“ခမ်း...ခမ်း...ခမ်း”

ကောင်မလေး၏ သဘောကျစွာ ရယ်သံကြားရ၏။ ကျွန်တော်လည်း သူ့တို့ဂရုမစိုက်နိုင်သေးဘဲ ကျန်ရှိနေသောရေများကို မှက်နှာပေါ်သို့ လောင်းချလိုက်သည်။

“ဟား”

ခုနက ခံစားနေရသော ခံစားချက်များ ထိုရေစက်များနှင့် အတူ မျောပါသွားသယောင် ထင်ရလောက်အောင် ငြိမ်းချမ်းသွား၏။
“ယူဦးမှာလား”

ပြုံးနေသော ကောင်မလေးကို တွေ့ရ၏။ အမှန်တော့ ဖြစ်နိုင်လျှင် ရေပါမျိုးချလိုက်ချင်သော်လည်း ညစ်ထေးထေးရေဗူးကို ပြန်မြင်ကာ မသတိစိတ်များပိုသွားပြီး...

“တော်ပါပြီ”

ခေါင်းပေါ်မှဆံပင်များတွင် ကပ်နေသော ရေစက်များကို ခါယမ်းပစ်လိုက်မိသည်။

“ဘယ်မှာနေတာလဲဟင်”

“ဒီမှာပဲလေ”

“ဪ”

ကောင်မလေးက တံတားအောက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသည်။ ကျွန်တော်က အားတုံ့အားနာနှင့် ပြန်ရေခွတ်မိသည်။ သူပုံကတော့ ဘာမှမထူးဆန်းသလို။ ကျွန်တော်ကသာ ကောင်မလေးကို အသေအချာကြည့်မိသည်။

သူမသာ ရေအသေအချာချိုးထားမည်ဆိုလျှင် သူ့အရွယ်နှင့်

သူ့ရုပ်မှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းမည်ပုံပင်။ သို့သော်...

“ကျေးဇူးပဲနော်”

ညစ်ထေးနေသော ရေဗူးလေးကို ပြန်ပေးရင်း ပရိခံစကား

ဆိုမိ၏။ သူမကပြုံးရင်း...

“ရပါတယ်”

ဆိုပြီးမှ ခေါင်းငုံ့လိုက်သည်။ နောက်မှ မျက်လွှာလှန်ကြည့်

ပြီး...

“နောက်လည်း ရေဆာရင်လာခဲ့ပေါ့”

သူမ၏လေသံက မဖြစ်နိုင်သည်ကို မျှော်လင့်မိသလိုမျိုး။ ကျွန်တော်ကသာ သူမကို စတင်ကျောခိုင်းလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့်...

xxxxx

မြို့ပြသံတေးစာအုပ်
မြို့ပြသံတေးစာအုပ်
မြို့ပြသံတေးစာအုပ်

ညကား တံလျှပ်ရောင်ဖြင့် ဝေဝါးနေသည်။ လင်းချင်နေသော နီယွန်မီးရောင်များတွင် ပိုးကောင်ငယ်မျိုးစုံတို့ ပွဲတော်တည်ခင်းနေကြသည်။

နာခေါင်းထဲဝင်လာသော ပိုးစိမ်းနံ့က ပျို့ချင်အန်ချင်စရာ။
“ရေဆာတယ်... ရေ... ရေ”

ခုကွကို ဘယ်သောအခါမှ အမှတ်သညာမထားတတ်သော ကျွန်တော် နွေညခင်း၌ ကြီးစွာသောခုကွများကို ထမ်းပိုးရင်း ညနက်နက်ကို ဖြတ်သန်းနေရသည်။

လမ်းမ၏နံဘေးနား အိမ်များသည်လည်း မီးမှိတ်၍ အိပ်တန်းဝင်နေကြပြီ။ ဘယ်ကမှန်းမသိသော ဆွဲဆွဲငင်ငင် ခွေးဖုသံက နားထဲသို့ အတိုင်းအဆမရှိ တိုးဝင်လာ၏။

“ရေ... ရေဆာတယ်”

အာခေါင်က ခြောက်ကပ်ပြီး အက်တွဲလုမတတ်၊ နံဘေးနားက အိမ်များကိုလည်း နှိုးပြီး ရေတောင်းမသောက်ရဲ၊ တော်ကြာတိုယ့်ဥပမိကိုကြည့်ပြီး သူ့ခိုးအမည်တပ်ကာ ရိုက်လွှတ်လိုက်လျှင်လည်း အခက်။

ဝတ်ထားသောအင်္ကျီကို ချွတ်၍ ညှစ်ချလိုက်သည်။ ချွေးစက်များက မိုးရေအလား တဖျောဖျောကြားရ၏။

အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းချ၍ အားတင်းလိုက်သည်။ အေးမြသွားသယောင်ထင်ရသော်လည်း ခဏသာ။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ခြေပစ်လက်ပစ် လဲချလိုက်ချင်သော အနေအထား၊ ခူးများပင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေပြီ။

“ရေ... ရေဆာတယ်”

တိုးတိတ်စွာ မြည်တမ်းရင်း ခပ်နိမ့်နိမ့်ကုန်းကျော်တံတားကို ဖြတ်တက်လိုက်သည်။

“မီးရောင်”

ခပ်ဝေးဝေးမှာ မြင်နေရသော မီးရောင်၊ ထိုမီးရောင်ကိုမြင်တော့ အားတက်သွားမိသည်။

ခြေလှမ်းကို အရှိန်ဖြင့်၍ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလိုက်သည်။

အစဉ်အလာမပျက် ညနက်သည်အထိ ဖွင့်ထားသော ကွမ်းယာဆိုင်ငယ်လေး။

ကမန်းကတန်း လှမ်းသွားရင်း အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“ရေ... ရေလေးများ မရှိဘူးလားဗျာ၊ ရေလေးများ မရှိဘူးလား”

“ရေသောက်ချင်လို့လား”

ကျွန်တော့်အမေးမဆုံးမီ အနောက်ကထွက်ပေါ်လာသော မိန်းမငယ်အသံ၊ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မနွေကကောင်မလေး၊ မနွေက အဝတ်အစားများနှင့်ပင် ညစ်ထေးထေးရပ်နေ၏။ သူမ၏မျက်နှာက ရိုးသားစွာပြုံးလို့။

“ရေ... ရေဆာတယ်”

ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်ဘဲ နှုတ်ဖျားကစကားများ အလိုလိုထွက်ကျသွား၏။

ကောင်မလေးကသာ ပြုံးရယ်ရင်း သဘောကျစွာဖြင့်...

“လိုက်ခဲ့လေ”

ဆိုကာ အရှေ့မှ ပြေးသွား၏။

မနွေကလမ်းအတိုင်း၊ မနွေကပုံစံအတိုင်းပင်၊ သူမက သီချင်းတစ်ပိုင်းတစ်စကို ညည်းဆိုခန့်ပေါက်ရင်း ကျွန်တော့်ကို မကြာခဏ လှည့်ကြည့်သည်။ နောက် သဘောကျစွာ တခစ်ခစ်ရယ်မောရင်း ရှေ့မှ ဦးဆောင်ပြေးလွှားသွားနေ၏။

ကျွန်တော်ကတော့ ရေရရှိရေး သေရေးရှင်ရေးတမျှ၊

“ခဏစောင့်နော်”

ကလေးမကလေး လှည့်ပြောရင်း ပြေးသွားသည်။ နောက်မှ အနောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း...

“မောနေရင် ဟိုးခုံတန်းလေးမှာထိုင်နေလေ”

ကောင်မလေးက ပန်းခြံသဖွယ် ပြုလုပ်ထားသည့် နေရာမှ ခုံတန်းလေးကို ညွှန်ပြသည်။ နောက် တံတားအောက် ပြန်လည်ပြေးဝင်သွားလေ၏။

ကျွန်တော်၏ ခြေလှမ်းများက ကောင်မလေးညွှန်ပြရာ

ခုံတန်းလေးဆီ၊

ညှိမဲမဲကောင်းကင်း၊ အရှေ့တွင် ရေစီးနေသောချောင်း၊ မပွင့်ချင်ပွင့်ချင်နေသော ပန်းထိဖြင့် ဝတ်ဝန်းကျင်က လှအောင်သလိုကို လှနေ၏။

အသက်ကို ခပ်ပြင်းပြင်းရှုလိုက်သည်။ အေးမြသောလေထု နောက်က အစွန့်ပစ်ခံရန်များ ထိုးလျှိုးဝင်ရောက်လာသည်။ သို့သော် အေးဆဲ။

“စောင့်ရတာကြာသွားလား”

ပြေးလာသောခြေသံနှင့်အတူ ရေဗူးညစ်ညစ်ကိုင်ထားသည့် ပြုံးနေသော ကောင်မလေး။

“ရပါတယ်”

ရေဗူးကို လှမ်းလှေ့ရင်း မျက်စိစုံမှိတ်၍ တစ်ချိန်ထိုး မော့ချလိုက်သည်။

“ဟား”

မေတ္တာဖြင့်တိုက်သော ရေပို့လားမသိ လည်ချောင်း တစ်လျှောက် စိမ့်စမ်းရေပမာ စီးကျလာ၏။

ကောင်မလေးက ပြုံးရင်း ကျွန်တော့်နံဘေးနား လွှတ်နေသောနေရာကို ဝင်ထိုင်၏။ ပြီးနောက် ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ရင်း ရယ်မောနေသည်။ သူမ၏ပုံက ကြည်နူးနေသည်ပုံ။

“ဒီမှာနေတာလား”

သူမ ကျွန်တော့်ကိုပြုံး၍ ပြန်ကြည့်ရင်း တံတားအောက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ...

“တံတားအောက်မှာ နေတာလေ”

“ဪ”

ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ လက်ကျန်ရေအနည်းငယ်ကို
ထပ်၍ မော့သောက်လိုက်မိသည်။

“ယဉ်းမလား”

“ရတယ်... ရတယ် တော်ပြီ”

ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်ကိုပြီးရင်း ငေးကြည့်နေပြန်
သည်။

“ဘယ်သူတွေနဲ့နေတာလဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကို သူမလက်ခွါးရေတွက်ရင်း...

“အဖေရယ်... မောင်လေးရယ်၊ နောက် တူလေးသေးသေး
လေးတစ်ယောက်ရယ်”

သူမအဖြေစကားကို ကျွန်တော်ခေါင်းညှိတ်ရင်း နားထောင်
နေမိသည်။ အနံ့အသက်ဆိုး အနည်းငယ်ကို သယ်ဆောင်လာသော
လေထုက ဖြတ်သန်းနေသည်။ သို့သော် အေးမြဆဲ။

“ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ”

“အလှူခံတာလေ”

“ဪ”

အင်မတန်လှပသော စကားလုံးသာဖြစ်ပါသည်။ မိမိကိုယ်
တိုင် အဓိပ္ပာယ်သိသော်လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ လက်ထဲရှိ
သော ရေဗူးကိုသာ မချင့်မရဲဖျစ်ညှစ်နေမိ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူမ၏အမေး။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဟိုလေ”

စကားစကိုဖြတ်ရင်း ပြောသင့်မပြောသင့် စဉ်းစားနေမိ
သည်။ နောက်မှ သိချင်စိတ်ပြင်းထန်၍...

“မရွက်မိဘူးသား”

“ဘာကိုလဲ”

“အလှူခံတာကိုလေ”

“ဪ”

ကျွန်တော်၏စကားကို သူမ မျက်မှောင်တုံ့သွား၏။ အတန်
ကြာ ငြိမ်သက်စွာစဉ်းစားနေပုံရ၏။ နောက် ကျွန်တော့်ဖက်လှည့်ရင်း

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“သိဘူးလေ”

ကျွန်တော်၏စကားအဓိပ္ပာယ်ကို သူမ သဘောပေါက်ပုံမရ
ဟု ထင်မိသည်။ သူမကတော့ မျက်မှောင်တုံ့စဉ်းစားနေတုန်း။

“သမီးတို့ရွာက အညာဖက်မှာရှိတာလေ”

“ဪ”

ဘာရယ်မဟုတ် နားစိုက်ထောင်မိသည်။

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက သမီးတို့ရွာကို ဘုရင်က ဘုရားတို့လှူ
ခဲ့တာတဲ့”

“ဟုတ်လား”

“အဲဒါကြောင့် သမီးတို့ရွာက ဘုရားမှာ အလုပ်အကျွေးပြု
ရတာ။ ဒါကြောင့် ဘုရားဆွမ်းတော်ကစွန့်တာဆို သမီးတို့ကစားရတာ၊
မစားချင်ရင်တောင် မစွန့်ပစ်ရဘူး။ စတီအနေနဲ့ စပါးခုနစ်စေ့စား
ရတယ်”

“ဪ”

ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သော ဘုရားကျွန်ရွာအကြောင်းကို အချိန်
အမြဲက သိလိုက်ရသည်။

“ဒီတော့ သမီးတို့တစ်ရွာလုံးက ဘုရားချမှတ်ခဲ့တဲ့အတိုင်း

ဘုရားဝေယျာဝစ္စပြုရင်း အလှူခံစားကြရတယ်လေ”

“တစ်ရွာလုံး”

“ဟုတ်တယ်... တချို့မကြီးတွေဆို ဘွဲ့ရပညာတတ်တွေ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်နှစ်မှာတစ်ခါတော့ ရွာထဲထွက်ပြီးတော့ အလှူခံရတာ”

“ဪ”

သူ့ပြောလိုက်တော့မှ မျိုးရိုးအစဉ်အလာအရ ဤအလုပ်မှာ ရှက်စရာအလုပ်မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ရ၏။

“အဲလိုအလှူခံတာ ရှက်စရာလားဟင်”

“ဟင်... ဪ”

သူမပြန်မေးလိုက်သောစကားကြောင့် ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိအောင် ကြောင်နေမိ၏။

“ရွာမှာလည်း မမကြီးတစ်ယောက် တစ်ခါဖြစ်ဘူးတယ်၊ မမကြီးနာမည်က မတင်နွယ်တဲ့၊ တက္ကသိုလ်တက်နေတုန်း သူ့ရာသီရောက်လို့ ရွာပြန်လာပြီး စတိအလှူခံနေတာ၊ အဲဒါ သူ့ရည်းစားတတွေ သွားပြီး သူ့ကိုပစ်သွားရော၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အလှူခံလို့တဲ့၊ အလှူခံတာ ရှက်စရာလားဟင်”

ကျွန်တော့်မှာ ပြေစရာစကားမရှိ၊ မိရိုးဖလာပြုလုပ်လာခဲ့သည်မှ သူမစိတ်ထဲ ရှက်စရာဟုပင်မထင်၊

“ဟိုလေ... အဲလိုအလှူခံတော့ မပေးချင်တဲ့သူဆို”

“မယူဘူးပေါ့၊ လှူတဲ့သူဆိုကပဲယူတာလေ”

“ဪ”

သူ့ဟာနဲ့သူတော့လည်း မှိုးသားနေသား၊ အေးလေ သူများပစ္စည်း ခိုးစားဝှက်စား၊ စားပြတိုက်စားနေတာမှ မဟုတ်တာ။

“ဒီမှာနေတာ အိမ်မရှိလို့လား”

သူမ မျက်မှောင်ကျုံ့သွားသည်၊ ပြီးမှ...

“ရွာမှာတော့ရှိတယ်လေ၊ ဒီလောက်... ဒီလောက်... ဒီလောက်ကျယ်တယ်”

သူမက သူ့လက်ကလေးနှင့် အကျယ်အဝန်းနေရာပြသည်။ သူမညွှန်ပြသလောက်ဆို အိမ်ကြီးရခိုင်ပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“အချိန်တန်ရင် အိမ်ပြန်မှာမို့ ဖေဖေက ဒီမှာ အိမ်မဝယ်ထားဘူး၊ ပြီးတော့ ဖေဖေကပြောတယ် ဒီမှာအိမ်မဝယ်ထားရင် အခိုးခံရမယ်တဲ့၊ သူများခိုးတာတော့ မခံနိုင်ပါဘူးနော့၊ ပြီးခဲ့တဲ့တလောကဆို သမီးတို့ဆီမှာ ပိုက်ဆံတွေအများကြီးရှိတယ်”

“အခုဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ”

“လှူလိုက်ပြီလေ... အကုန်လုံးပဲ”

“ဪ”

အလှူခံရသူမျှကို စားသုံးမဝင်ဘဲ ပြန်ပြီးလှူပစ်တာက သူမတို့၏စိတ်ရင်းပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကျန်းမာရေးမကောင်းရင် ဘာရင်ရော”

“ဘာလဲ... ကျန်းမာရေးမကောင်းရင်၊ ဪ နေမကောင်းတာကို ပြောတာလား”

“အင်း”

သူမ၏ဘာသာစကားက ပို၍ရိုးရှင်းသည်။

“ဆရာဝန်ရှိတယ်လေ၊ ရွာကပဲ၊ အဖေ့ရဲ့အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတဲ့၊ ဒီမှာ ဆေးခန်းလာဖွင့်ထားတာ၊ သူ့ဆို သမီးတို့နဲ့နေချင်လို့တဲ့၊ တစ်ပတ်တစ်ခါ ဒီမှာလာလာအိပ်တယ်၊ သူ့ပုံကြည့်ရတာ ရှက်စရာကြီး ဟိဟိ၊ နေ့ဘက်တွေ အပြင်မှာတွေ့ရင် သမီးတို့ သူ့ကိုမခေါ်ဘူး၊ ရှက်လို့ ဟိဟိ”

ကျွန်တော် မျက်မှောင်ကျသွားမိသည်။ ဆရာဝန်ကို နေ့ဖက်ခေါ်ရမှာ သူတို့ကပဲ ရှက်ရသေးသတဲ့။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ရေကိုပြောင်အောင်ချိုးပြီး အောင်းဘိနဲ့ ရှားမိနပ်နဲ့ ဘိုကောကလည်း ကျော့နေတာ၊ ဟိဟိ မင်းသားကျနေတာ ပဲ၊ သူ အဲလိုလျှောက်သွားနေတာ မရှက်ဘူးလားမသိဘူးနော်”

“ဟင်... ဪ”

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ဟိုက သန့်ပြန်နေတာပဲ ရှက်စရာ တစ်ခုလိုဖြစ်နေသည်။

“သူက သူ့အိမ်မှာနေဖို့ သမီးတို့ကို ခေါ်တယ်၊ အိမ်ပေါ် တက်ရတာကို ခြေယားလို့၊ ဟိဟိ”

သူမကို ပြန်ငေးကြည့်မိသည်။ ဘယ်ကတည်းက ဒီအတိုင်း နေသည်မသိ ညစ်ထေးနေသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် ရေချိုးထားပါလား”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့”

မထင်မှတ်သောစကားမို့ သူမ အံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။ ကျွန်တော်ကသာ ရှာကြပြီး...

“ဟို... ဟိုလေ ရေ ရေချိုးထားရင် ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ သိချင်လို့၊ အကျီလေးပါ လျှော်ထားပေါ့”

သူမ ခေါင်းငုံ့သွားသည်။ အတန်ကြာမှ မော့မကြည့်ဘဲ...

“အင်း... ရှက်စရာကြီး”

သူမမှာ သိပ်စိတ်ပါပုံမရ။ ရေချိုးခြင်းကို ဝါသနာထုံသူ ဟုတ်ပုံမပေါ်။ လကလေးက လင်းနေသည်။ အင်မတန်လှပသော ပန်းခြံဖြစ်ပါက ကဗျာဆန်ပေလိမ့်မည်။ အခုတော့။

xxxxxx

ညစဉ်ညတိုင်း တွေ့နေကျမို့ သူတို့၏ အဝတ် ခရေစေ့တွင်း ကျ သိလာသည်။

ညစဉ်ညတိုင်းလိုပင် ပူပြင်းသောလမ်းမကို ဖြတ်သန်းပြီး တံတားနားက ပန်းခြံကလေးကို အလိုလိုနေရင်း ခြေဦးလှည့်မိသည်။ ပန်းခြံကလေးက ရှင်းလင်းနေသည်။

ထိုင်နေကျ ခုံကလေးပေါ် ထိုင်လိုက်သည်နှင့် ရေဗူးနှင့် ကလေးမ တံတားအောက်က ထွက်လာနေကျ၊ လူစိတ်ကလည်း ထူးဆန်းလွန်းပါသည်။ ခင်တွယ်မိပြီဆိုသည်နှင့် ညစ်ထေးထေးရေဗူး ပင် ကြည်လင်သန့်ရှင်းသယောင် ထင်နေမိသည်။

ညစဉ်ညတိုင်း တွေ့နေကျမို့ သူတို့၏အဝတ်ကို ခရေစေ့တွင်း ကျ သိလာသည်။

ရာသီဆယ့်နှစ်လတွင် တိုးလတာ အလွန်တာ မိုးတိုင်း ကာလတွင် ရွာပြန်၍ ဝါဝင်ကြပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်

ကြ။ အလှူကြီးအတန်းကြီးများ ပြန်ပေးကြလေ့ရှိသည်။ မည်မျှ
ချမ်းသာသူဖြစ်ပါစေ တစ်နှစ်တွင်တော့ တစ်ပါးအိမ်မှ ဆွမ်းတော်ကျ
ကို စတိမျှစားပေးရသည်။ ဒါမှမဟုတ် ကိုယ့်ရွာကွင်း လှည့်ပတ်၍
စတိမျှ အလှူခံပေးရသည်။ ထိုသို့မှမလုပ်လျှင်လည်း ကျိန်စာသင့်လိမ့်
မည်ဟူသော အယူအစွဲကြီး ရှိကြလေသည်။ ထို့ကြောင့် မည်သူမဆို
မလုပ်ဘဲမနေကြ။

ထိုသို့ပြုလုပ်ခြင်းကိုလည်း ဘုရား၏ဝေယျာဝစ္စ ပြုလုပ်ခြင်း
မျိုးနှင့် တကယ်လည်း ဝေယျာဝစ္စပြုသူများ ဖြစ်သည့်အလျောက်
ဂုဏ်ယူကြလေသည်။

သူမကသာ ကျွန်တော့်အကြောင်း ဘာတစ်ခွန်းမှ မေးလေ
မရှိ။ ကျွန်တော် မေးကြည့်တော့...

“ဘာသိစရာလိုလဲ... လူရှိနေတာပဲ၊ ကျန်တာဘာမှမလို
ဘူး”

သူပြောတော့လည်း ဟုတ်သလို၊ လူကိုယ်တိုင်မြင်နေလျက်
ဟုတ်ရဲ့လားအမေးခံရသလိုမျိုး။ သူမသာ လူကောင်းလေးဖြစ်ခဲ့ရင်
ဆိုသော စိတ်က ရင်ထဲလှိုက်ခနဲ။

“ရေလေးဘာလေးချိုးပါလား”

နေ့စဉ်ပြောနေကျ စကား၊ နောက်ပိုင်း သူမ အဖြေပြောင်း
လာသည်။

“လက်ဆောင်ပေးတဲ့နေ့ကျ ချိုးမယ်”

“ဘာလက်ဆောင်လဲ”

“မှာထားတယ်”

ထိုထု၌ ဘာမှဆက်မေးမရ။ သူမ ဘာမှဆက်မပြောတော့။
သို့သော် ထိုညတွင်...

xxxxx

ပကတိရိုးရှင်းသော အရိပ်အယောင်များက
သူမခန္ဓာကိုယ်ပေါ် တောက်ပနေသည်။

“ဟယ်”

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ကိုယ့်မျက်စိပင် ကိုယ်
မယုံချင်။

အနည်းငယ် ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော်လည်း စင်ကြယ်
အောင် လျှော်ဖွပ်ထားသော အင်္ကျီအဖြူရောင်နှင့် စင်ကြယ်စွာ လှပ
နေသော ကလေးမလေး။ ပကတိရိုးရှင်းသော အရိပ်အယောင်များ
က သူမခန္ဓာကိုယ်ပေါ် တောက်ပနေသည်။

ကျွန်တော် စိုက်ကြည့်နေမှန်းသိတော့ ကောင်မလေးက
ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် နေလောင်ဒဏ်ကြောင့် အနည်းငယ် နီကျင်နေ
သော်လည်း ထူထဲ၍ ခါးလယ်ထိ ဝဲယုံနေသော ဆံပင်ကို အနည်းငယ်
လှုပ်တင်ပြီး...

“ရေဆာလာပြီထင်တယ်”

ကျွန်တော့်လတ်ထဲ ရေဗူးတစ်ဖူးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှမပြောဘဲ ရေဗူးထို့ တစ်ချိန်ထိုးမော့ချလိုက်မိသည်။

“လှလိုက်တာ”

အိုးမင်းခဲလှသော ကျွန်တော့်နှုတ်ဖျားက ခုန်ထွက်လာသည်။ သူမက သဘောကျစွာ တခပ်ခပ်ရယ်ပြီး...

“အဖေကတောင်ပြောသေးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“နင်က စီးပွားဖျတ်နေတာလားတဲ့”

“ဘာလို့လဲ”

“ရေချိုးလိုက်တော့ နင့်ကို ဘယ်သူက သနားတော့မှာလဲတဲ့”

“ဪ”

သူမကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ သူမက ရှက်တိုးရှက်ကန်းနှင့် နံဘေးနားထိုင်နေသည်။ ထင်မှတ်ထားသည်ထက် အများကြီး ပိုသန့်ပြန့်နေသော ကလေးမပင်။

“ရှက်စရာကြီး”

သူမနှုတ်ဖျားမှ ရှက်ယောင်သန်းသောစကား ကြားရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ... အရင်ကဆို ကိုယ်ပေါ်မှာ ကြေးလေးအုပ်နေတော့ ပိုလုံခြုံတာပေါ့။ အခုက ပြောင်ရှင်းနေတော့ ဟင်း... ဟင်း မပြောတတ်ပါဘူးလေ”

သူမက ခြေချင်းမှသဲများကို ခြေဖျားနှင့် ထိုးဖွနေသည်။ လရောင်က လင်းနေ၏။ မြင်ကွင်းက လှနေသည်။

“ကျွန်ထော် ဒီတိုရောက်ရောက်နေတာ အဖေမသိဘူးလား”

“သိသားပဲ”

သူမရယ်နေပါသည်။ ပြီးမှ...

“အဖေကတောင်ပြောသေးတယ်”

“ဘာတဲ့”

“ဧည့်သည်ကို လက်ဆောင်မပေးသေးဘူးလားတဲ့၊ ဟင်းဟင်း”

“ဘာ... ဘယ်လို”

ရှက်တရက် နားမရှင်းဖြစ်သွားသည်။ နောက်မှ စဉ်းစားပြီး

“ဪ... ဟိုတစ်ခါကလည်း ပြောဖူးတယ်၊ ဘာ ဘာလက်ဆောင်လဲဟင်”

“မပြောပြပါဘူး၊ ရှက်စရာကြီး”

အတွေးက တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီး အာခေါင်ပင် ခြောက်တပ်သွားမိ၏။

သူမ၏ပါးပြင်ပေါ်တွင်တော့ မိတ်ကပ်ရောင်ဖြစ်သန်းနေသည်။

“ဒီမှာခဏစောင့်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲဟင်”

“သွားယူလိုက်ဦးမယ်”

ဘာပြောမှန်းမသိလိုက်ခင်မှာ သူမ တံတားအောက်သို့ လှစ်ခနဲ ပြေးဝင်သွားသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဇဝေဇဝါနှင့် ခုံတန်းသွားပေါ် ထိုင်နေမိ

သည်။

သိပ်မကြာလိုက်ပါ သူမ ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အညွှတ်ကလေး

တစ်လုံးဆွဲပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ အထဲတွင် ဘာပါလာမှန်းမသိ။
အနည်းငယ်တော့ လေးပုံရသည်။

ကျွန်တော်လည်း ဘုမသိဘမသိနှင့် ငေးနေမိသည်။
နောက်မှ

“ဪ... သူပေးမယ်ဆိုတဲ့ လက်ဆောင်ဖြစ်မယ်၊ အဖိုး
တန်ဆိုရင်တော့ အားနာစရာ”

စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်တွေးနေမိသည်။

“မျက်လုံးမှိတ်ထား”

သူမက ချစ်စဖွယ်ပြောသည်။ ကျွန်တော် မျက်လုံးမှိတ်ထား
မိသည်။ သိချင်စိတ်များက တဖွားဖွားလွင့်ပျံနေသည်။

“ဒီပစ္စည်းက သိပ်တန်ဖိုးမရှိပေမဲ့ ရှာရခက်တယ်၊ လုပ်နိုင်
တဲ့သူရှားတယ်၊ ဒါကြောင့် မနည်းရှာလာရတာ”

ပြောရင်း သူမလမ်းလျှောက်လာသံ ကြားရ၏။

“မြေကြီးပေါ် ဆင်းထိုင်လိုက်ပါလား၊ မျက်လုံးမဖွင့်နဲ့နော်”

သူပြောသည့်အတိုင်း မြေပြင်ပေါ် ဆောင့်ကြောင့်လေး
ဆင်းထိုင်လိုက်သည်။

“ခပ်... ခပ်... ခပ်”

သူမ၏ရယ်သံ။ နောက် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှ သူမ၏
လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို ထုတ်နေပုံရသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရင်ခုန်
လှိုက်မောစွာ။

“ခွပ်”

တစ်ခုနှင့်တစ်ခု ထိခတ်သံ။

“မျက်လုံးမဖွင့်နဲ့နော်၊ လက်နှစ်ဖက်ပေး”

လက်နှစ်ဖက်လုံး ဆန့်ပေးလိုက်သည်။ လက်နှစ်ဖက်လုံးက

တစ်ခုခုကို သွားထိသည်။ သိပ်မသေးလှ။ လေးလည်းလေးသည်။

“လိုက်ဆို”

“ဘာလိုက်ဆိုရမှာလဲ”

“တိုင်ပေးမယ်လေ၊ မျက်လုံးမဖွင့်ခင်ဆိုရမှာ”

“အင်း... အင်း ဒါဆိုလည်းပြီးရော”

သိချင်ဇောနှင့် အမြန်ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဤပစ္စည်းများကို”

“ဤပစ္စည်းများကို”

“ရာသက်ပန်”

“ရာသက်ပန်”

“တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးပြုပါမည်”

“တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးပြုပါမည်”

ဆိုပြီးမှ...

“ကဲ... မျက်လုံးကို ဖြည်းဖြည်းဖွင့်၊ အဲ နေဦး အံ့ဩပြီး
မပျော်သွားရဘူးနော်”

“အင်းပါ”

ဘယ်လောက်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ပစ္စည်းပါလိမ့်၊ ရင်တ
တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေ၏။

“ကဲ... ဖွင့်လို့ရပြီ”

မျက်လုံးကို ဖြည်းညှင်းစွာ ဖွင့်လိုက်သည်။

“ရလူးပလူးပလူး... ဂတ်ဂတ်”

တစ်ခါမှမထွက်ဖူးသော ယောင်သံနှင့် ထွက်သွားရ၏။

လူက ဆောင့်ကြောင့်ကနေ ခုန်ထွက်သွားခဲ့လားလို့။

“ဟာ... ဘာကြီးလဲဟ”

လန်ချီအော်မိသည်။ မြင်လိုက်ရသည်က...

“ဝါးဆစ်ဝံ့... ဝါးဆစ်ဝံ့ကြီး”

မြေကြီးပေါ် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ပြီး ကျွန်တော်ကိုင်ထားသည်က ဝါးဆစ်ဝံ့မှ ဝါးဆစ်ဝံ့အစစ်ကြီး၊ လူကလည်း ငုတ်တုတ်ဆိုတော့ ရုပ်ထွက်ကကောင်းပြီ။

“ဘယ်နှယ်လဲ အံ့အားသင့်သွားပြီမဟုတ်လား”

ကောင်မလေး၏ ရွှင်မြူးသောအသံ။

“ဦးကိုပေးချင်လို့ ရွာပြန်မှာထားတာ၊ ဒီနေ့မှရတယ်လေ”

“ဟယ်... ဟယ်... အဲ... အဲလို”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးမီ ကောင်မလေးက ကျွန်တော့်လက်အုပ်ကိုင်ပြီး...

“ဒါက ဒီလိုတီးရတာ၊ ဘယ်တစ်ချက် ညာနှစ်ချက်လေ၊ ဒီလို”

“ဝံ့... တု... တု... ဆံ့... တု... တု”

“ဟင်... ဟင်... ဒါ... ဒါက ဘာလုပ်ဖို့”

“ဒီလိုလေ ဦးရဲ့”

သူမက ကျွန်တော်ပြောတာ ကြားပုံမရ၊ ကျွန်တော့်လက်နှစ်ဖက်ကို အသေအချာအုပ်တိုင်ပြီး သင်ပြပေးနေသည်။ သူမမှာ လွန်စွာ စိတ်သန်နေပုံရ၏။ အားရလှသည်။

“ဒါက ဒီလိုအတည့်မတီးရဘူး၊ နည်းနည်းစောင်းရတာ၊ ဒါမှ ဝါးစောင်းနေမြေကြီး ထိုက်အပြင် အထဲက ဘီလပ်ရည်အဖုံးတွေက ခြုံသံလိုထွက်လာမှာ”

“ဝံ့... ချင်... တု... ချင်... တု... တု”

“အင်း... အက်ပြီ... ဟုတ်ပြီ... အဲလို”

“ဟယ်... နေ... နေပါဟယ်”

“လုပ်ပါ... တီးကြည့်ပါ၊ သမီးက သီချင်းဆိုမယ်၊ ကဲ... ဝမယ်”

ကိုယ်ကလည်း သူများပြောလျှင် ကယောင်ရိုက်နေကျမို့ ယောင်ပြီးတီးမိသည်။

“ဝံ့... ချင်... တု... ချင်... တု... တု”

“အစ်ကိုကြီး အစ်မကြီးတို့ရေ ထမင်းဖိုးလေးများ ဟင်းဖိုးလေးများ တစ်ကျပ်လောက် ပေးသနားပါ၊ ဒီမှာ နေနေညနဲ့ ထမင်းမစားရသေးလို့ပါ”

သူမအသံနှင့် ကျွန်တော့်ဝံ့သံက ညယ်ကို ဖောက်ထွက်နေသည်။ နောက်မှ သတိရပြီး...

“ဟယ်... နေ... နေပါဟယ် ငါ့ဘာသာငါ အေးအေးပဲ နေပါရစေ”

“ဟာ... ဦးကလည်း ဒီတစ်ခုရှိရင် တစ်သက်လုံး ထမင်းမဝတ်တော့ဘူး၊ နောက်ပြီး ဒါမျိုးက ပါရမီရှိတဲ့သူမှဖြစ်တာ”

“ဘာ... ဘာပါရမီလဲဟင်”

“အဖေကတောင် ပြောသေးတယ်၊ နင်ဦးက ရုပ်ထွက်ကောင်းတယ်တဲ့”

“ဘယ်... ဘယ်လို ရုပ်ထွက်ကောင်းတာလဲဟင်”

“သူတောင်းစားရုပ်”

“ဟင်... ဟင်... အဲလို... ဖျော်စရာကြီး၊ အဲလေ... ဖွ... ဖွ”

အလကားနေရင်း သူတောင်းစားလာသွင်းနေသည်။

“အဖေကတောင်ပြောသေးတယ် နင်ဦးက ရေဆာလို့လာ

တယ်သာပြောတယ် ရုပ်က ထမင်းဆာနေတဲ့ရုပ်တဲ့၊ အဲဒီရုပ်မျိုးနဲ့ဆို
ဒီဝံသာကိုင်လိုက်ရင် လူတွေ ကရုဏာကျကျတာတဲ့”

“ဟင်... ဒါဆို လုပ်စားလို့ဖြစ်ပြီပေါ့... အဲ”

လူပါလိုက်ပြီး ယောင်ချင်သွားသည်။

“ဝံ့ချင်... တုတု... ဝံ့ချင်... တုတု”

လက်ကလည်း ယောင်ပြီးတီးမိနေသေး၏။ ဒါကိုကြည့်၍
သူမမျက်လုံး အရောင်များလက်သွားပြီး...

“ဟော... တွေ့လား လက်ကပါပြီးသား၊ မိုးရာသီထဲ
တစ်ပုဒ်လောက်ဆွဲလိုက်ရအောင်”

“အေးဆွဲ... အာ... ဘာကိစ္စငါကဆွဲရမှာလဲ”

နောက် လက်ဆောင်ပေးထားသော ရာသက်ပန် လုပ်စား
ခွင့် ဝါးဆစ်ဝံ့ကို ယူရဦးနိုး၊ ပြန်ပေးရကောင်းနိုးနိုး မဝေခွဲတတ်
ဖြစ်နေမိသည်။ ကြာကြာနေလျှင် အညှာလွယ်သောစိတ်တို့ဖြင့် ဘဝ
ပင်ပြောင်းသွားနိုင်သည်။

“ဒီဘီလပ်ရည်အခွဲတွေက မနည်းလိုက်ကောက်ထားရတာ၊
သူပါမှ ခြုံသံထွက်တာလေ၊ ဘီလပ်ရည်ပုလင်းခွဲကိုတောင် အသစ်
အသစ်ကလေးတွေ ထည့်ရတာ၊ နောက်ပြီး သူ့အတွင်းက ကော်ခွဲ
လေးတွေ ထုတ်ရတယ်၊ အဲဒါမှ အသံက ခြုံသံလွင်တာလေ၊ ဟိုးဖက်
ဟိုးဖက်က ကလေးတွေဆို အဲဒါကိုမသိဘူး၊ ဒါက ရှေးဆရာကြီးနည်း
လေ၊ ဒါတောင် သူတို့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ငွေအများကြီးရတာ”

“ဟင်... ဒါဆို စားပေါက်ချောင်ပြီပေါ့၊ အဲလေ”

ကိုယ်တည်းနဲ့ နဂိုငတ်ကြီးဆိုတော့ စားပေါက်ချောင်တဲ့
အကွက်ရတာနဲ့ စိတ်ပါသွားသည်။

“နောက်ပြီး ဝါးဆစ်ရဲ့အပေါ်မှာ တချို့က သွပ်နန်းကြိုးနဲ့

ဝါးမကွဲအောင် ပတ်ကြတယ်၊ အမှန် အဲလိုမပတ်ရဘူး၊ ရာဘာစနဲ့ပဲ
ပတ်ရတာ၊ ဒါမှ ဝါးက သတ္တုသံမထွက်ဘဲ နားထောင်ကောင်းတာ၊
နောက်ပြီး ချပ်ဆိုတဲ့အသံလိုချင် အဲဒီဝါယာနှစ်စကို ထိအောင်ရိုက်
ရတာ၊ ဥပမာ ခွစကိုသီချင်းဆို အဲဒီနေရာ ထိကိုထိရတာ”

ကိုယ်လည်း သူပြောသည်အတိုင်း ထိကြည့်သည်။

“ဂျပ်... ဂျပ်”

“ဟုတ်ပ... ဒီအသံမျိုးပဲ၊ လုပ်စားလို့ဖြစ်ပြီ၊ ဟိဟိ ရုပ်ရော
အလုပ်ရော စီးပွားဖြစ်နေပြီ”

သူမက ပျော်နေသည်။ ထိုတော့မှ ကိုယ်လည်းသတိရပြီး...

“အဲ... အခု... အခုက ညနက်နေပြီဆိုတော့ အိမ်
အိမ်ပြန်ရတော့မယ်၊ နောက်... နောက်နေ့မှ”

“ဟင်”

ပျော်ရွှင်နေသော သူမမျက်နှာလေး ညှိုးငယ်သွား၏။
လေ့ကျင့်ပြီးသားလား၊ တကယ်ဖြစ်သွားတာလားတော့မသိ၊ ရုပ်က
လေးက သနားစရာ၊ ဆက်ကြည့်နေလျှင် ဆက်သွားမိနေမည်စိုး၍
“သွား... သွားတော့မယ်နော်”

သူမ ခေါင်းလည်းမညိတ်၊ ခေါင်းလည်းမခါ ကျွန်တော့်ကို
သာ ဝေခွဲရခက်သော မျက်လုံးမျိုးနှင့် ငေးကြည့်နေသည်။

မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ သူမလည်း လိုက်ရပ်သည်။

“ယူသွားမှာလားဟင်”

ဝါးဆစ်ခွဲနှစ်လုံးကို ရည်ရွယ်ပုံရသည်။

“ဘာလို့ယူ... အဲ... မယူ... မယူသွားဘူးလေ၊ ဒီ...
ဒီမှာပဲထားခဲ့မယ်”

သူမ ငိုမဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည်။

တာ”

“သမီးမွေးနေ့တုန်းက အဖေက ခွက်စုတ်ကလေးပဲ ပေးခဲ့

သူမအသံလေးက တုန်ယင်နေသည်။

ကျွန်တော် ဘာမှပြန်မပြောတော့၊ သူမကိုလည်း မကြည့်ရဲ

တော့။

“သွားတော့မယ်နော်”

နှုတ်ဆက်ခြင်းက လောကကို တိတ်ဆိတ်စေပါသည်။

ခြေလှမ်းများက တစ်စုံတစ်ခုပေါ် သက်ရောက်စေသည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း မခွဲခြားတတ်။ မည်သည့်နေရာကို သက်ရောက်နေ
မှန်း မပြောပြတတ်။

“ရေဆာရင် လာခဲ့ပါနော်”

သူမ၏ တိုးတိမ်သောအသံလေး၊ ပြန်လည်ကြည့်မိသည်။

မည်းနက်သော မြွေတစ်ကောင်၏ ကျောကုန်းလို တံတား

ကြီး။ ထိုတံတားနံဘေးမှာမှ ပန်းခြံလေး၊ ပန်းခြံလေးအတွင်းမှာမှ
တစ်စုံတစ်ရာကို ပိုက်ထားသော မိန်းမပျို။ သူမ၏ဆံပင်များက
မျှော်လင့်ချက်လို ဝဲယှဲနေသည်။

ထိုပုံရိပ်များအားလုံး ဓာတ်ပုံရိုက်မိသလို အာရုံထဲ စွဲကျန်နေ
လေတော့သည်။ ခြေဦးကို လှည့်လိုက်သည်။ လုံးဝပြန်မကြည့်မိတော့။
သို့သော် ပုံရိပ်ကကပ်ပါလာဆဲ။

အို... မိတ်ဆွေ လောကကြီး၌ လူများသည် သူတို့ကိုယ်
တိုင် သွေးကြောတစ်ခု ဖြစ်မှန်းမသိဘဲ စီးဆင်းနေကြသည်။ ထိုသွေး
ကြောတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားသည်နှင့် လောကကြီးအတွက် တစ်ထောင့်
တစ်နေရာ ဆုံးရှုံးခြင်းပင်။ လောက၌ မည်သည့်အရာမဆို ရှိသင့်
ရှိထိုက်၍ တည်ရှိနေသည်ကို ခံစားလိုက်လျှင် ဝေဒနာတစ်ခု

လျော့နည်းသွားနိုင်ပေလိမ့်မည်။

မည်သည့်ဘဝတွင် ရှိနေပါစေ သင်သည်လည်း လောက
ကြီး၏ သွေးကြောတစ်ခုပင်။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ဘဝတွင်ရှိရှိ ဘာမှ
ဂုဏ်ငယ်နေရန်မလို။

xxxx

သို့မဟုတ် ဝါးဆစ်ပုံလေးတစ်ခုကိုကိုင်၍
စောင့်မျှော်နေမလားဟု ယောင်ယမ်း တွေ့မိသည်။

နွေရာသီ၏ နောက်ည နောက်ညများတွင်လည်း ထိုလမ်း
မှပင် ဖြတ်သန်းခဲ့ရပါသည်။ သို့သော် တံတားအောက်က ပန်းခြံလေး
ကို ဝှေ့မကြည့်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့ရပါသည်။

သူမသည်လည်း ညစဉ်ညတိုင်း ရေဗူးလေးကိုင်။ သို့မဟုတ်
ဝါးဆစ်ပုံလေးတစ်ခုကိုကိုင်၍ စောင့်မျှော်နေမလားဟု ယောင်ယမ်း
တွေ့မိသည်။

နှစ်ကာလများ ကြာရှည်ပြီဖြစ်သော်ငြား ကျွန်တော့်
ဦးနှောက်ထဲ သိမ်းထားသော ဓာတ်ပုံလေးကို ကျွန်တော် ရံဖန်ရံခါ
ထုတ်ကြည့်မိဆဲ။

မည်းနက်သော မြွေတစ်ကောင်၏ ကျောကုန်းလို တံတား
ကြီး။ ထိုတံတားနံဘေးမှာမှ ပန်းခြံလေး။ ပန်းခြံလေးအတွင်းမှာမှ

တစ်စုံတစ်ရာကို ပိုက်ထားသော မိန်းမပျို။ အလင်းအနံ့မှောင်က
ကွက်တိ။

xxxxx

“ဟဲလို”

“ဟဲလို... ပြောပါခင်ဗျ”

အဲ... အဲ... အဲဒီစကားဗျ။ အဲဒီစကား။ ကျွန်တော်ပြောဖူးတာ သိပ်မကြာသေးဘူး။ ငယ်ငယ်ထဲကလည်း မြင်ဖူးတာပေါ့နော်။ အဖေ့ရုံးခန်းမှာ ရှိပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှ မဟဲလိုဖူးဘူး။

အဖေတို့ရုံးက အဲဒီသိပ္ပံပစ္စည်းကြီးကလည်း အခုခေတ်ဟာတွေလို မဟုတ်ဘူး။ မဲမဲကြီး၊ ဘေးနားမှာ အသည်းယားစရာ အတံ (ဂေါက်တံ)တစ်ခုပါတယ်။ မဲမဲတုတ်တုတ်ကြီး။ အဲဒါကြီးကို အားရပါးရလှည့် ပြီးရင်...

“ဟဲလို... အိတ်ချိန်းကလားခင်ဗျာ ကျွန်တော့်ကို...”

ကိုယ်ပြောချင်တဲ့နေရာကို တိုက်ရိုက်ပြောလို့ မရပါဘူး။ အိတ်ချိန်းရုံးကတစ်ဆင့် ကိုယ်လိုရာကို ခေါ်ခိုင်းရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ငယ်စဉ်ကဆို ကိုယ်ပြောလိုက်လို့ ရုတ်တရက် သဘောမပေါက်ရင် ဒါမှမဟုတ် သဘောပေါက်မလွယ်တဲ့သူတွေဆို ရင်...

“ဒီကောင်ကွာ... အိတ်ချိန်းခံနေတယ်”

ဆိုပြီး လှောင်တတ်ကြပါတယ်။

“ထားပါတော့”

ကိုယ်လည်း အိတ်ချိန်းခံနေတဲ့ကောင်။

xxxx

အမှန်တော့ အဲဒီခေတ်မှာ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးမျိုးနဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမျိုးက အတူတူပဲဗျ။

ဆိုပါတော့ဗျာ...

ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ကျွန်တော် ပထမဆုံး ‘ဟဲလို’လုပ်ခဲ့တဲ့အကြောင်း။

“ဟဲလို”ဆိုတဲ့စကားကို ကျွန်တော်ပြောဖူးခဲ့တာ သိပ်မကြာသေး။

ကျွန်တော် လုံးချင်းဝတ္ထုတွေရေးပြီး အဆင်ပြေစရာ ရတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့ ခြစ်ချုပ်ပြီး ဝယ်ခဲ့တာပါ။ အမှန်တော့ အဲဒီခေတ်မှာ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးမျိုးနဲ့ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းမျိုးက အတူတူပဲဗျ။

ကဲ... စဉ်းစားကြည့်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ဆိုရင်ရော တယ်လီဖုန်းနဲ့ တိုက်ခန်း ဘယ်ဟာလိုချင်လဲ။

လူတိုင်းနေဖို့ထိုင်ဖို့ တိုက်ခန်းကိုပဲ လိုချင်ကြမှာပေါ့။

ဒါပေမဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က ဝမ်းတွင်းရူး။ ကြွားချင်ဝါချင်စိတ်က ငယ်ထိပ်ဆောင့်နေတာ။

သူများခါးမှာ ဖုန်းချိတ်ပြီး ဟဲလိုနေတာမြင်ရင် ကိုယ်လည်း သိပ်ပြီး ဟဲလိုချင်တာ။ ကြွားချင်တာပေါ့။

အဲဒီအချိန် ယခု ဂျီလို့ခေါ်တဲ့ ဂျီအက်(စ်)အမ်ဖုန်းက တိုက်ခန်းထက်ကို ဈေးပိုများပါသေးတယ်။ (ဒါတောင် အဲဒီခေတ်က ဟမ်းဖုန်းကို နှစ်လုံးသုံးလုံး ခါးချိတ်ထားကြသေး။)

အဲဒီလို ဂျီအက်(စ်)အမ်ကိုကျတော့ ကျွန်တော်က မဝယ်နိုင်ဘူး။ (ငွေမပြည့်လို့ပါ။) ဒါကြောင့် ခြင်းဖုန်းလို့ခေါ်တဲ့ ခြင်းကြီး၊ ခြင်းငယ်အသွယ်သွယ်နဲ့ ထည့်ဆွဲဆွဲသွားပြီး လိုရာနေရာ ခြင်းပိုက် ပြောရတဲ့ ခြင်းဖုန်းခေါ် ဝီဒီအမ်အေဖုန်းကိုပဲ ဝယ်ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

မိဘညီအစ်ကိုမောင်နှမ သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းတားကြလေရဲ့။

“မင်းကွာ... ဒီလောက်ပိုက်ဆံရှိရင် ရန်ကုန်မှာ အခြေချဖို့ အိမ်ဝယ်ပေါ့။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ တယ်လီဖုန်းက မရှိလည်း ဘာမှဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး”

ဝိုင်းဝန်းနားချကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သိတယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြွားချင်စိတ် ငယ်ထိပ်ဆောင့်နေတော့ အဲဒါကို အသာထားပြီး အကြောင်းပြချက်ရှာထားတယ်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အခုခေတ်က ကမ္ဘာဟာ ရွာကြီးဖြစ်သွားပြီ၊ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံးနဲ့ ဆက်သွယ်နိုင်ဖို့ အိမ်ရှိရုံနဲ့ မရဘူး။ အနိမ့်ဆုံးတယ်လီဖုန်းလေးတစ်လုံးတော့ ရှိမှဖြစ်မှာပေါ့။ ဒါမှ ကိုယ့်ကို တွေ့ချင်သူတွေ အလုပ်အပ်သူတွေ အလွယ်တကူ ဆက်သွယ်လို့ရတာပေါ့။

ဟုတ်ဘူးလား”

ဘယ်သူမှ ကျွန်တော့်ကို ပြန်မပြောနိုင်တော့ဘူး။ အမှန်တော့ ကိုယ့်ကို အလုပ်အပ်သူတွေဆိုတာ တစ်ယောက်မှလည်း မရှိဘူး။ ကမ္ဘာဆိုတာ ရွာကြီးဆိုတာလည်း ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာလဲ မသိဘူး။ ဖတ်မိလို့သိတာ။ ဒါတောင် အဲဒီစာဖတ်မိတာ ကမ္ဘာဟာ ရွာကြီးဆိုရင် လမ်းလျှောက်သွားလို့ရပြီလား။ ငါတို့အိမ်က ရွာရဲ့ ဘယ်နားမှာလဲ။ ရွာလူကြီးက ဘယ်သူလဲ စသည်ဖြင့် စဉ်းစားမိသေး။ ထားပါတော့။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဟဲလိုရမဲ့ ဇာတ်လမ်းကိုပဲ ပြန်ဆက်ရအောင်။

ကျွန်တော် တိုက်ခန်းမဝယ်ဘဲ ဟဲလိုရမဲ့ပစ္စည်းကြီးဝယ်တော့ အားလုံးရဲ့စိတ်ထဲမှာ သူပိုက်ဆံနဲ့သူပဲ။ သူစိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရောဆိုပြီး ဒီအတိုင်းကြည့်နေလိုက်တယ်။

ဒီလိုနဲ့ ဖုန်းဝယ်တဲ့အဆင့် ရောက်သွားတယ်။ ဖုန်းကိုက အစ်မဝမ်းကွဲက ဝယ်ပေးတာ။ ပိုက်ဆံမလောက်လို့ အစ်မအရင်းဖြစ်တဲ့ မချောဆီကတောင် ငွေနည်းနည်းယူပြီး ဝယ်ခဲ့တာ။

ဒီလိုနဲ့ ခုနပြောတဲ့ ဟဲလိုဆိုတဲ့ ပစ္စည်းကြီး အိမ်ရောက်လာတာပေါ့။

xxxxx

တယ်လီဖုန်းလည်းဆိုသေးတယ်
လမ်းသေးတိုင်းနဲ့ဆက်တဲ့ ကြိုးလည်းမပါပါလား

အိမ်ပေါ် အခန့်သားရောက်လာသည့် ဖြူဖြူလေးထောင့်
အလုံးကြီးကို အားလုံးဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။

“အဲဒါ တယ်လီဖုန်းလို့ခေါ်တယ်”

ကျွန်တော့်စကားကို ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်နိုင်သေး။ တယ်လီ
ဖုန်းဆိုတာကြီးကိုပဲ တစုံတသုံ စိုက်ကြည့်နေကြသည်။

“တယ်လီဖုန်းလည်းဆိုသေးတယ် လမ်းဘေးတိုင်နဲ့ဆက်တဲ့
ကြိုးလည်းမပါပါလား”

အိမ်မှာအနေကြပြီး မျက်နှာတစ်ကွက် စက်စက်ယိုဖို့
လောက်သာ စိတ်ဝင်စားပြီး ဖဲ(လ်)အင်လပ်(ဖ်)လီး တစ်ချိန်လုံး
မျက်နှာဖို့နေသော ကောင်လေးက သူ၏ ပြောင်လက်နေသော
မျက်နှာကြီး ရှေ့ထုတ်ပြီးမေးသည်။ ဒါကို ကျွန်တော်က...

“ဒါက သိပ္ပံပစ္စည်းကွ၊ မင်းတို့ရွာတွေမှာ မြင်ခဲ့ရသလို ဝိဇ္ဇာ
ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး။ တစ်နည်းဆိုရရင် ကြိုးမဲ့ပေါ့ကွာ”

ကျွန်တော့်စကားကို အိမ်မှာနေပြီး တစ်ချိန်လုံး ကျွန်တော့်
ကို အရွဲ့တိုက်ရန် ကြိုးစားနေသော ကျော်ကိုက ကြိုးကိုမပြသည်။
သဘောက ဒါကဘာကြီးကြီးလဲပေါ့။

“ဒါ... ဒါက သိပ္ပံဆိုတော့ လျှပ်စစ်မီးနဲ့ ဂျွှန်းရတာလေ”

ဘာမှပြန်မပြောကြဘဲ ဖုန်းကိုသာ ငုံ့ကြည့်နေကြသည်။

“ကိုယ့်ဆရာ ဒါကြီးဝယ်ပြီး ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

အမြဲတမ်း ဂယောင်ရှိက်နေသော ကိုကိုလွင်က မေးသည်။

“ဆက်... ဆက်လို့ရတာပေါ့ကွာ၊ မယုံရင် မင်းတို့ဆက်
ကြည့်ပါလား။ အသိကလေးဘာလေးရှိရင် နေကောင်းလားဘာလား
ဖုန်းဆက်ပြီးမေးကြလေကွာ၊ လုပ်ပါ ဆက်လို့ရပါတယ်ကွ၊ ဟား ဟား”

အားလုံးခေါင်းများက ကျွန်တော့်ဘက် လှည့်လာ၏။

“ဘယ်ကိုဆက်ရမှာလဲ”

ကောင်လေးကမေးသည်။ ကျွန်တော်လည်း ရှက်ကိုး
ရှက်ကန်းနှင့် ခေါင်းကုတ်ပြီး...

“မင်းတို့ကလည်းကွာ ဒီအသက်ဒီအရွယ်နဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီး
မှာနေပြီး ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ဖို့နေရာ ဒါမှမဟုတ် ဖုန်းရှိတဲ့အသိ
ကောင် မရှိကြဘူးလား”

“ကိုယ့်ဆရာမှာရော ရှိလို့လား”

အမြဲတမ်း အရွဲ့တိုက်ရန်သာ ချောင်းနေသော ကျော်ကိုက
ဝင်ထောက်သည်။ ကိုယ်လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

ကိုယ့်မှာလည်း တယ်လီဖုန်းကိုင်နိုင်လောက်သည်အထိ
အဆင့်မြင့်သော အပေါင်းအသင်း တစ်ယောက်မှမရှိ။

အလိုလိုနေရင်း နဖူးမှတော့ချွေးများပင် စိမ့်လာ၏။

“ဖုန်းဝယ်တုန်းက စမ်းမလာဘူးလား”

ကျော်ကိုက မေးသည်။ ခေါင်းပင်ခါပြလိုက်တော့၏။

ဪ... အဲဒီတုန်းကတော့ ခုပဲနာမည်ကျော်တော့မလို။
တော်ကြာပဲ နာမည်ကျော်တော့မလိုနှင့် အိုက်တင်ခံလာခဲ့တာ။ ဒီငွေ
လောက်က ကိစ္စမရှိပါဘူးဆိုသည့်ရုပ်နှင့် ဟန်လုပ်ပြီး ချက်ချင်း
ငွေချေ၊ ဖုန်းကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူလာခဲ့တာ။ ဟိုက စမ်းပြမယ်ဆိုတာ
တောင်...

“နေပါစေလေ... ဒီလောက်က ကိစ္စမရှိပါဘူး”

ဆိုပြီး လုပ်ခဲ့တာ။ အခုတော့ နှမြောစိတ်ကြောင့် ဇောချွေး
ပင် ပြိုက်ပြိုက်ကျလေပြီ။

“သေချာပြီ... အတုပါပဲ၊ အစစ်ဆို ဖုန်းသံကပြည်ပြီပေါ့၊
ဟုတ်ဘူးလား၊ ကျုပ်တို့တွေဖူးတာ ဖုန်းဆိုရင်အမည်းပဲနော်၊
ဟေ့ကောင် ဒီဖြူဖြူကြီးကို ဈေးကြီးပေးဝယ်ခဲ့ရတယ်လို့နော်
ဟေ့ကောင်”

ကိုယ်တိုင်က ကယောင်၊ ဒါပေမဲ့ သူများကယောင်ရှိက်ရ
လျှင် သိပ်ပျော်တတ်သော ကိုကိုလွင်က ဝင်၍လောင်သည်။

ကိုယ့်မှာလည်း သူပြောသလို ကယောင်ရှိက်ပြီး ဝယ်လာ
သည့်ပစ္စည်းက ဘာမှသုံးမရတော့ ဝို၍ကယောင်ရှိက်တုန်၏။

“အစ်မကပဲ လိမ်တာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပွဲစားကများ”

မတွေးသင့်သည့် အတွေးများပင် ခေါင်းထဲဝင်လာ၏။
ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းလည်းမသိ။ စိတ်ထဲ၌လည်း ချီတုံချီတုံဖြစ်လာ၏။
ထဲပဲလိုက်ရမလား။ ထိုင်ပဲစောင့်ရမလားလဲမသိ။ ထိုစဉ်မှာပင်
အိမ်ကဲခါး ဖျတ်ခနဲပွင့်ပြီး ကြီးမားသောခေါင်းကြီးတစ်ခေါင်း ပေါ်လာ
သည်။

“ကောင်လေး”

ဖုန်းသွားဆက်ခိုင်းလိုက်သော အင်မတန် ဖင်ပေါ့သည့်
ဓာတ်ဘောလုံးကြီး ကောင်လေးပါပေ။ သူ့ကိုမြင်တော့ အံ့အားသင့်
သွားကာ...

“ဟင်... ဟေ့ကောင် မင်းကို ဖုန်းသွားဆက်ခိုင်းတာ
ဘာလို့မဆက်တာလဲ၊ ဆက်လို့မရတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် မဆက်တာ
လား”

ကျွန်တော်၏ အလောတကြီး အမေး။ ဒါကို ကောင်လေးက
သူ့ခေါင်းကြီးကြီးကို ကုတ်ပြီး...

“ဆက်မလို့ပဲဗျ၊ ဒါပေမဲ့”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုယ့်ဆရာဖုန်းနံပါတ်မှ မသိဘဲ ဘယ်ကိုဆက်ရမှာလဲ”

“ဟာ”

သူ့အဖြေစကားကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်က ပျော့ခွေကျသွားချင်
မိ၏။ ကောင်လေးက ကုပ်ကွကုပ်ကွနှင့် ပြန်ဝင်လာပြီး တယ်လီဖုန်း
ကို ကရုဏာမျက်လုံးနှင့် လာပြန်ထိုင်ကြည့်သည်။

“ကိုယ့်ဆရာ ဖုန်းနံပါတ်က ဘယ်လောက်လဲဟင်”

သူတို့အမေးကြောင့် ဖရိုဖရဲ မျက်နှာဝန်းခနဲ ပျက်ကျသွားရ
လေသည်။

“မ... မသိဘူးကွ၊ ငါ... ငါလည်းမမေးလာမိဘူး”

“ဖုန်းနံပါတ်တောင် မရှိမှတော့ သေချာပါတယ် အတုပါပဲ”

ဟိုကောင်က မီးလောင်ရာ လေပင့်လုပ်သည်။ အမှန်တော့
ဖုန်းနံပါတ်ဆိုတာ ဖုန်းစာအုပ်ထဲ ပါတာပဲ၊ အဲဒါဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင်
သိပြီလေ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်ကိုက ဖုန်းဆိုတာကို အခုမှ မျက်စိထဲ

ထင်မြင်ဖူးကြတဲ့ ကောင်တွေဆိုတော့ အဲဒါကို ဘယ်လိုမှ မစဉ်းစား
မိကြဘူး။

“ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်၊ တွေ့ကရာနံပါတ်တွေကို နှိပ်ကြည့်မယ်၊
တကယ်လို့ တစ်လုံးလုံးကို ဖုန်းဝင်သွားရင် အခုဆက်နေတဲ့ဖုန်းနံပါတ်
ဘယ်လောက်လဲလို့ မေးလိုက်မယ်၊ ဒါဆို ဖုန်းအစစ် ဟုတ်မဟုတ်ဆို
တာနဲ့ ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်လဲ သိရပြီပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား။”

ကောင်လေးက အကြံပေးသည်။ မဆိုး။ ဒီကောင် ခေါင်း
ကြီးသလောက် အကြံထွက်သည်။ ကျွန်တော်လည်း အားတက်သွား
ကာ...

“အေး... ဒါဆို တွေ့ကရာဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ကြကွာ”

အားလုံးလည်း စိတ်ပါသွားကြသည်။ ကျော်ကိုမှစ၍
ဖုန်းခွက်ကိုမပြီး တွေ့ကရာနံပါတ် နှိပ်မည်လုပ်ပြီးမှ သူ့လက်မဲမဲလေး
လေထဲတန့်သွားကာ...

“နေဦး... တွေ့ကရာနံပါတ် နှိပ်မယ်ဆိုတော့ ဖုန်းနံပါတ်
က ဘယ်နှလုံးရှိလဲ”

အားလုံး ဇဝေဇဝါဖြစ်သွားကြသည်။ အားလုံးကလည်း
တောသား ဘာမှမြင်ဘူးတဲ့ကောင်တွေ မဟုတ်တော့ ဖုန်းနံပါတ်
တောင် ဘယ်နှလုံးရှိမုန်းမသိ၊ မြန်မာပြည်မှာ သန်းခြောက်ဆယ်ရှိ
သည့်အထဲက ပထမဆုံး တယ်လီဖုန်းမြင်ဘူးသူတွေမို့ ဘယ်သူမှ
ခွဲခြားမသိ။

ကောင်လေးက သူ့နှုတ်ခမ်းကို ထုံးစံအတိုင်း လက်ညှိုးနှင့်
တဖောက်ဖောက်ရိုက်ပြီး...

“လေး... လေးလုံးထင်တယ်”

သူ့စကားကို ကိုကိုလွှင့်က...

“အာ... မင်းကလည်း တယ်လီဖုန်းတွေ ဒီလောက်များ
နေတာ ဝဏန်းက လေးလုံးထဲတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှစ်... ရှစ်လုံး
လောက်တော့ ရှိမယ်ထင်တယ်”

“ဟာဗျာ... မြန်မာဒီဒီလိုကားတွေထဲမှာ မင်းသားတွေ
ဖုန်းနှိပ်တာ လေးလုံးပဲနှိပ်တာဗျ”

“ဟေ့ကောင်... မငြင်းနဲ့၊ မြန်မာဒီဒီလိုကားမှာ ဖုန်းခေါ်
တာ တစ်ခါမှမရှိဘူး၊ သမီးရေ ဖုန်းလာတယ်၊ သားရေ ဖုန်းလာတယ်၊
ဖေကြီးရေ ဖုန်းလာတယ် စသည်ဖြင့် ဖုန်းအဝင်ပဲရှိတယ်၊ ဘယ်တုန်း
ကမှ အထွက်မရှိဖူးဘူး”

“ကျုပ်ကြည့်ဖူးပါတယ်ဗျ၊ မြန်မာကားတစ်ကားမှာ မင်းသား
က ဖုန်းခေါ်တာ စုစုပေါင်းမှ လေးခါလားပဲနှိပ်တာ”

“အဲဒါ ဟာသကားပဲဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မင်းသားက
သူ့လက်တိုမှာစိုးလို့ လျော့နှိပ်တာဖြစ်မယ်၊ ဖြစ်နိုင်တာ ရှစ်လုံးပဲ”

“ဘာဟာသကားလဲ ကျုပ်ကြည့်ခဲ့တာ တော်လှန်ရေးကားဗျာ
တော်လှန်ရေးကား၊ လေးလုံးဗျာ၊ ကံမကောင်းရင် သုံးလုံးတောင်ဖြစ်
နိုင်တယ်”

“ဟေ့ကောင်... ဂျပန်ခေတ်မှာ ဘာတယ်လီဖုန်းမှ မပေါ်
သေးဘူး၊ အပိုမလုပ်နဲ့ ရှစ်လုံးပဲ”

“ဘာလို့မပေါ်ရမှာလဲဗျ၊ ဂျပန်တစ်ယောက်ကျောကုန်းမှာ
ဖုန်းလွယ်ပြီး တစ်ယောက်က စပယ်မှလင်းယုန်၊ စပယ်မှလင်းယုန်
လုပ်သွားတာ လေးလုံးပဲ”

အရေးထဲ ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်နှလုံးရှိသည်ကို အငြင်းပွားနေ
ကြသေး၏။ ပွဲက တော်ရုံနှင့်မပြီးသည်မို့...

“ကဲ... ကဲ ဒီလိုလုပ်၊ မင်းတို့ ဒီလိုငြင်းနေလို့ အဖြေပေါ်

မှာမဟုတ်ဘူး၊ ခုနက ဖုန်းဆိုင်ကိုပြန်သွားပြီး ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်နှလုံး ရှိတယ်ဆိုတာ မေးခဲ့၊ ပြီးတော့ အဲဒီဖုန်းနံပါတ်ကိုပါမေး၊ ဒါမှ တို့ ဒီကဆက်ပြီး တို့နံပါတ်ကို ပြန်မေးလို့ရမှာ”

“အဲဒီအကြောင်းတယ်၊ ဖုန်းဆိုင်မှာက ကောင်မလေးထိုင် တာ ဟိဟိ”

ကောင်လေးက ဖလွတ်ခနဲ ပြေးချသွားပြန်သည်။ ဒီကောင် အကျင့်က ဒီလိုပင်။ မိန်းကလေးမြင်သည်နှင့် အလိုလိုနေရင်း နန့်သွားတတ်သည်။ နန့်တာကလည်း ရိုးရိုးနန့်တာမျိုးမဟုတ်။ ထူးရှယ်နန့်မျိုး။ ယခုလည်း ဖုန်းဆိုင်မှာ ကောင်မလေးရှိသည်ဆိုရုံမျှ နှင့် နန့်ကြောဆွဲပြီ။

ဒီကောင်အကြောင်း ပြောလျှင် ကုန်နိုင်ဖွယ်ရာမရှိ။ (ကျွန်တော် စာထဲမှာ ထည့်ထည့်ရေးဖူးသည်။) ဘုရားခြေရင်း ညောင်ပင်အောက်တွင် ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ကုန်းကန်တော့၍ အဖြေတောင်းဖူးသည်။ ဤကမ္ဘာလောကရှိ မည်သည့်မိန်းမမျိုးမဆို သူနှင့်စပ်ပေးပါက ဆင်ခြောက်ကောင်ဖိနပ် တစ်ရံ ကန်တော့ပါမယ်ဟု တရားဝင်ကြော်ငြာဖူးသည်။

သူ အနီးစပ်ဆုံးပတ်သက်ခဲ့ဖူးတာက အပေါ်ထပ် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူများ အခန်းသို့ နေ့စဉ် ဖရဲသီးပို့၍ ပိုးပန်းခြင်း ပင်။

ဖလွတ်ခနဲ ကောင်လေး ပြန်ရောက်လာပြန်၏။

“ဖုန်းနံပါတ်က ခြောက်လုံးရှိတာတဲ့”

“တောက... ဖုန်းပြောဖို့ လူမပြောနဲ့ တယ်လီဖုန်းနံပါတ် တောင် ဘယ်နှလုံးရှိမှန်းမသိဘဲ ဖုန်းဝယ်လာသေးတယ်၊ ကိုယ်စီး တဲ့မြင်း အထီးလားအမလားမပြောနဲ့ ရှေ့နောက်တောင် သိတာ

မဟုတ်ဘူး”

ကျော်ကိုက ကန့်လန့်တိုက်သည်။ ကျွန်တော်ကသာ သူပြော တာ ဟုတ်နေသည်မို့ ရှိန်းတိန်းဖိန်းတိန်း။

ဒါကို ကိုလွင်ကလည်း...

“ထင်တော့ထင်သား၊ ငါက ရှစ်လုံးမဟုတ်ရင် ခြောက်လုံး လို့ ပြောမလို့”

ကိုလွင်က ဝင်ပနာယူနေသေးသည်။ ကျွန်တော်ကသာ စိတ်လေးနေသူမို့...

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း သူတို့ဆိုင်က ဖုန်းနံပါတ်ရော မတောင်းခဲ့ဘူးလား”

“တောင်းခဲ့တာပေါ့၊ ဖုန်းနံပါတ်က ရှား... ကျွန်တော်ပဲ ဆက်လိုက်မယ်၊ ဟိဟိ”

ကောင်လေးက သူတစ်ယောက်တည်း သိခဲ့သော ဖုန်းနံပါတ် တို့ နှိပ်လိုက်သည်။

“တူ... တူ”

“ဟော... ဖုန်းဝင်သွားပြီ”

အားလုံးပျော်သွားကြသည်။ ကျွန်တော်ဆို ရင်ဘတ်ထဲ ဆို့နေသော အလုံးကြီးပင် ကျသွား၏။ ဖုန်းက အစစ်ဖြစ်ပြီကိုး။

“ဟယ်... ဟယ်”

ကောင်လေးမှာ ဟဲလိုလုပ်ခါနီးမှ မလိုလိုက်ရ။ ဘာကြောင့် ရယ်မသိ မျက်မှောင်ကျွဲ၍ ရပ်သွား၏။ နောက်မှ ဖုန်းခွက်ကို အသေ အချာ ပါးစပ်နားဖိပြီး...

“ညီမ... ညီမ မအားဘူးဆိုရင် ဘာလုပ်နေလို့လဲ၊ ခုခိုက တောင် ငုတ်တုတ်”

“ညီမ... ညီမ”

ပြောရင်းနှင့် ရပ်သွားပြန်သည်။ နောက် မျက်မှောင်ကျုံ့သွားပြန်၏။

“ညီမ... ဟေ့ညီမ မြန်မာလိုပဲပြောလေ၊ အစ်ကိုက အင်္ဂလိပ်လို နားမလည်ဘူး”

အားလုံးက သူ့ဘာပြောလို့ ပြောနေမှန်းမသိဘဲ ကြောင်ငေးကြည့်နေမိကြသည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ ညီမ၊ ခုနက အစ်ကိုတွေ့တုန်းက တောင် ညီမ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ဖုန်းဘေးငုတ်တုတ်ထိုင်နေတာပဲ၊ အဲ... အဲ”

မျက်မှောင်ကျုံ့သွားပြန်သည်။

“အစ်ကိုပြောတာ ဟုတ်တယ်ဟုတ်၊ အင်္ဂလိပ်လိုမပြောနဲ့လေ”

ငြိမ်သွားပြန်သည်။

“အစ်ကိုနာမည် ကိုကောင်လေးလေ၊ ညီမပြောတဲ့နာမည်မှ မဟုတ်ဘဲ၊ အစ်ကိုက ငယ်ငယ်လေးရွှိသေးတာ၊ အဲလိုမပြောနဲ့လေ မဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ညီမအားလိုက်တော့လို့ အစ်ကိုပြောနေတာ”

သူ့ဘာသာသူ ဘာပြောလို့ပြောနေမှန်းမသိ၊ ဘေးနားက လူတွေကလည်း သူ့ကို ကြောင်ပြီးကြည့်နေမိသည်။

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုနာမည် လူကြီးမဟုတ်ဘူး၊ ကောင်လေး၊ သူစိမ်းဆန်တဲ့စကားတွေ မပြောပါနဲ့”

မျက်မှောင်ကျုံ့၍ ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါပဲပြောတတ်လား ညီမ၊ တခြားစကားလည်း ပြောဦးလေ၊ အစ်... အစ်ကိုက အားပြီ၊ ညီမလည်း အားလိုက်တော့”

သူ့ဘာသာသူ ဘာတွေပြောနေမှန်းမသိ။ အတန်ကြာမှ မနေနိုင်တော့ဘဲ...။

“ဟေ့ကောင်... ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကို ကောင်လေးက နှုတ်ခမ်းပေါ်လက်တင်၍ တိတ်တိတ်နေဆိုသည့် ပုံစံလုပ်ပြပြီး...။

“အသာနေ ကောင်မလေးက ကျွန်တော်မှန်းသိသွားလို့ ခူနေတာ၊ ဖရဲသီးဝယ်ကျွေးလိုက်ရင် ကိစ္စပြတ်ပြီ၊ ဟိဟိ”

ဆိုကာ တစ်ဖက်ပြန်လှည့်၍...။

“ညီမ... ညီမ ဒီမှာညီမ၊ မအားသေးဘူးဆို ဘာများလုပ်နေလို့လဲ”

သူ့ဘာသာသူ ပျော်နေ၏။ နောက် ဖုန်းခွက်ကို လက်ပိတ်၍

“ကောင်မလေးက အပြင်မှာသာ သံကွဲကြီးနဲ့ ဖုန်းထဲမှာတော့ အသံလေးကချိုနေတာ၊ ညီမ... ညီမ ဒီအချိန်ထိ ဘာတွေလုပ်နေလို့၊ ဩ... ရှုပေါက်နေတာထင်တယ်၊ ဒါဆိုလည်းပေါက်၊ ဟိဟိ... ပြီးမှ”

ကြာတော့ မနေနိုင်တော့။ ကိုယ်လည်း ဘာမှမကြားရဘဲ ဆိုး၊ ထို့ကြောင့် သူ့ဆီက ဖုန်းခွက်ကိုလှပြီး...။

“နေစမ်းပါကွာ... ဘာတွေပြောနေလို့လဲ၊ ဟယ်... ဟယ်”

ဖုန်းခွက်ကိုကိုင်လိုက်ပြီး ဟယ်ကနေလိုအထိပင် မရောက်။ တစ်ဖက်မှ ကြားရသောအသံက...။

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုနေသော တယ်လီဖုန်းမှာ မအားသေးပါနဲ့၊ ခေတ္တစောင့်ဆိုင်းပြီးမှ ပြန်လည်ခေါ်ဆိုပါရှင်”

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံကြောင့် ကြောင်သွားမိသည်။

၅၄ အကြောင်း

နောက် အင်္ဂလိပ်လို၊ သူပြောသမျှ ကိုယ်လည်း တစ်လုံးမှနားမလည်။
ထို့ကြောင့် ဖုန်းခွက်ကို ကြောင်ပြီး ပြန်ကြည့်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုယ့်ဆရာ”

ကိုကိုလွင်က မေးသည်။

“ဟိုဘက်က ကောင်မလေးက သူမအားသေးဘူးတဲ့၊ နောက်
ပြီး အင်္ဂလိပ်လိုလည်းပြောတယ်”

ကျွန်တော့်စကားကို ကိုကိုလွင် စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ပေးစမ်း... ကျွန်တော့်နားထောင်ကြည့်မယ်”

“ဟယ်... ဟယ်”

သူလည်း မလိုလိုက်ရ။ ဟယ်မှာတင် ရပ်နေ၏။ မျက်မှောင်
ကျသွားပြန်၏။ ပြီးမှ ဖုန်းခွက်ကိုပြန်ပေးရင်း...

“ကိုယ့်ဆရာဖုန်းက အင်္ဂလိပ်လိုရော၊ မြန်မာလိုရော ပြောနေ
တာဆိုတော့ သေချာပြီ ဖုန်းအတုပဲ၊ အဲ... အတုမဟုတ်ရင်တောင်
ဒီကဖုန်းမဟုတ်ဘူး၊ အင်္ဂလိပ်မြန်မာနယ်စပ်က ဖုန်းဖြစ်မယ်”

ကိုလွင်စကားကြောင့် အားလုံး ကြောင်သွားမိသည်။ ကိုယ်
လည်း ဖုန်းတစ်ခါမှမကိုင်ဖူးလေတော့ သူပြောတာ ဟုတ်နီးနီး၊
နောက်မှသတိရပြီး...

“အာ... အင်္ဂလိပ်နဲ့မြန်မာက အဝေးကြီးဟာကို၊ ဘယ်က
လာ နယ်စပ်ကရှိမှာလဲ၊ မြန်မာထိုင်းနယ်စပ်ဆို ဟုတ်သေး”

“ဒါလည်းဟုတ်သား”

အားလုံး ခေါင်းကုတ်ကြပြန်သည်။ ဒါကို ကျော်ကိုက
ဖုန်းခွက်ကို ဖတ်ခနဲ ဆွဲယူပြီး...

“ဪ... အင်း... အင်း ဒါဆို ညီမအားတဲ့အချိန်
ပြန်ခေါ်မယ်လေ”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းခွက်ကို ဆတ်ခနဲ ချလိုက်သည်။ ပြီးနောက်
မကျေနပ်သံနှင့်...

“ဒီလိုလုပ်လည်း ပြီးနေတဲ့ဟာကို သူမအားသေးဘူးပြောတဲ့
ဟာကို အတင်း၊ သူအားတဲ့အချိန်ပြောပေါ့”

ဟုတ်သား။ ဒါကို အားလုံးမေ့နေတာ။ အဖြစ်က
လယ်မထွန်နိုင်သည့်နွားကို အတင်းထွန်တုံးဆင်နေသလိုမျိုး။
အားလုံး ပြန်ပျော့ကျသွားရ၏။

“တောက်... ငါ့ကိုများ ကိုကြီးကလေးလေး ခေါ်ရမယ့်ဟာ
ကို လူကြီးမင်းတဲ့၊ ဒါ သက်သက်ကျောတာ”

ကျော်ကိုစကား။ ကောင်လေးကပါ တအံ့တသြနှင့်...

“ဟင်... ငါ့ကိုလည်း လူကြီးမင်းတဲ့”

“အေး... ငါ့ကိုလည်း လူကြီးမင်းပဲကွ”

“ကျွန်တော့်ကိုလည်း လူကြီးမင်းပဲ”

အားလုံး တစ်ပြိုင်တည်း လူကြီးမင်း အခေါ်ခံလိုက်ရ၍
အံ့အားသင့်နေမိကြသည်။ ကောင်လေးက သူ့နှုတ်ခမ်းသူ တဖောက်
ဖောက်ရိုက်ပြီး...

“ဒါ ဘာသဘောလဲမသိဘူး”

အားလုံးတွေသွားကြပြန်သည်။ ကောင်လေးကသာ တဏှာ
ရာဂဉာဏ်ဖြင့်...

“ဒါ ကြိုးတစ်ချောင်းတည်းနဲ့ ငါတို့အားလုံးကို အပိုင်ချည်
လိုက်တာဖြစ်နိုင်တယ်”

သူ့စကားကို အရွဲ့တိုက်နေကျ ကျော်ကိုက...

“တို့အားလုံးကို ချည်ရအောင် ခွေးမှမဟုတ်ဘဲ မင်းက
လည်း”

စကားစက ရှည်တော့မည်မို့ ကျွန်တော်မှပင်ဖြစ်၍ . . .
“ကဲ . . . ကဲ ဘယ်လိုပဲချည်ချည် နောက်မှချည်ကွာ၊ အခု
ဖုန်းကိုပဲ ပြန်စမ်းကြည့်ရအောင်”

“မှန်တယ်”

အင်မတန်နုနုချင်နေသော ကောင်လေးမှ ထောက်ခံကာ
ဖုန်းခွက်ကိုယူပြီး ဖုန်းနံပါတ်များ နှိပ်လိုက်ပြန်သည်။

လူကသာ ကလေး၊ စိတ်က သူငယ်ပြန်အတွားကြီးစိတ်နှင့်
ကျော်ကိုက ဖုန်းပေါ်က ပိုနေသည်များကို လိုက်နှိပ်ကြည့်သည်။

“ဒါလေးက ဘာလေးလဲမသိ”

“တူ . . . တူ”

“ဟော . . . ဟော . . . စပီကာကွ”

ဖြစ်ချင်တော့ ဖုန်းစပီကာခလုတ်ကို သွားနှိပ်မိခြင်းပင်။

“ဟဲလို”

တစ်ဖက်မှအသံ။ ကောင်လေး အူမြူးသွားပြီး . . .

“အခုပြောနေတာ ကျွန်တော်လားဟင်”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွား၏။ နောက်မှ ဒေါသတကြီးဖြင့်

“ဟင် . . . ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ပြောပြီး ကျွန်တော်လားဟင်

ဆိုတော့ နင်မဟုတ်ရင် နင့်အမေလင်လား”

“အမေလင် . . . အဲ . . . အဖေမှာ ဖုန်းမှမရှိဘဲ၊ ဒါဆို အခု

ပြောနေတာ ကျွန်တော်ပဲဖြစ်မှာပေါ့နော် ဟီဟီ”

“ဟဲ့ . . . နင်မဟုတ်လို့ ဘယ်သူဖြစ်ရမှာလဲ၊ ကဲ ဘာပြော

မလို့လဲ ပြော”

“အို . . . အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဆင်ပြေတာသာပြောလိုက်ပါ၊

အဲဒီဖက်က အရင်ပြောလိုက်၊ ကျွန်တော် လိုက်ပြောတတ်ပါတယ်။

တစ်ခွန်းတလေပြောကြည့်ပါလား၊ ဟီဟီ၊ အခုပြောနေတာ ကျွန်တော်
သေချာပြီလားဟင်၊ သေချာပြီဆို အဆင်ပြေတာပြောလို့ရပြီ”

“ဟင် . . . အဆင်ပြေအောင်ပြောရမယ် ဟုတ်လား၊ ဘာ
အဆင်ပြေအောင် ပြောရမှာလဲ”

“ဟီဟီ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ရပါတယ်၊ အစ်ကိုနားထောင်တတ်
ပါတယ်၊ ပါးစပ်ထဲရှိတဲ့ အဆင်ပြေတဲ့စကားသာ ပြောချလိုက်”

“သေချင်းဆိုး”

ဒါကို ငတ်က ဖုန်းခွက်လေးပိတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ဖက်သို့
ဝမ်းသာတာကို ဖုံးဖိလို့မရသော မျက်နှာဖြင့် . . .

“ကောင်မလေးက ချိုးတယ်ဗျ၊ ဖိတစ်ခါတော့ အဆင်ပြေပြီ”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းခွက်ဖက် ပြန်လှည့်၍ . . .

“ဟယ် . . . အသံလေးက ချစ်စရာလေး၊ အခုပြောနေတာ
ကျွန်တော်လားဟင်၊ ဒါ ဒါဆို ကျွန်တော်က သေချင်းဆိုးပေါ့နော်၊

ဟီဟီ ကျွန်တော်က သေချင်းဆိုးလားဟင်”

ငတ်က အူမြူးနေသေးသည်။ ဒါကို တစ်ဖက်မှ သည်းမခံ
နိုင်တော့ရော့ထင့် . . .

“ဟင် . . . နင့်ကိုမပြောလို့ ဘယ်သူပြောရမှာလဲမသာရဲ့၊
တွေ့ကရာဖုန်းနံပါတ်နှိပ်ပြီး ပြောချင်တာပြောနေရအောင် အတော်
အားနေလို့လား”

“ဟယ် . . . ညီမဘယ်လိုလုပ်သိလဲ၊ အားတယ်၊ အားတယ်၊
အစ်ကိုအားတယ်၊ ဟီဟီ အားတာမှ ဘာအလုပ်မှကိုမရှိတာ၊ ညီမ
လည်းအားရင် အစ်ကို ဖရဲသီးဝယ်ကျွေးမယ်လေ”

“နင့်အမေ၊ နင့်အစ်မကိုဝယ်ကျွေး၊ ဒါပဲ”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲချသွားသည်။ ဒါကို ကောင်လေး

က...

“ဟယ်...ဟယ်...ဟာ...ဖုန်းချသွားပြီ”

ပြီးနောက် ကျွန်တော်တို့ဖက် ပြုံးပြုံးကြီးလှည့်ပြီး...

“ကောင်မလေးက ဆက်ဆံရေးမဆိုးဘူးဗျ၊ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေး”

ဪ... ဒီလောက် အော်ဟစ်ဆဲဆိုသွားတာတောင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးလေးတဲ့၊ အရင်က ဘယ်လိုမိန်းမတွေနဲ့ တွေ့ဖူးခဲ့မှန်းမသိ။

“ကျွန်တော်က ဖရဲသီးဝယ်ကျွေးမယ်ဆိုတာတောင် နှင့်အမေ နှင့်အစ်မတွေကို ပြန်ဝယ်ကျွေးတဲ့၊ ဒါ ဘာသာရေးကိုင်းရှိုင်းတဲ့သဘောပဲ၊ အင်း... သာဓု... သာဓု ဘုန်းကြီးပါစေ၊ အသက်ရှည်ပါစေကွယ်”

ဪ... အင်မတန်မှ မေတ္တာတရားကြီးမားသည့် ကောင်လေး။ ဤကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်လျှင် ကြိုးစားလျှင် ဒိုးပြားမည့်ကောင်လေး။ ဒီကောင့်မျက်ခွက်ကိုကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်း အရောင်ဖိတ်ဖိတ်လက်အောင် ပြောင်တက်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့နန့်တယ်ဆိုတာ သူ အိပ်ရင်းယောင်သလောက်သာရှိမည်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံးပင် မြင်ဘူးနေကျဖြစ်သော်ငြား ကြည့်ညှိစိတ်နှင့် ကြောင်ဝေးကြည့်ယူရသည်။

ဪ... ဒီဘဝတော့ ဘယ်လောက်ကြိုးစားကြိုးစား ဒီကောင့်လောက် တဏှာပါရမီ ရင့်သန်တော့မည်မဟုတ်။

အားလုံး သက်ပြင်းသာချမိ၏။ နောက်မှ ကျွန်တော်ကပင် သတိရပြီး...

“အဲ... ဖုန်းပြောလိုရတာက သေချာပြီ၊ ဒါပေမဲ့ တို့ဖုန်း

နံပါတ်ဘာလဲဆိုတာ မသိရသေးဘူး၊ ဖုန်းနံပါတ်မေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ဒါကို လက်မြန်သောကောင်လေးက ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ယူပြီး...

“ဟာ... ဟုတ်သား၊ ခုနက ကျွန်တော်လည်း ကောင်မလေးရဲ့ တော်ကီကြားမှာ မျောသွားတာနဲ့ ဖုန်းနံပါတ်တောင် ပြန်မမေးမိလိုက်ဘူး၊ အခုပဲ ပြန်ဆက်ပြီးမေးလိုက်မယ်”

ဆိုကာ ဖုန်းနံပါတ်များ ပြန်နှိပ်ပြန်သည်။

“တူ... တူ”

“ဟော... ဖုန်းဝင်သွားပြီ”

ငတိ အံ့မြူးနေပြန်သည်။

“ဟဲလို”

“ဟဲလို... ညီမ... ညီမရေ အစ်ကိုအားလို့ဆက်တာနော်”

“ဟင်... အားနေလို့ရှိရင်လည်း နှင့်အမေတွေ အစ်မတွေနဲ့ ပြောနေပါလား၊ သေနာကောင်ရဲ့၊ သေချင်းဆိုးရဲ့၊ ဒီမှာ နှင့်လိုအားနေတာမဟုတ်ဘူး”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ မအားတဲ့ကြားက လက်ခံစကား ပြောပေးတာ သိပ်သိပ်ကျေးဇူးတင်တာပဲ၊ အစ်ကို ဖရဲသီးတောင် ဝယ်ကျွေးချင်နေပြီ၊ ဟိဟိ”

“ဟင်... ခုနကပြောပြီးပြီလေ၊ နှင့်အမေ နှင့်အစ်မတွေကို ပြန်ဝယ်ကျွေးလို့”

“သိတယ်... သိတယ် ဒါကြောင့် ဖရဲသီးကို တစ်လုံးဝယ်ပြီး အမေနဲ့အစ်မကိုတစ်စိတ်၊ ညီမကိုတစ်စိတ်၊ အစ်ကိုတစ်စိတ်စားမှာ”

“ဟဲ့... ကာလနာ”

“ဟင်... နာမည်ပြောင်းသွားပြီလား၊ ဘာလဲ ဖရဲသီးဝယ် ကျွေးမယ်ဆိုလို့ ကင်ပွန်းပြောင်းတပ်တာလား”

“တောက်”

“ဟယ်... တက်တဲ့၊ တက်ဖူး၊ တက်ဖူး၊ ရွက်စရာကြီး၊ ဟီးဟီး”

ဟိုဖက်က ခေတ္တငြိမ်သွား၏၊ ဒေါသကြီးလွန်း၍ ဘာမှပြော မထွက်တော့ပုံရ၏၊ ဖုန်းထဲမှာတော့ နှာမူတံသံ ရှုရှုရဲ့ရဲ့ ကြားနေရ သည်၊ ဒါကို ကောင်လေးက...

“ညီမ... ညီမရေ အစ်ကိုက အားနေတာသိလား၊ ညီမ အားရင် တို့တွေ ဘုရားတွေဖူးကြမယ်၊ လိပ်ဥတွေတူးကြမယ်”

ဟိုဖက်ကတော့မသိ အချင်းချင်းပင် သည်းမခံနိုင်တော့၊ ထို့ကြောင့်...

“ဟေ့တောင်... ဖုန်းနံပါတ်မေးလိုက်လေ”

ထိုတော့မှ ငတ် သတိရသွားဟန်နှင့်...

“ဪ... မေ့လို့... မေ့လို့၊ ညီမ... ညီမ အခု အစ်ကိုဆက်တဲ့ဖုန်းနံပါတ် ဘယ်လောက်လဲဟင်”

တစ်ဖက်မှ အသံတိတ်သွားပြန်သည်၊ နောက်မှ သံကုန်ခြစ် ချ...

“ဟင်... ကိုယ်ဆက်တဲ့ဖုန်းနံပါတ်တောင် ကိုယ်မသိဘဲ ဒီက ဘယ်လိုသိမှာလဲ သေနာကောင်ရဲ့”

“ဟင်... ညီမမသိဘူးလား၊ ဒီဖုန်းက ညီမကို ဘာမှမပြော ဘူးလား”

“ဟဲ့... မသား နင်ပြောနေတာ တယ်လီဖုန်းဟဲ့၊ တယ်လီ ... အဟွတ်... အဟွတ်”

ဟိုတ သံကုန်ခြစ်အော်ရလွန်း၍ ချောင်းပင်ဆိုးနေပြီ၊ ဒါတို့ ကောင်လေးက...

“ညီမ... ညီမ ဖြည်းဖြည်းပြော၊ နင်နေဦးမယ်၊ အစ်ကို ဖုန်းထဲကနေ မှတ်ပေးမယ်၊ ဖူး... ဖူး”

ဆိုပြီး နှုတ်ခမ်းကြီးထော်ပြီး အပီအပြင်မှတ်ပေးနေသေး၏၊ သူ့ကို တစ်ဖက်မှ သည်းမခံနိုင်တော့ရောထင်...

“ဟဲ့... မသား နင်ဖုန်းထဲကတင် ပြောမနေနဲ့၊ သတ္တိရှိရင် လူကိုယ်တိုင်လာခဲ့၊ ငါ့အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိစေရမယ်၊ နင့်ဖုန်းနံပါတ်လည်း ငါမသိဘူး၊ လူကိုယ်တိုင်သာလာခဲ့ ဒါပဲ”

ဟုဆိုကာ ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲချသွားလေသည်၊ ဒါတို့ ကောင်လေးမှ အမြူးသွားပြီး...

“ဟိဟိ... လူကိုယ်တိုင်လာခဲ့ပါတဲ့၊ ကောင်မလေးက စချိန်း တာ၊ ကောင်မလေးက စချိန်းတာ၊ အပိုင်ပဲ၊ ဟိဟိ ကိုယ့်ဆရာ နှစ်ရာ လောက် ခဏပေး”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဖရဲသီးသွားဝယ်မလို့”

ဘာမှမပြောတော့၊ ငွေနှစ်ရာသာ ထုတ်ပေးလိုက်သည်၊ ကောင်လေးက ငွေနှစ်ရာကို ပက်ခနဲယူပြီး မျက်နှာကို ဖဲ(လ်)အန် လပ်(ဗ်)လီး တစ်ဝပွတ်ကာ ပြေးချသွားလေတော့သည်၊

ကျွန်တော်တို့သာ လက်ဝယ်ရှိပြီး သုံးမရသောဖုန်းကိုငေး ချ၊

သိပ်မကြာလိုက်ပါ လမ်းထိပ်မှ ထရပ်စဖာမာပေါက်သလို ဖောင်းခနဲအသံ ကြားလိုက်ရသည်၊

သိပ်မကြာပါ၊ ကောင်လေး ပြန်ရောက်လာသည် သူ၏

ဖြူဖွဲ့သော ပါးတစ်ဖက်မှာ သူငယ်သွားသော ဖရဲသီးရောင်ပေါက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်တော့ သူ့ပါးလေးသူ့အုပ်ကိုင်ပြီး...

“အခြေအနေကောင်းတယ် ကိုယ့်ဆရာ၊ ကောင်မလေးက ဖိနပ်နဲ့ပဲပါးချတာ”

ခုနစ်က ဖောင်းခနဲကြားရသော အသံမှာ ထရပ်စဖာမာ ပေါက်တာမဟုတ်ဘဲ သူ့ကို ကောင်မလေးက ဆင်ကြယ်ဖိနပ်နှင့် ပါးမြိန်မြိန်ကြီးချလိုက်သော ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ဪ... ဒါကိုတောင် အခြေအနေကောင်းသေးတယ်ဆိုတော့ ယခင်ကဆို ခွေးချေးပါသုတ်ပြီး အမုန်းဆွဲလည်း ခံခဲ့ရပုံပေါ်၏။

ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ဖုန်းကို အံ့သြရမလား။ ဒီကောင်ကို အံ့သြရမလားမသိ။

တစ်နေ့တစ်ညလုံး ဖုန်းနားထိုင်စောင့်သော်လည်း ဖုန်းသံက လုံးလုံးမကြားရ။ စိတ်ထဲတထင့်ထင့်နှင့် အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်သော်လည်း ဘာမှမထူးခြား။ ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်လည်း ကိုယ်မသိ။ နောက်ဆုံး အိပ်ချိန်နောက်ကျမည်စိုး၍ စိတ်သာလျှော့လိုက်ရသည်။

xxxxx

မြည်တော့ အမြည်ထူး၍ တစ်နေ့လုံး တပ်ညလုံး မမြည်သောဖုန်းထဲ မြည်ပေပြီ။

“ကလင်... ကလင်... ကလင်”

နံနက်စောစော ထမြည်လာသောအသံကြောင့် လန့်နိုးလာရသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း

“တောက်... ကျော်ကို နှိုးစက်ပေးပြီး ခေါင်းရင်းထားသွား ပြန်ပြီထင်တယ်”

အားတင်း၍ ပြန်အိပ်လိုက်သည်။ သို့သော်

“ကလင်... ကလင်... ကလင်”

“ကလင်... ကလင်... ကလင်”

အသံက ရပ်မသွား။ ထိုတော့မှ အသိတစ်ခုက နားထင်လာအောင်သည်။

“ဖုန်း”

“ဟုတ်တယ်... ဖုန်းမြည်တာ”

အိပ်ရာပေါ်မှ ကမန်းကတန်း ထလိုက်သည်။ ဟုတ်ပါသည်။ မမြည်စဘူး အမြည်ထူး၍ တစ်နေ့လုံးတစ်ညလုံး မမြည်သောဖုန်းထ မြည်ပေပြီ။ ဝမ်းသာအားရ ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

“ဟယ်... ဟယ်လို”

ဝမ်းသာ၍လား၊ မပြောဖူး၍လားမသိ။ ကတုန်ကယင်။ သို့သော် တစ်ဖက်မှအသံက...

“ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ၊ အချိန်လေးစားမှ ပေါ့၊ အခုချက်ချင်း ဆိုင်ကို ခေါက်ဆွဲနှစ်ထုပ်ပို့ပေး ခါပဲ”

“ဗျာ... ဗျာ... ဘာပို့”

တစ်ဖက်မှ ပြောချင်ရာပြောပြီး ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲချသွား၏။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း အူကြောင်ကြောင်။ ခေါက်ဆွဲက ဘယ်ကိုပို့ရ မှန်းမသိ။ ဘယ်ကခေါက်ဆွဲမှန်းလည်းမသိ။ နာရီကြည့်တော့လေး နာရီသာ ခွဲသေး၏။

သက်ပြင်းချ၍ ဖုန်းခွက်ပြန်တင်လိုက်သည်။

“ကလင်... ကလင်... ကလင်”

ဖုန်းသံက ပြန်မြည်လာပြန်၏။ ကမန်းကတန်းပင် ဖုန်းခွက် ကောက်ကိုင်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟဲလို”

“ဟေ့ကောင်... မင်းတို့က လုပ်စားဦးမှာလား၊ မနေ့ညနေ ထဲက ခေါက်ဆွဲအချိန်တစ်ဆယ်မှာထားတာ ဒီနေ့ပိုဦးမှာလား၊ ငါ တခြားက မှာလိုက်ရမှာလား၊ စည်းကမ်းကိုမရှိဘူး၊ အခုချက်ချင်း လာပို့စမ်း”

ဝပ်ဆို ဖုန်းချသွားပြန်သည်။ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် ဖုန်းကိုင်

လိုက်သည်နှင့် အဟောက်ကြီးသာ ခံနေရတော့၏။

ဖုန်းသံ ခဏခဏမြည်နေတော့ အိမ်နေငှက်များက နိုးလာ ကြသည်။

“ကိုယ့်ဆရာ စောစောစီးစီး ဖုန်းသံတွေကြားနေတယ်၊ ဘာတဲ့လဲဟင်”

ကျွန်တော်လည်း ဖုန်းခွက်ကို ကြောင်တောင်တောင်နှင့် ကိုင်ထားရင်း...

“မသိဘူးကွ၊ ငါ့ကို ခေါက်ဆွဲချည်းလာပို့ခိုင်းနေတယ်၊ ငါ ခေါက်ဆွဲသည်လား၊ စာရေးဆရာလားဟင်”

ကျွန်တော့်အမေးကို ကောင်လေးတ...

“ကိုယ့်လူ အရင်က မုန့်ဟင်းခါးသည်တစ်ယောက်ကို ဝမ်းငမ်းတက် ကြိုက်ဖူးတယ်မဟုတ်လား”

“အဲ... အဲဒါ ငယ်ငယ်တုန်းကပါကွာ”

“ဘယ်ငယ်ငယ်တုန်းကလဲ၊ သုံးနှစ်သားကလား”

“ဟေ့ကောင်... ငါက မင်းလို ငယ်ဖြူနုဗူးမဟုတ်ဘူးကွ၊ ကြီးလာမှ အဲ ကြီးလာမှ အိုကွာ ဖုန်းအကြောင်းပဲပြောစမ်းပါ”

“ဒါဆိုလည်း ဖုန်းခွက်ပြန်ချထားလိုက်လေ၊ ဒါမှ ဖုန်းလာရင် သိရအောင်”

သုပြောမှ ကျွန်တော်လည်း သတိရကာ ဖုန်းခွက်ကို ပြန်ချ ထားလိုက်သည်။ သိပ်မကြာပါ။

“ကလင်... ကလင်... ကလင်”

“ဟော... ဖုန်းလာပြီ၊ ကျွန်တော်ကိုင်လိုက်မယ်”

အင်မတန် နန့်ချင်သော ကောင်လေးက ဖုန်းကိုင်လိုက် သည်။ ဟိုနှစ်ကောင်ကတော့ စောင်ကြီးခြုံပြီး ဘေးနားတွင်ထိုင်

တုတ်။

“ဟယ်... ဟယ်လို”

“ဟေ့ကောင်... မင်းတို့ကို ခေါက်ဆွဲပို့ဖို့ပြောထားတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲကွဟေ”

တစ်ဖက်မှ ဒေါသတကြီးစကား။ ဒါကို ကောင်လေးက...

“ဒီမှာ ခေါက်ဆွဲတော့မရှိဘူး၊ ဖရဲသီးပဲရှိတယ်၊ သမီးရှိရင် ဖရဲသီး အိမ်အရောက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟေ့ကောင်... မင်း... မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ ငါက ဝယ်နေကျဖောက်သည်ကွ၊ စီးပွားပျက်သွားချင်လား”

“ဗျာ... ကျွန်တော်တို့က ငယ်ငယ်လေးထဲက ဘာစီးပွားရေးမှ လုပ်မစားဘူးဗျ၊ ဘာလို့စီးပွားပျက်ရမှာလဲ”

“ဪ... မင်းတို့ကဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့် မင်းတို့ဆီက ခေါက်ဆွဲ တစ်သက်လုံးမယူတော့ဘူး၊ ဝါပဲ”

ဆိုကာ ဖုန်းကို ခွပ်ခနဲ ချသွားသည်။ ကောင်လေးက ဖုန်းခွက်ကို ပြန်တင်ရင်း...

“တစ်ယောက်တော့ စီးပွားပျက်သွားပြီ ကိုယ့်ဆရာ၊ ဒီအစီအစဉ်မဆိုးဘူး၊ အားလုံးစီးပွားပျက်မှ ကျွန်တော်တို့ တစ်စခန်းထရအောင်”

“ဪ... ဒီကောင်အကြံအစည်ကတစ်မျိုး”

“ကလင်... ကလင်... ကလင်”

ဖုန်းသံ ထပ်ပြည့်ပြန်၏။ ကျော်ကိုက ဘာမပြောညာမပြောနှင့် ဆတ်ခနဲထပြီး ဖုန်းကိုင်သည်။

“ဟဲလို”

“x x x x”

“ဪ... ဘယ်ကိုဆက်တာလဲခင်ဗျ”

“x x x x”

“ဂွမ်း... ဪ ဟုတ်ကဲ့ လှိုင်သာယာမဟုတ်ဘူးခင်ဗျ၊ ဒီဖုန်းကို သူတို့ရောင်းလိုက်ပြီ၊ အခုဟာက တောင်ဒဂုံရောက်နေပါတယ်၊ ဟုတ်ကဲ့ပါခင်ဗျ၊ ဟုတ်ကဲ့ပါ”

ဖုန်းခွက်ကို ခွပ်ခနဲပြန်ချလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ကြောင်ငေးရင်း။ ငတ်က မသေ့တသေ့မျက်နှာဖြင့်...

“ဒီဖုန်းနံပါတ်က ဂွမ်း... နောက်ပြီး ဒီဖုန်းက မနွေက အထိ လှိုင်သာယာခေါက်ဆွဲစက်က၊ မှတ်လည်းထားကြဦး”

ဆိုကာ ခပ်တည်တည်နှင့် အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွား၏။ ဟုတ်သည်မသိ။ မဟုတ်သည်မသိ။ ဖုန်းကိုကြည့်လိုက် ကျော်ကိုကြည့်လိုက် ဖြစ်နေမိသည်။ ထိုစဉ်မှာပင်...

“ကလင်... ကလင်”

ဖုန်းသံပင်မဆုံးလိုက် လက်သွက်သောကောင်လေးက ဖုန်းကိုင်လိုက်သည်။

“ဟဲလို... အခုပြောနေတာ ကျွန်တော်လားဟင်၊ ကျွန်တော်ဆို တောင်ဒဂုံရောက်နေပါပြီ၊ ဘယ်ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်လို့ ကျွန်တော်နဲ့ပြောနေရတာလဲဟင်၊ ဂွမ်း ဆို ဦးလေးအဖြေမှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဖုန်းမှားနေပါပြီလို့ ပြန်ပြောရမှာပေါ့ဟင်”

စသည်ဖြင့် ပြောပြီး ဖုန်းခွက်ကိုချကာ...

“ဟုတ်တယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်က ဂွမ်း...၊ အရင် ဒီကောင် အလုပ်လုပ်တာက လှိုင်သာယာခေါက်ဆွဲစက်မှာ၊ အခုမှ ဘဝပြောင်းပြီး တောင်ဒဂုံရောက်လာတာ”

ဤသို့ဖြင့် တစ်မနက်လုံး ဖြေလိုက်ရသည့်ဖုန်း။ တစ်မနက်

www.burmeseclassic.com

လုံးမှာနေသည့် ခေါက်ဆွဲ၊ ပြေလိုက်ရတာကို အမုန်း။

နေ့ခင်းပိုင်း ခေါက်ဆွဲချိန်ပြီးသည်နှင့် ဖုန်းက တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်တော့။ ထိုတော့မှ ကျွန်တော်လည်း မြို့ထဲသွားကာ ဖုန်းရှိသည့် သူငယ်ချင်းရှာ။ စာအုပ်တိုက်ကို ကျွန်တော့်ဖုန်းနံပါတ်ပေး။ ဖုန်းဆက် သူရှိလျှင် လွှဲပေးပါဟု အပ်ရသေး၏။ အပေါင်းအသင်းထဲမှာတော့ ဘယ်လိုရှာရှာ ဖုန်းရှိသူတစ်ယောက်မှမရှိ။ အဲ... စာရေးဆရာမ မနော်ဟရီကတော့ သူ့အဖေဆီက အမွေရ၍ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး ရှိသည်။ (ဘာပဲပြောပြော အပေါင်းအသင်းထဲမှာ ဖုန်းရှိသူ တစ်ယောက်ရှိတော့ ဂုဏ်တက်တာပေါ့။)

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုဖုန်းကောင်းမှုနှင့် နှစ်ရက်အတွင်း ကျွန်တော် ရည်းစားတစ်ယောက် ရလိုက်ပါသည်။

xxxxx

BURMESE CLASSIC

ကျွန်တော့်လို စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ မိန်းမ သာဖြစ်ရင် အလေးဆိုတာ ပလိုင်းနဲ့ လိုက်ကောက်ရမယ်ထင်တယ်။

ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က သိပ်အညှာလွယ်တာ။ တော်ရုံတန်ရုံ ရုပ်ရည်ရှိရုံနဲ့ ကျွန်တော့်ကိုအပြေတောင်း။ ကျွန်တော် အားနာပြီး ခေါင်းညိတ်မိရော။ အဲသည်လိုနဲ့ ရည်းစားတစ်ယောက် အဖတ်တင်ပြန်ရော။

မိန်းမသာဆို ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ဘဝရောက်နေမယ် စဉ်းတောင်မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ ကျွန်တော့်လို စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့ မိန်းမ သာဖြစ်ရင် ကလေးဆိုတာ ပလိုင်းနဲ့ လိုက်ကောက်ရမယ်ထင်တယ်။

နောက်ပြီး မိန်းကလေးတွေက ကျွန်တော့်ကို ဒူးနဲ့ဖုတ်ရည် သုတ်ရရုံလောက် ကြိုတာဗျ။ အမှန်တော့ ကိုယ်တိုင်လည်း အသုံးမပြုတာပေါ့လေ။ သူတို့တွေက ကျွန်တော့်စာတွေဖတ်၊ စာအကြောင်း ပေအကြောင်း ဆွေးနွေးချင်လို့ဆိုပြီး အကြောင်းပြ၊ သူတို့တွေခေါ်ရာ

လိုက်သွား။ မျက်နှာလေးတွေကြည့်ပြီးသနား။ အဲဒါနဲ့ ဟီး ဟီး။

အို. . . မပြောတော့ပါဘူးလေ။ ရှက်စရာကြီး။ အမှုဖြစ်မှပဲ ရှင်းပြတော့မယ်။ အဲလေ. . . ဟုတ်ပေါင်။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မိန်းကလေးတွေက ရေရှည်မှာ ကျွန်တော်လိုကောင်းမျိုးကို မကြိုက်ကြဘူး။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က သူတို့ထင်သလို လူတော်လူကောင်းမှမဟုတ်တာ။ ကျွန်တော် အမြဲတမ်းပြောနေကျအတိုင်း ကျွန်တော်က နိုင်ငံကျော်အပေအတေ။ နယ်လှည့်အရက်သမား။ အကျင့်နဲ့ရုပ်ရည်ပဲ ဖြုတ်လဲရမယ့်ကောင် မဟုတ်လား။ ဒါကြောင့် ရေရှည်မှာ ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူမှ မပေါင်းချင်ကြဘူး။

အဆိုးဆုံးက ကျွန်တော်က ကုပ်ကမြင်း။

ရုပ်ကြည့်တော့ အတည်။ မဟုတ်တာဆို အစုံလုပ်တယ်။ အစကပြောသလို အညှာလွယ်တာလည်း ပါတာပေါ့လေ။ ချစ်လို့ခေါ်ရင် ဆိုက်ကားနဲ့ခေါ်လည်းလိုက်တယ်။

ထားပါတော့။ နောက်မှ ကျွန်တော်နဲ့ ရန်ကုန်သူတွေ အကြောင်း ပြောပြတော့မယ်။ အခုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မြို့ပြ ယဉ်ကျေးမှုအကြောင်းတွေ ဆက်ပြောပြရဦးမယ်လေ။

xxxxx

နယ်မှာက ဆံပင်ညှပ်ဆရာ ကောင်းကောင်းမရှိတော့ ဆံပင်ညှပ်ရတယ်။
ရုပ်ရှင်ရုံကောင်းကောင်းမရှိတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတယ်။

အရင်တုန်းကဆိုရင် ရန်ကုန်ရောက်ရင် မြို့လယ်ကောင်တဟိုတယ်ကြီးတွေကို ငေးကြည့်ရတာအမော။ စိတ်ထဲမှာလည်း. . .

“ဪ. . . ငါ ဒီတစ်သက်တော့ ဒီဟိုတယ်ကြီးတွေထဲဝင်ဖူးတော့မယ်မထင်ဘူး”လို့။

အမှန်တကယ်လည်း ကျွန်တော်နဲ့ ဟိုတယ်ဆိုတာ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။

ငယ်စဉ်ကဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နယ်က တက်လာရင် မလုပ်မဖြစ် သုံးခုလုပ်ရပါတယ်။

“ဆံပင်ညှပ်မယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ ခေါက်ဆွဲစားမယ်”ဒါဟာ နယ်မှာက ဆံပင်ညှပ်ဆရာ ကောင်းကောင်းမရှိတော့ ဆံပင်ညှပ်ရတယ်။ ရုပ်ရှင်ရုံကောင်းကောင်းမရှိတော့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရတယ်။

ခေါက်ဆွဲဆိုင်မရှိတော့ ခေါက်ဆွဲစားရတယ်။ အဲ ရန်ကုန်တက်လာပြီး အနုပညာအလုပ်တွေ လုပ်မယ်ဆိုမှ ဆံပင်မညှပ်တော့တာ။ စဉ်းစားကြည့်လေ။

အသံက တိုင်းရင်းသားသံပေါက်နေတော့ ရန်ကုန်ရောက်ရင် အလိမ်ခံရမှာစိုးလို့ ဆံပင်ရှည်ထားလိုက်တာ ဂေါ်လီဖြစ်သွားတာ။ထားပါတော့။

အဲဒီတုန်းကတော့ ဆံပင်ညှပ်မယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်မယ်၊ ခေါက်ဆွဲစားမယ်ပေါ့။

ကျွန်တာတွေက မလုပ်နိုင်တော့ငေးပေါ့။

ကျွန်တော်တို့တွေ အမြဲငေးတဲ့အထဲမှာ ခုနက ဟိုတယ်ကြီးတွေပါတယ်။

“တောက်... ဒီဟိုတယ်ကြီးတွေပေါ်မှာ တက်စားလိုက်လို့ ကတော့ လူဖြစ်ကျိုးတောင်နပ်မလားပဲ”

ဆိုတဲ့အတွေးက အကြိမ်ကြိမ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း သိမ်ငယ်ရတာ အကြိမ်ကြိမ်။

ဒီလို ဟိုတယ်ကြီးပေါ်မှာ ဘယ်လိုလူတွေနေကြလဲ သိချင်ခဲ့တာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပေါ့။

ကိုယ်လည်း ဒီလိုဟိုတယ်ကြီးတွေကို မရောက်နိုင်တော့ဘူးဆိုတဲ့ သိမ်ငယ်စိတ်ကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပေါ့။

ဒါပေမဲ့ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့။

ကျွန်တော်နဲ့ ရုပ်ရှင်ပေါင်းမိတဲ့အချိန်မှာ ဒီလိုဟိုတယ်တွေက ကျွန်တော့်အတွက် အဆန်းတကြယ်မဟုတ်တော့ဘူး။ ကန်တော့ပွဲပေးလည်းသွား၊ ပရိုမိုးရှင်းပွဲလည်းရောက်နဲ့ ဥဒဟိုနီးပါး ရောက်ဖြစ်ပါတော့တယ်။ သွားဖြစ်တာများတော့လည်း ဒီဟိုတယ်ကြီးတွေက

ဘာမှမထူးဆန်းတော့ဘူး။

အဲ... ဒါပေမဲ့ ထူးဆန်းတာလေးတစ်ခု ပြောပြပါမယ်။

ပရိုသတ်ကတော့ ဂျာနယ်တွေ၊ စာစောင်တွေမှာ ဖတ်ရမှာပေါ့။

“ဘယ်ရုပ်ရှင်တန်ဆော့ပွဲပေးကို ဘယ်ယုံဆယ်ကြီးမှာ ကျင်းပ” “ဘယ်ရုပ်ရှင်ဗြဲပွဲကို နာမည်ကြီးအစုံအလင်နဲ့ ဘယ်လို ဟိုတယ်ကြီးမှာကျင်းပ” စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။

ဓာတ်ပုံတွေကြည့်ရရင်တော့ မှည့်ထနေတာ။ အထင်ကြီးစရာကြီး ဖြစ်လို့။ ကျွန်တော်လည်း အရင်က အဲဒါမျိုးကို သိပ်အထင်ကြီးတာ။

ဟိုတယ်ကြီးတွေကလည်းခမ်းနား။ စည်ခံပွဲကလည်း သန့်ပြန့်လို့ပေါ့။ စားပွဲသန့်သန့်ပေါ်မှာလည်း စားသောက်စရာ ပန်းကန်အစုံအလင်နဲ့ပေါ့။

သိပ်လည်း အထင်မကြီးလိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော်ကြုံခဲ့တာလေး ပြောပြချင်လို့။

အဲဒါက ကျွန်တော် ပထမဆုံးအကြိမ် ကန်တော့ပွဲပေးတတ်တုန်းကပေါ့။

xxxxx

ငယ်စဉ်ကတည်းက ငေးကြည့်ခဲ့ရသည့်ဟိုတယ်၊ ဒီကို တစ်သက်လုံး
မရောက်နိုင်ဘူးဟု ထင်ရသောဟိုတယ်၊ ကဲ... အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ။

“ကိုကြည့်... မနက်ရှစ်နာရီ ဆက်ဆက်လာပါ။ ဒီရောက်မှ
တစ်ခုခုစားပေါ့”

နတ်ဘုံနတ်နန်းတမျှ ခမ်းနားလှသော ဟိုတယ်ကြီးတွင်
ကန်တော့ပွဲပေးနဲ့ ကျွေးမွေးဧည့်ခံရေးကို အဖိတ်ကြားခံရတော့
ကျွန်တော် အင်မတန် စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ငေးကြည့်ခဲ့ရသည့်ဟိုတယ်၊ ဒီကို
တစ်သက်လုံး မရောက်ဖူးနိုင်ဘူးဟု ထင်ရသောဟိုတယ်၊ ကဲ...
အခုတော့ ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ဇာတ်လမ်းကို
ရုပ်ရှင်ကန်တော့ပွဲပေး။

မင်္ဂလာကိုမျှနေတာ။

ဒီဟိုတယ်ပေါ်တွင် ခြေချခွင့်ရမည့်အပြင် ကန်တော့ပွဲပေး

မှ ကျွေးမွေးသော အစားအစာများကို မင်းသားမင်းသမီးများရှေ့
တစ်ဖြူနှစ်ဖြူစားရမည့် အခွင့်အရေး။

ဤမျှခမ်းနားသော ဟိုတယ်ကြီးတွင် နတ်သုဒ္ဓါတမျှသော
အစားအစာများ စားရမည်မှာ ဘာဆန်းမည်နည်း။

အဖိတ်ကြားခံရတည်းက ကျွန်တော့်စိတ်များ တက်ကြွ
နေသည်။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ထိုသို့ဧည့်ခံပွဲတွေသွားရန်
အဝတ်အစားကောင်းကောင်းမရှိ၊ သို့သော် ကိစ္စမရှိ၊ လူတကာသိ
နိုင်ငံကျော်အပေအတေမို့ အဝတ်အစားအကောင်းစားမလို၊ အားလုံး
က ခွင့်လွှတ်ပြီးသား။ အဝတ်အစား အကောင်းစားမလို၊ အစား
အကောင်းစား စားရဖို့သာလိုသည်။

ဤမျှလောက် ခမ်းနားကြီးကျယ်သော ဟိုတယ်ကြီးတ
ဘာကျွေးမလဲ။

“ပြင်သစ်စာထင်တယ်”

“အီတာလျံစာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

“ဘုဖေးဆိုတာ ဘာလဲမသိဘူး၊ အဲဒါပဲဖြစ်မှာပေါ့”

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ငြင်းရတာ အကြိမ်ကြိမ်။

“အို... ဘာပဲကျွေးကျွေးကွာ ငါတော့ အတွေ့အကြုံရ
အောင် တစ်ဝကြိတ်ခဲ့ပြီး မင်းတို့ကို လာပြန်ကြား၊ အဲ... ပြန်ပြော
ပြမယ်၊ ဟိုတယ်ကြီးရဲ့ လူရှေ့သူရှေ့မှာ ငါဘယ်လို လှလှပပ ကြိတ်ခဲ့
တဲ့အကြောင်းကိုပေါ့”

ဒါပဲလိုသည်။

xxxx

အခမ်းအနားကျင်းပရာ ဟိုတယ်ကြီးသို့ ဆယ်ငါးမိနစ် နောက်ကျပြီး ရောက်ပါသည်။

အခမ်းအနား စတင်ပြီးလို့ လူတကာများ စားသုံးနေကြပြီ လား။ ငါ့အတွက်များ ကျန်မှကျန်ပါမလားဟု စိုးရိမ်မိသေးသည်။

ဟိုတယ်ပေါ်ရောက်မှ တစ်ဖြုန်စုံဖြစ်စားသောက်ဦးမည် ဟူသော စိတ်ကူးနှင့် မနေ့ညကတည်းက ဘာမှမစားထား။ တမင် အဆာခံထားသည်။

ဆာလွန်း၍ ခြေလက်ပင် ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေမိသည်။ သို့သော် ကိစ္စမရှိ။ နောက်ဆယ်ငါးမိနစ်ဆိုလျှင် ဟိုတယ်စာ တဝ စားရပြီ။ ပြီးလျှင် အိမ်နှင့်ရပ်ကွက်မှ ခင်ရာခင်ရာလူ လိုက်ကြွားမည်။

“ငါတော့ ဘယ်ဟိုတယ်ကြီးမှာဟေ့၊ ဘာတွေစားသောက် လာတာဟေ့၊ ကောင်းပုံကောင်းလက်ကတော့ဟေ့ ပြောမနေနဲ့တော့ ဟေ့”

စသည်ဖြင့်ပေါ့။ ကိုယ့်နဲ့ခင်သည့်အထဲ ဒီလိုဟိုတယ်မျိုးကို ရောက်ဖူးတာ တစ်ယောက်မှမရှိဘဲကိုး။

ပီတိစိတ်က ငယ်ထိပ်ဆောင့်နေသည်။

ဟိုတယ်ရှေ့ အငှားကားကို ထိုးရပ်ခိုင်းလိုက်သည်။ ရပ်လို့ ရမှန်း မရမှန်းလည်းမသိ။

ကားပေါ်ကဆင်းသည်နှင့် ဟိုတယ်ဝက အကြော်သည် မဲမဲ သဲသဲကြီးက...

“လာနော် အကြော်ပူပူလေးစားသွားပါဦး”

ဆိုသောအသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ထို့... ဟိုတယ်ပေါ်တက်စားမဲ့သူကို လာခွဲနေသေး”

ဟူသောစိတ်ဖြင့် အခွဲတိုက်ချင်သွားသေး၏။ နောက်မှ...

“နေပါစေလေ သူ့ဘဝနဲ့သူ၊ ကိုယ်က ဟိုတယ်စာစားမဲ့သူပဲ” ဟူ၍ ဟိုတယ်ကိုသာ မျက်နှာမူလိုက်သည်။

ဟိုတယ်ရှေ့ရပ်လိုက်သည်နှင့် တပ်ထားသော မှန်တံခါးကြီး ဖျတ်ခနဲ အလိုလိုပွင့်သွားသည်။

“Good Morning sir”

တံခါးစောင့်တစ်ယောက်က ဘိုလို့နှုတ်ဆက်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း လွန်စွာပီသသော မြန်မာငယ်ဖြင့်...

“ဝတ်တယ်... ဝတ်တယ်၊ ဝတ်တယ်”

ဆိုကာ ဟိုတယ်ထဲဝင်လိုက်သည်။ ရာသီဥတုက အပြင်နှင့် တခြားစီ။ အပြင်မှာပူနေသလောက် အတွင်းက စိမ့်စိမ့်နေအောင် အေးနေသည်။ မြန်မာစောင်းသံက တငြိမ်ငြိမ်၊ အားလုံး တိတ်ဆိတ် စွာ လှုပ်ရှားနေကြသည်။

အတွင်းရောက်တော့ ကိုယ့်ကိုခေါ်မည့် ပြောမည့်သူလည်း မရှိ။ တံခါးစောင့်ကအစ ကိုယ့်ထက်သန်နေတော့ ဘယ်သူ့ကိုခေါ် စကားပြောရမှန်းမသိ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာတော့ ဟိုတယ်တံခါးကြီး ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ရုပ်ရှင်ကန်တော့ပွဲပေး အခမ်းအနားကြီး ပြုခနဲ တွေ့ရမည်ဟု ထင်ထားတာ။ ယခု ဟိုတယ်ထဲရောက်ပြီး ပြခနဲရှာတာ တောင် ဘယ်နားမှမတွေ့။ ကိုယ့်အသိလည်း တစ်ယောက်မှမရှိ။ ဟိုတယ်ကလည်း အကြီးကြီးမို့လို့ ဘယ်ဆက်သွားရမှန်းမသိ။

ထို့ကြောင့် အနားဖြတ်လာသော တိုက်ပုံနက်နှင့် ခပ်သန့် သန့်လူကိုသာ...

“ဒီကအစ်ကို ရုပ်ရှင်ကန်တော့ပွဲပေးက ဘယ်မှာလဲ” ထိုသူက ကိုယ်ကိုကိုင်းညွှတ်၍...

“Second floor Ball Room မှာပါ sir”

ရုတ်တရက်မို့ ဘာပြောသွားမှန်းမသိ။ နောက်မှ ပြန်ရေခွတ်ကြည့်ရင်း...

“စက်ကန်းဖလီးဆိုတော့ ဒုတိယထပ်၊ ဘောလုံးက ဘောလုံး၊ ဪ ဘောလုံးတွေနေတဲ့ ဒုတိယထပ်ဖြစ်မယ်”

ဟူ၍ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။ နောက်မှ သတိရပြီး...

“နေဦး... ဘောလုံးတွေနေတဲ့ ဒုတိယထပ်ကို ဘယ်လိုတက်ရမလဲ”

လှေကားရှာကြည့်တော့ လှေကားလည်းမတွေ့။ ယောင်လည်လည်နှင့် သောင်ပြင်မှာလွှတ်သော ဟင်္သာငယ်လေးလို ဖြစ်နေ၏။ (ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ လျှော့ပြောလိုဘယ်ဖြစ်မလဲ)

နောက် ဖြတ်သွားဖြတ်လာတစ်ယောက်ကို မေးမှ...

“လှေကားက ဟိုဘက်မှာပါ sir၊ Lift ဆိုရင်တော့ ဒီထောင့်ချိုးလေးတင်ပါ”

ထိုတော့မှ ရှင်းသွားသည်။

“ခုနက အခန်းတစ်ခုကနေ မီးလင်းလင်းပြီး ပွင့်လာတာ လူများထွက်ထွက်လာကြတာဖြင့် အခန်းမှမဟုတ်ဘဲ၊ သူ ခုနပြောတဲ့ Lift လို့ခေါ်တဲ့ ဓာတ်လှေကားကြီးပဲ”

ဓာတ်လှေကားနှင့် တက်ပါက ပိုမြန်သည်ဟု ကြားဘူးသည်။ သို့သော် ထိုအထဲရောက်မှ ဘယ်ခလုတ်နှိပ်ရမှန်းမသိဘဲ ငုတ်တုတ်ကြီး တစ်နေကုန်နေမည်စိုး၍ လှေကားအတိုင်းပင် ပြေးတက်လိုက်သည်။

ပထမထပ်။

ဘာမှမတွေ့။

ဒုတိယထပ်။

တွေ့ပါပြီ။ လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရွရွနှင့်။

အပြင်မှာတွေ့။ အပြင်မှာ ဓာတ်ပုံရိုက်၍ တစ်ခါမှ မထည့်သော ကျာနယ်ကျော်များကို အများအပြားတွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဘာအတွက်ရိုက်နေမှန်းမသိသော ဓာတ်ပုံများ လာရိုက်ကြပြန်သည်။

အခမ်းအနားကျင်းပရာ ခန်းမထဲဝင်လိုက်တော့...

“ဟယ်”

ကိုယ့်မျက်လုံးပင် ကိုယ်မယုံချင်။

ခန်းမကြီးက သန့်ရှင်းတောက်ပနေသည်။ ဖြူဖွေးသော စားပွဲခင်းများ၊ စားပွဲအလယ်မှာ ချထားသော ရောင်စုံပန်းများ။

“တောက်... ခါတိုင်းထိုင်နေကျ လမ်းဘေးဆိုင်များနဲ့တော့ ကွာပါကွာ”

အားရဝမ်းသာပါပဲ။ လွတ်နေသော စားပွဲတိုင်းတစ်ခုကို ပြေးထိုင်လိုက်သည်။ ခုံမှာထိုင်လိုက်သည်နှင့် စားပွဲထိုးတစ်ယောက်က မတ်မတ်ကြီးရောက်လာ။ စားပွဲပေါ် ဦးထုပ်သဖွယ် ခေါက်ထားသော ပဝါစတစ်ခုကို ဖောင်းခနဲခါပြီး ပေါင်ပေါ်ညင်သာစွာ ချပေးသည်။

သိသည်။ ဒါမျိုးက နိုင်ငံ့ဂါးကားများတွင် တွေ့ဖူးသည်။ အစားအသောက် စားသောအခါ ကိုယ့်အဝတ်အစား မပေရအောင် တင်ထားရတာမျိုး။

ဒါက အဆင့်မြင့်ဟိုတယ်ကြီးများမှာ ဈေးအကြီးဆုံး အစားအစာတွေ စားသူများကို လုပ်ပေးနေကျ။

နောက်ထပ် နက်ကတိုင် အတိုနှင့် စားပွဲထိုးလေး

တစ်ယောက်က ဝိုင်ခွက်လို့ခွက်မျိုးကို တစ်ရှူးဖြုလွလွနှင့် အသာ
အုပ်ကိုင်ကာ နံဘေးနားရပ်နေသော နက်ကတိုင်အရှည်နှင့်
ကောင်လေးဆီ လာပေးသည်။ နက်ကတိုင်အရှည်နှင့် ကောင်လေးက
ဖန်ခွက်ကို သန့်မသန့် အသေအချာစစ်ဆေးပြီးမှ ကိုယ့်နံဘေးနား
အသံမမြည်အောင် ချပေးသည်။

“နီပပဟ၊ ဝိုင်ကောင်းတော့ သောက်ရချည်သေးရဲ့၊ ဘာဝိုင်
လဲတော့မသိဘူး၊ ကြားဖူးနေကျ ပြင်သစ်ဝိုင်ဆိုရင်တော့ ကြားကောင်း
ပြီ”

စိတ်ထဲတွင်လည်း အလိုလိုအူဖြူးနေသည်။ ဘေးပတ်ပတ်
လည်ကြည့်တော့ စားပွဲထိုးများက ရွှေပွဲလာထက်တောင် များနေ
သလို။ နဂိုကတည်းက ဆတ်ဆလူးစိတ်၊ စပ်စုစိတ်များသမို နံဘေး
နားက စားပွဲထိုးလေးကိုခေါ်ပြီး...

“နေဦးကွ နက်ကတိုင်အရှည်နဲ့ မင်းတို့က ဘာတွေလဲ”
စားပွဲထိုးလေးက သူနက်ကတိုင်ကို သူပြန်ဆွဲကိုင်ပြီး ရှိကျိုး
စွာဖြင့်...

“ကျွန်တော်တို့ နက်ကတိုင်အရှည်နဲ့က စားပွဲထိုးပါဆရာ”
“နက်ကတိုင်အတိုနဲ့က”
“နက်ကတိုင်အတိုတွေက ကျွန်တော်တို့စားပွဲထိုးတွေရဲ့
အကူလူပါ”

“ဟင်... စားပွဲထိုးမှာတောင် အကူလူရှိသလား၊ သူတို့က
ဘာလုပ်ရတာလဲ”

“သူတို့က စားဖိုဆောင်ကမှာထားတဲ့ ဟင်းလျာတွေကို သယ်
ပေးရပါတယ်ဆရာ၊ နောက်ပြီး သူတို့က မကျွမ်းကျင်ကြသေးတဲ့
အပြင် စားပွဲထိုးသင်တန်း မတက်ရသေးတော့ ဧည့်သည်ရှေ့

ဟင်းလျာတွေကို ချခွင့်မရှိပါဘူး၊ အဖိတ်အစင်တွေဖြစ်ပြီး ဧည့်သည်
ငြိုငြင်မှာစိုးလို့ပါ”

မကြားဘူးသော စကားများကို တအံ့တဩ နားထောင်နေရ
သည်။

“ဟင်... စားပွဲထိုးက သင်တန်းတက်ရသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့... တက်ရပါတယ်ဆရာ၊ ဘာသာစကားသုံးမျိုး
နဲ့ ဟင်းလျာစီမံနည်း စားပွဲပြင်ဆင်ပုံ၊ တစ်ကိုယ်ရေသန့်ရှင်းမှု၊
ကိုယ်နေဟန်ထား စသည်ဖြင့် သင်တန်း သုံးလမှ ခြောက်လအထိ
တက်ရပါတယ်ဆရာ၊ ပြီးမှ လက်တွေ့သုံးလဆင်းပြီး စားပွဲထိုးဖြစ်ပါ
တယ်ဆရာ”

ဪ လိုတွေရှိမှန်းသိရင် ကိုယ်လိုကောင်က အင်မ
တန်ဖြစ်ရလွယ်တဲ့ စားပွဲထိုးတောင် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။

“ဒါနဲ့နေပါဦး၊ တိုးက ခေါင်းပေါ်မှာ အဝတ်ဖြူတွေ
ထောင်ထားတဲ့သူတွေကရော”

“သူတို့က ချို(ဖ်)ကွတ်တွေလို့ ခေါ်ပါတယ်ဆရာ၊ စားဖိုတွေ
ကို ကြီးကြပ်သူတွေပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ထက် ရာထူးမြင့်ပြီး သူတို့လတ်
အောက်မှာ စားကိုင်နှစ်ယောက်စီရှိပါတယ်ဆရာ၊ စားကိုင်တွေက
ဧည့်သည်ရှေ့ ထွက်ခွင့်မရှိဘဲ သူတို့ကသာ ထွက်လို့ရတာပါဆရာ”

“သူတို့အထက်မှာ”

“ဟိုး... က အဝတ်နီတွေပါဆရာ၊ သူတို့တွေက စားဖိုမှူး
တွေပါ၊ ဒီက အစားအသောက်တွေကို သူတို့တွေက စီမံပေးရတာပါ
သူတို့ရဲ့အထက်မှာက စားဖိုမှူးကြီးတွေ ရှိပါတယ်၊ စားဖိုမှူးကြီးတွေက
ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့ စကားပြောခွင့်တောင် မရှိပါဘူး”

ဪ... ဟိုတယ်တစ်ခု ကြီးလှကြီးလှနဲ့၊ ကြီးမှာပေါ့

ဝန်ထမ်းတွေကို နည်းမှမနည်းတာကိုး။

မေးစရာရှိတာမေးပြီး စားပွဲကို ပြန်ဝေကြည့်မိသည်။ စားပွဲပေါ် စားစရာက ဘာမှမရှိသေး။ ခက်ရင်းတစ်ချောင်းနှင့် စားတုံးတုံးတစ်လက်သာ ကိုယ့်ရှေ့ချထားတာ မြင်ရသည်။ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မျက်ဝါးထင်ထင် မမြင်ဘူးသည့်အရာမို့ စားကို မသိမသာ ခိုးကိုင်ကြည့်သည်။ စားက တကယ့်စားတုံးကြီး။ မြန်မာအိမ်တွေမှာဆို သုံးမရ၍ ကောက်ပစ်နေသည့်စားမျိုး။

အရှေ့ကို မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

ဒါရှိက်တာက ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားဖြစ်မြောက်ပုံ အကျယ်တဝင့်ကို ကကြီးမှစ၍ အအထိ ဖြေရှင်းကောင်းတုန်း။ သူက ပြောကောင်းတိုင်းပြောနေတာ။ ကိုယ့်မှာတော့ မနေ့ညကတည်းက ဘာမှမစားခဲ့ရ၍ ဗိုက်ကဆာနေပြီ။ အစားအသောက်က သူပြောပြီးမှ ကျွေးမှာလားမသိ။

“တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောရင် ရတဲ့ဟာကိုကွာ”

ဗိုက်က ဆာနေပြီမို့ မည်သူ့ကိုမှ စေတနာမရှိနိုင်တော့။

စားပွဲပေါ် ပြန်ဝေကြည့်မိသည်။ စားပွဲလေးက ရှင်းလင်းသန့်ပြန်နေတုန်း။

“ဘာကျွေးမှာလဲ၊ အီတာလုံစာလား၊ အင်္ဂလိ(စ်)စာလား၊ ပြင်သစ်စာလား။”

တစ်ခုခုတော့ မြိန်မြိန်ကြီးစားရမှာမို့ ပါးစပ်ပြင်ထားလိုက်သည်။ တံတွေးပင် မမြီချ။ ဗိုက်ပြည့်သွားမည်စိုး၍။

“နီရုံးချုပ်နှင့်အတူ တည်ခင်းဧည့်ခံသော အစားအသောက်များကို မြိန်ရှက်စွာ စားသုံးနိုင်ပါပြီခင်ဗျား”

အားပါး မင်္ဂလာရှိလိုက်သည့်စကား။ ဒီစကားကြားချင်နေ

တာကြာပြီ။

စကားသံနှင့်အတူ လက်ခုပ်သံများ စားပွဲထိုးလေးများ လှုပ်ရှားကုန်၏။ စားသောက်စရာများကို အချိန်မလင့်စေရန် စားဖိုထဲမှ သွားယူထုတ်နေကြပုံရ၏။

ခက်ရင်းနှင့်ဝန်းကိုကိုင်ပြီး အဆင်သင့်စောင့်နေလိုက်သည်။

“တောက်. . . သိုးသားတွေ၊ ဝက်ပေါင်ခြောက်တွေဆို ဒီစားနဲ့ အလုပ်ဖြစ်ပါ့မလား။ ဟိုဘက်ကလည်း ဝိုင်မဟုတ်ဘဲ ကော့တေးဆိုရင်တော့ မူးရချည်ရဲ့”

အာသာငမ်းငမ်းနှင့် ပါးစပ်ပြင်ထားလိုက်သည်။ ဝန်းခနဲ စားဖိုထဲမှ စားပွဲထိုးအတူများ တန်းစီပြီး ပန်းကန်ပြားများမကာပြန်ထွက်လာသည်။ ကိုယ်နေဟန် မတ်မတ်နှင့် စားပွဲပန်းကန်များကို ခပ်မြင့်မြင့်မြှောက် လက်တစ်ဖက်နောက်ပစ်ပြီး မတ်မတ်ကြီး ထွက်လာကြသည်။ ပန်းကန်က ခပ်မြင့်မြင့်မြှောက်လာ၏။ ပန်းကန်ပေါ် ဘာပဲလဲတော့မသိ။ သို့သော် တန်ဖိုးကြီးအစားအစာ ဖြစ်မှန်းကိုတော့ ပန်းကန်က သက်သေခံနေသည်။

ထိုပန်းကန်မျိုးမှာ မြန်မာပြည်ဈေးကွက်ထဲမှာ တွေ့ရတတ်သော ပန်းကန်မျိုးမဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံခြားမှ သီးသန့်မှာယူထားသော ပန်းကန်ပြားများသာ ဖြစ်သည်။ ကြွေရောင်ပြောင်လက်နေသည့် အပြင် ပန်းကန်နံဘေးနားက ကနုတ်များက ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်ရသည်ကိုက ရှုချင်စရာ။

အကူစားပွဲထိုးများက ထိုပန်းကန်ကို ယုယကြင်နာစွာ စားပွဲထိုးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးသည်။ စားပွဲထိုးမှ ပန်းကန်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီး အဆင်ပြေမှ ကျွန်တော့်ရှေ့(စားသုံးသူရှေ့) ချပေးသည်။

“ဟာ”

မြင်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် ပါးစပ်ကြီး အလိုအလျောက်ဟ
ကာ အံ့သြမှင်သက်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုင်ထားသော ဇွန်း
ခက်ရင်းများ လွတ်ကျမတတ်။ အံ့သြလွန်း၍ မျက်လုံးက ပန်းကန်
ပြားပေါ်မှ မခွာနိုင်။

“ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား”

စိတ်ထဲမှာ ဇေဝဇေဝါ။

ပန်းကန်ပြားပေါ် အခန့်သားတင်ထားသည်က

ဗယာကြော်တစ်ခု၊ ဓားလှီးမုန့်တစ်ခု၊ ပေါင်မုန့်ညိုတစ်ယုက်

“ဟင်... ဟင်... ဒါက”

နောက်မှသတိရပြီး ပါးစပ်က အလိုလို အာမေဍိတ်သံ ထွက်
သွားရသည်။ ဒါကို စားပွဲထိုးလေးက ကြားပြီး ရှိသေစွာ ကိုယ်ကို
ကိုင်းညွှတ်ကာ...

“ဒါက ဒီဇေည့်ခံပွဲအတွက် မှာထားတာပါ။ လူကြီးမင်း
မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လို့ရပါပြီ”

ကိုယ့်ကိုများ ခွဲနေသလားဟု အောက်မေ့ကာ စားပွဲထိုး
လေးကို ပြန်မော့ကြည့်မိသည်။ ခွဲနေသလား မခွဲနေသလားတော့
မသိ ရုပ်ကတော့အတည်း။

လက်ထဲမှာလည်း တုံးနေသော ခါးတစ်ချောင်း၊ ခက်ရင်း
တစ်လက်နှင့်မို့ ဒီဗယာကြော်ကို ဘယ်လိုထိုးကလော်စားရမှန်းမသိ။

နံဘေးနား ဝေ့ကြည့်တော့လည်း အားလုံးက ကိုယ့်လိုပင်
ဓားခက်ရင်းတိုင်ပြီး အကြောင်သားဖြစ်နေကြသည်။ ကိုယ်ကသာ
မနေနိုင်မထိုင်နိုင်ဖြင့်...

“နေ... နေပါဦးကွ၊ ဒါ... ဒါက ဘာအစားအစာလို့ခေါ်
သလဲ”

စားပွဲထိုးလေးက ကိုယ်ကိုကိုင်းညွှတ်ပြီး...

“Sir... ဒါကို MSMFF လို့ ခေါ်ပါတယ် Sir”

မျက်မှောင်ကျုံ့သွားမိသည်။ ထိုနာမည်မျိုးနှင့် အစားအစာ
ကို တစ်ခါမှမကြားဘူးသေး။ ပြင်သစ်စာလား၊ အီတာလျံစာလား၊
အိုင်ယာလန်စာလားမသိ။ ထို့ကြောင့် ဇေဝဇေဝါဖြစ်ပြီး...

“အဓိပ္ပာယ်က”

“Myanmar Sweet Maked Fast Food ပါဆရာ”

အင်္ဂလိပ်လို အကျယ်တဝင့် ရှင်းပြသည်။ ကိုယ်ကလည်း
အင်္ဂလိပ်လို တစ်လုံးမှနားမလည်၍...

“အဲ... အဲဒါကို မြန်မာလိုဘာသာပြန်ရင် ဘာလဲဟင်”

“မြန်မာလမ်းဘေးစာလို့ ခေါ်ပါတယ်ဆရာ”

ကိုယ့်နဖူးကိုပင် ကိုယ် ဖောင်းခနဲ ပြန်ရိုက်မိသည်။

“အင်္ဂလိပ်တွေ၊ နိုင်ငံခြားသားတွေလည်း သိပ်အံ့သြကြပါ
တယ်ဆရာ၊ ဆရာလို့ပဲ ဒါကိုလာချတဲ့အခါတိုင်း အံ့သားသင့်စွာ ကိုယ့်
နဖူးကို ကိုယ် ဖောင်းခနဲချနေကျပါ”

ကြောင်ပြီး စားပွဲထိုးကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ ရုပ်ကတော့
ခပ်တည်တည်ပင်။ ခွဲနေတာတော့ မဟုတ်တန်ရာ၊ အင်္ဂလိပ်တွေ၊
နိုင်ငံခြားသားတွေ မပြောနှင့် ကိုယ့်မြန်မာအချင်းချင်းပင် နဖူးပြန်
ထုရသည့် အစားအစာ၊ နောက်မှသတိရပြီး...

“ဒါ... ဒါကို ဒီကကြော်ပေးတာလားဟင်”

“မဟုတ်ပါဘူးဆရာ၊ ဟိုတယ်ဝက အဒေါ်ကြီးကြော်တာဝါ”

“ဟင်”

ခွဲနေသလားဟုထင်၍ ပြန်မော့ကြည့်သည်။ ရုပ်ကတော့
အတည်ပင်။ ခွဲနေတာတော့ မဟုတ်လောက်။

နောက် အရှေ့က ပန်းကန်ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ ပန်းကန် ပေါ်မှာတော့ ခုနက ဟိုတယ်ဝတွင် ကျက်သရေတုံးလှချည့်ဆိုပြီး ကိုယ်တိုင်ပဲ ထွီခနဲ ထွမ်ခနဲလုပ်ခဲ့တာ။ အခုတော့ ဟိုတယ်ပေါ်တက် ပြီး ကိုယ်တိုင်ပြန်စားရပြီ။

ယောင်ယောင်ကမ်းကမ်းနှင့် နံဘေးနားက ဝိုင်ခွက်ကို လှမ်း ကိုင်လိုက်သည်။ ချက်ချင်းပင် စားပွဲထိုးလေးက ဘီယာဂျားလိုဂျား ကြီးနှင့် ခွက်ထဲသို့ အဖိတ်အစင်မရှိ လာထည့်ပေးသည်။ မော့ သောက်လိုက်တော့...။

“ထွီ... ရေ”

“ရေမှရေစစ်စစ်”

တကယ့် ရေမှ ရေအစစ်ပင်။ အရောင်တူ ဘာလီရည်တို့ စပါကလင်တို့ပင်မဟုတ်။ ရေစစ်စစ်ကြီးသောက်လိုက်ရခြင်းပင်။ ရေအစစ်ကြီးကို ဒီလိုနေရာမျိုး လာသောက်မိ၍ မျက်နှာပင် ယောင် ယောင်ကမ်းကမ်းနှင့် ရှုံ့မဲ့မိသည်။ စိတ်ထဲတွင်လည်း

“တောက်... ငါ့ကို ဒီလိုနေရာမှာ မဖွယ်မရာအရည်တွေ လာတိုက်နေတယ်” ဟူ၍။

ဒီတစ်ခါတော့ ရွဲ့ပြီအထင်နှင့် ပြန်ကြည့်မိသည်။ မဟုတ်။ ရုပ်က တကယ့်အတည်။

ဗယာကြော်ကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ လက်ထဲကကိုင်ထားသော ခက်ရင်းနှင့်မီးကို အသုံးပြု၍ ထိုးကြည့်လိုးကြည့်သည်။ ဗယာကြော် က အေးစက်မာတောင့်ပြီမို့ ထိုး၍လိုး၍မရ။ နောက်ဆုံး...

မထူးပါဘူးလေ သူတို့ကိုယ်တိုင် ဟိုတယ်ပေါ်မှာ မြန်မာ လမ်းဘေးစာ ကျွေးတဲ့နောက် ကိုယ်လည်း လမ်းဘေးစားပဲ စားတော့ မည်ဟု ပိုင်းဖြတ်ကာ လက်နှင့်ကိုင်၍ ပါးစပ်ထဲ ပလောက်ခနဲ

ပစ်သွင်းလိုက်ရတော့၏။

မုန့်က အေးစက်နေပြီမို့ ဂဝံကျောက်ကို မုန့်နှစ်နှင့်နယ်၍ ဝါးရသကဲ့သို့ ကလောက်ကလောက်အသံပါ ထွက်နေသည်။ ကိုယ် လည်း ဆာနေပြီမို့ ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်။ သူတောင်ကျွေးရဲတယ် ဆိုတော့ ကိုယ်လည်း စားရဲရမှာပေါ့။

ဓားလှီးမုန့်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ကလေးတွေကို ဆယ်ငါး ကျပ်နှင့် ကိုယ်တိုင် လိမ်လိမ်ကျွေးနေသည့်မုန့်။ ဒီမုန့်နှင့် ဒီဟိုတယ်။ ဆင်တော်နှင့်ခလောက်သဖွယ်။

ခေါင်းဆောင်းအဖြူနှင့် ချုံ(ဖိ)ကွတ်က အနားကပ်လာ သည်။

“ဆရာ... စားရသောက်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လားဆရာ”
ရွဲ့နေသလားထင်ပြီး ပြန်လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူလည်း အတည်ပင်။ ရွဲ့နေခြင်းမဟုတ်။

“နိုင်ငံခြားသားတွေကိုယ်တိုင် ဟိုက်ခနဲ နဖူးထုရတဲ့ အစား အစာပါဆရာ”

တိုးတိုးလေး လာကပ်ပြောသည်။ နဖူးထုမှာပေါ့ နိုင်ငံခြား သားကို ဗယာကြော်ကျွေးတော့ ဟိုက နဖူးမထုနေမလား။

“နေပါဦး... ဒါတွေက ခင်ဗျားတို့လုပ်တာလား”
ချုံ(ဖိ)ကွတ်က သက်ပြင်းချသည်။

“နိုင်ငံတကာ စားဖိုမှူးသင်ရိုးထဲမှာ ဒါတွေမပါပါဘူးဆရာ၊ ဗယာကြော်က လမ်းထိပ်ကအဒေါ်ကြီးဆီက ဝယ်ရပါတယ်၊ ဓားလှီး မုန့်က အရှေ့နားက ဖီးထုပ်ဆိုင်က အော်ဒါမှာရပါတယ်၊ ဒီပေါင်မုန့် ကြမ်းက ပြည်သူ့ဆိုင်က လူကိုယ်တိုင်သွားတိုးထားရတာပါ ဆရာ”

“ကဲ... ကျွန်တော်တို့က စားလို့သောက်လို့ အဆင်ပြေဘူး

ဆိုရင်ရောဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ပေးလို့ရမှာလဲ”

“ရပါတယ်ဆရာ၊ အဲဒါဆိုရင်တော့ ဆရာတို့ကိုယ်စား အကြော်သည်တွေ၊ ဖီးထုပ်ဆိုင်တွေ၊ ပြည်သူ့ဆိုင်တွေကို ဆရာတို့ ကိုယ်စား ကျွန်တော်တို့စားဖို့မျိုးတွေ ရန်ခံတွေလို့ရပါတယ် ဆရာ”

စိတ်ထဲ မျက်ရည်ပါဝိုင်းသွားသည်။ တိုယ့်ကိုယ်စား သူတို့က ရန်ဖြစ်ပေးမည်ဆိုတော့ ဒီဟိုတယ်ရဲ့ စားသုံးသူအပေါ်ထားသည့် စေတနာက မနည်းလှ။ ကြီးမားသောမေတ္တာကို အသိအမှတ်ပြုသော အားဖြင့် အားနာနာနှင့်ပင် ခါးလှီးမုန့်ကို တောက်ဝါးလိုက်သည်။ ထိုသို့ကျတော့လည်း ကျန်နေသည့်ပေါင်မုန့်ကြမ်း မဲမဲလေးက မျက်နှာ ငယ်ပြန်ရော။ ဒါနဲ့ပဲ ပေါင်မုန့်ကြမ်းကိုပါ ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်ပြီး ရောဝါးပေးလိုက်သည်။ ဝိုင်ခွက်ကိုင်မိတော့ ရေစစ်စစ်ကြီး လာထည့် ပေးပြန်သည်။ မထူးပါဘူးလေ ဒီမုန့်မျိုးကို ဒီရေမျိုးနှင့် မျှောမချလျှင် မည်သို့ ဝမ်းထဲဝင်မည်နည်း။

စားပွဲထိုးကလေးများကလည်း တာဝန်ကျလွန်းလှသည်။ ပါးစပ်လည်းမလှုပ်ရဲ့၊ လက်လည်းမလှုပ်ရဲ့၊ ဘေးဘီလည်း ဝှေ့မကြည့် ရဲ့။ ထိုသို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်သည်နှင့် ပြေးလာပြီး...

“ဘာလို့လို့လဲဆရာ၊ အဆင်မပြေလို့လားဆရာ၊ လိုတာပြော ပါ”

စသည်ဖြင့် ဗယာကြော်ကျွေးပြီး လာလာမေးနေတော့ ကြာ လာတော့လည်း တင်းပြီး...

“နင့်နှမ ငါ့ပေးမလား”

ဟုပင် ကလော်တုတ်ချင်လာသည်။

ဗိုက်ကလည်း ကျောက်ခဲသုံးလုံး ရေနှင့်မျှောပြီး မြိုချထား သလိုမှို ဗိုက်ပြည့်သလို ဆာပဲဆာနေသေးသလို၊ သည်ကြားထဲ

ကိုယ်စားနေတုန်း စာနယ်ဇင်းဆရာများက ဓာတ်ပုံလာရိုက်လျှင် ကိုယ့်ပုံလှစေရန် ကောင်းချင်ယောင်ဆောင်၍ ပြုံးပြထားရသေး၏။
ဤသို့ဖြင့်...

xxxxx

ချစ်မြတ်နိုးသော သမီးတို့တား အကြပ်ကလေး ဝတ်ထားတယ်။
မဆိုပါဘူး။ ကြည့်ရတာ သူ့ဘာသာသူတော့ ကပ်ပါနေတာပေါ့။

ဟိုတယ်ကြီး အပြင်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ကြားလိုက်ရသော
အသံက...

“လာနော်... ဗယာကြော်၊ ဆမူဆာကြော်၊ မန္တလေးပဲကပ်
ကြော်”

စေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုတယ်စာကြီး။ ဘာတဲ့ စားပွဲထိုးပြော
သွားတာ

“Myanmar Sweet Maked Fast Food ဟုခေါ်သော
MSMFF အစာကြီး”

အိမ်ကလူတွေမေးလျှင် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

သို့သော် ရင်ကိုကော့လိုက်သည်။

“ဟေ့... တို့စားနေကျ လမ်းဘေးစာက ဟိုတယ်တွေမှာ
ဈေးကြီးတယ်ကွ” လို့ပဲ။

xxxxx

ကိုယ်ကပဲ မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုနဲ့ မရင်းနှီးလို့လားတော့မသိ
ဘူး။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း အပေါင်းအသင်းမဆန့်ရာကနေ ရုတ်တ
ရက် ခုန်တက်လာလို့လားပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံ အလွှာက အသုံးအဆောင်
တွေ၊ နေပုံထိုင်ပုံတွေ၊ အစားအစာတွေကို မယဉ်ကျေးဘူး။

ဘယ်လောက်အထိလဲဆို ပြောပြမယ်။

တစ်ခါက အသိကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ (အသိပဲထား
ပါတော့) ပလာဇာသွားဖူးတယ်။ (တစ်ခါထဲပါ။)

ကောင်မလေးက အခုခေတ်ထုံးစံအတိုင်း ခေတ်စားနေတဲ့
ချက်ပြုတ်ဘောင်းဘီ သမီးကွာတား အကြပ်ကလေး ဝတ်ထားတယ်။
မဆိုးပါဘူး။ ကြည့်ရတာ။ သူ့ဘာသာသူတော့ ကပ်ပါနေတာပေါ့။
အဲ ပြောရင်း ချော်ကုန်ပြီ။ ကပ်မပါလို့ အိမ်မှာထားခဲ့လို့မှမရှိတာ။
ဟယ်... ပိုဆိုးကုန်ပြီ။

ကဲ... ထားပါတော့။

သူဘာသာနဲ့သူ ကြည့်ကောင်းတာပေါ့။ အဲ ဒါပေမဲ့ ကြည့်မကောင်းတာက သူဈေးဝယ်တဲ့အခါ၊ အဝတ်အစားတွေ ရွေးတဲ့အခါမှာ စိတ်လိုလက်ရထိုင်ချလိုက်၊ ကုန်းကုန်းကွကွလုပ်တော့ ချက်ပြုတ်ဘောင်းဘီ အတွင်းက အတွင်းခံဘောင်းဘီက ပေါ်ပေါ်လာတယ်။

သူက သိလားမသိလားမသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကသိနေတော့ ပေါ်သူမရှက် မြင်သူရှက်ပြီး သူ့အနောက်ကနေရပ်ပြီး ကွယ်ပေးမိတယ်။ မောင်နှမချင်း စာနာတဲ့သဘောပါ။ ဒါကို ကောင်မလေးက ရိပ်မိသွားတော့...။

“ဘာလုပ်တာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး။ နင်ထိုင်ထိုင်ချလိုက်ရင် အတွင်းခံဘောင်းဘီက ပေါ်ပေါ်လာလို့၊ အဲ... အဲ ဒါငါရှက်လို့ ဟိဟိ”

ဆိုတော့ ကောင်မလေးက ဘာပြန်ပြောတယ်မှတ်သလဲ။

“ရှင် အင်မတန်ညှဲတဲ့သူပဲ”

“ဟင် ငါ ဘာညှဲလို့လဲ”

ကိုယ်လည်းမညှဲရပါဘဲ ညှဲတယ်အပြောခံရတော့ အံ့အားသင့်သွားတာပေါ့။ ဒီတော့မှ ကောင်မလေးက...။

“မသိရင်မှတ်ထား၊ အဲဒါ တမင်ပြထားတာ”

“ဟင်... ဘာဖြစ်လို့”

ကောင်မလေးက သက်ပြင်းချတယ်။ ပြီးတော့ အင်မတန်တုံးလွန်းလှတဲ့ ငကြောင်တစ်ယောက်ကို ကြည့်သလို အကြည့်မျိုးနဲ့ ကြည့်တယ်။ ပြီးမှ...။

“မသေမချင်းမှတ်ထား၊ ဘောင်းဘီချက်ပြုတ်ဝတ်ပြီး ထိုင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ်ဝတ်ထားတဲ့ အတွင်းခံဘောင်းဘီတံဆိပ်ကို

လူကြည့်စေချင်လို့လုပ်တာ”

“ဟင်... အဲဒီတော့ဘာဖြစ်လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ အဲဒီတော့မှ အတွင်းခံဘောင်းဘီတံဆိပ်ကိုကြည့်ပြီး ဒီလူဟာ ဘယ်အဆင့်အတန်းလဲဆိုပြီး သိရမှာ၊ ဒီအတွင်းခံဘောင်းဘီကို ဘယ်လောက်ထင်လဲ။ တော်ရုံတန်ရုံလူရော ဝတ်နိုင်မယ်ထင်လား”

ကျွန်တော်ကတော့ မသိဘူး။ တကယ်လည်းမသိဘူး။ အဖို့တွေထဲမှာ မိန်းကလေးတွေရှိပေမဲ့ အဲဒါမျိုးကို လူတိုင်းမမြင်အောင်ဘဲ ဖွတ်ကြတော့ တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးဘူး။ အကယ်၍ မတော်တဆ မြင်မိရင်တောင် ဒါဟာ ယောက်ျားသားတွေ ကြည့်သင့်တဲ့အရာလို့ မထင်မိဘူး။

“မှတ်ထား၊ ဒီဘောင်းဘီမျိုး ဝတ်ထားတာနဲ့ ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းလဲဆိုတာ လူတိုင်းသိတယ်”

သူ့စကားကို ကျွန်တော်ကလည်း လွှတ်ခနဲ

“ဟယ်... ကိုယ် ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းလဲဆိုတာ ဖင်ဖော်ပြီး ပြတာတော့ ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ၊ တခြားနည်းတွေလည်း အများကြီးရှိတာပဲ၊ အခုဟာက ဖင်ပေါ်ပြီး အဆင့်အတန်းပြတာဆိုတော့”

ပြတ်ကရော၊ အဲဒီထဲက ကျွန်တော့်ကို အဆင့်အတန်း နားမလည်တဲ့ကောင်ဆိုပြီး ဖြတ်သွားတာ။ အခုတော့ လင်ရသွားရှာပါပြီ၊ ဟိ ဟိ။

ဪ... သူတို့လေးတွေ ယောက်ျားရသွားတော့လည်း လွမ်းလိုက်ရတာ။ ဟင် နေလေးညိုရင်လည်း လွမ်းရ၊ ညရောက်လည်းလွမ်းရ၊ မနက်လင်းတာနဲ့ လွမ်းရ၊ သားသည်အမေက တလေးဆွဲသွားလည်း လွမ်းလိုက်တာပဲ။ ခွေးသားလေး သားပွေ့ကလည်း

လွမ်းတာပဲ။ သစ်ရွက်ကြွေမြင်လည်း လွမ်းလိုက်တာပဲ။ နွားထီးကြီး
ဈေးထဲယောင်လည်လည်မြင်လည်း လွမ်းလိုက်တာပဲ။ ခြော် ဘာမှ
မရှိတော့လည်း တစ်ယောက်တည်း လွမ်းလိုက်တာပဲ။ အခုတောင်
ဒီစာရေးရင်း လွမ်းလာပြီ။ ဟီဟီ။

စဉ်းစားကြည့်ပါဗျာ။ လူ့ဘဝဆိုတာ တစ်ခါတလေ ရိုးရိုး
လေးတွေတာပဲ ကောင်းပါတယ်။

ကိုယ့်ရဲ့အဆင့်အတန်းကို တစ်ပါးသူသိဖို့ ကိုယ့်ရဲ့မမြင်အပ်
တဲ့ အရာနဲ့ ဖော်ပြတယ်ဆိုတာ သင့်တော်ပါမလား။

ကျွန်တော်မြင်တာတော့ အဲလိုမဟုတ်ဘူး။ လူဆိုတာ ဘာမှ
ဖော်ပြစရာမလိုဘူး။ ပြုံးလိုက်ရုံ စကားစလိုက်ရုံနဲ့ ဘယ်အဆင့်
အတန်း၊ ဘယ်စရိုက်၊ ဘာလိုချင်နေတယ်ဆိုတာ ကောင်းကောင်းသိ
ကြတယ်။ မသိရင်တောင် ခိုပ်မိတယ်။

ဒါကို မြို့ပြကပဲ တလွဲဆဲပင်ကောင်းနေတာလား။ ကျွန်တော်
တို့ကပဲ လိုက်မမီနိုင်တာပဲလားတော့ မသိပါဘူး။ တစ်ခုခုတော့
လွဲနေတာ အမှန်ပါပဲ။

ကဲ... ထားပါတော့ဗျာ။ မြို့ပြမှာ ကျွန်တော်ကြုံခဲ့ရဘူးတဲ့
ဗရုတ်သုက်ခတွေ့ကို ပြောပြဦးမယ်။

တစ်ခါသားကပေါ့ဗျာ။

xxxx

စိမ့်မတုတ် ခိုင်းလို့ပဲ ကောင်းလို့လားတော့မသိပါဘူး။
အတော်များများက ကျွန်တော်နဲ့ အလုပ်လုပ်ချင်ကြပါတယ်။

ကျွန်တော်က ဝတ္ထုတွေအပြင် ရုပ်ရှင်ဝတ္ထုဇာတ်ညွှန်းတွေ
ပါ ရေးသားလာတော့ ကျွန်တော့်အိမ်ကို ရုပ်ရှင်လောကသားတွေ
အဝင်အထွက်များလာပါတယ်။

ကျွန်တော်နဲ့လုပ်ရတာ အဆင်ပြေလို့လား။ ဒါမှမဟုတ်
ခိုင်းလို့ပဲ ကောင်းလို့လားတော့မသိပါဘူး။ အတော်များများက
ကျွန်တော်နဲ့ အလုပ်လုပ်ချင်ကြပါတယ်။

ပုံမှန်အားဖြင့် ကျွန်တော်နဲ့ အလုပ်တစ်ခါလောက် တွဲလုပ်
ဖူးရင် နောင်လည်း ဆက်လုပ်ဖြစ်သွားကြတယ်။ (အားနာလို့လား
သနားလို့လား မသိပေါင်ဗျာ)

ခါတိုင်းဆိုရင် ဒါရိုက်တာအကယ်ဒမီ (အောင်မလေးလျှာ
ယားလိုက်တာ) ကိုညီညီထွန်းထွန်းလွင်က ကျွန်တော့်အိမ်လာနေတုန်းဗျာ။

သူနဲ့ကျွန်တော်က ရုပ်ရှင်ကားကြီးချည်းပဲ အများကြီးရိုက်ခဲ့တော့ တစ်ယောက်အိမ် တစ်ယောက် အဝင်အထွက်များတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်ယောက်ကိစ္စရှိရင် အိမ်ပဲတန်းသွားကြတယ်။

အိမ်တွေမှာဆိုတော့ လိုမိပိန်ပြီး စကားပြောလို့ရတာကိုး။ (များသောအားဖြင့် ကိုညီက ကျွန်တော့်အိမ်လာတာများတယ်။)

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်အိမ်ကလွဲပြီး ဘယ်မှမသွားတာပဲ ကိုး။ ကျွန်တော့်ကိုတွေ့ချင်ရင် ဘယ်အချိန် အိမ်လာဖမ်းဖမ်းမိတယ်။ အဲ... ကြိုချိန်းလိုက်ရင်တော့ ကျွန်တော်ပြေးပြီသာမှတ်။

ဖုန်းဆက်ထားလို့ရှိရင်လည်း...
“နေဦးဗျ... ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အဲ... အဲ အဲဒီ နေတော့ မအားဘူးဗျ၊ အလုပ်များနေတာ”

ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ အလုပ်များချင်ယောင်ဆောင်နေတာ။ တကယ်တော့ ဘာအလုပ်မှမယ်မယ်ရရ ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ပြီး လိမ်ရတာကို ဝါသနာပါနေတာ။

မိဘများကတောင် ပြောသေး။
“နင်က လိမ်တတ်တဲ့အကျင့်ရယ်၊ အရက်သောက်တတ်တာ လေးရယ်၊ ဖယ်လိုက်ရင် လူတော်မဖြစ်ရင်တောင် လူကောင်းတော့ ဖြစ်နိုင်တယ်”တဲ့။ ဟုတ်လားမသိ။

အဲ... ဒီမှာလည်း ပြောစရာရှိတယ်။
ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော်ပြောရင် အရက် သောက်တတ်တယ်လို့ ထည့်ထည့်ပြောလေ့ရှိတယ်။

အမှန်တော့ ကျွန်တော်က ထင်သလောက်ကြီး သောက်စား နေတာမျိုးမဟုတ်ဘူး။ (အဲသည်လောက်သောက်ရင်လည်း ကျွန်တော် နဲ့ ဘယ်သူ့အလုပ်လုပ်ချင်ကြမှာလဲနော်။) အမှန်တော့ နာမည်ယုတ်

ခံတင်သောက်တာ။ နေ့ခင်းပိုင်းနဲ့ အလုပ်ချိန်တွေမှာ လုံးလုံး မသောက်ဘဲ ညအိပ်ရာဝင်ကာနီးမှ သောက်တာ။ ဒါတောင် လစ်မစ် နဲ့သောက်တာပါ။ ကျွန်တော်သတ်မှတ်ထားတဲ့ လစ်မစ်ကလည်း သိပ်များများမဟုတ်ဘူး။ ပါးစပ်ထဲမဝင်တော့ရင် တော်ပြီ။ (ဒါတောင် တစ်ခါတလေ လစ်မစ်ကျော်ပြီး ငုံထွေးတာမျိုးတော့ ရှိတာပေါ့။)

ပွဲတွေဘာတွေရှိရင်တော့ ဆင်ခြင်ပါတယ်။ နှစ်ပတ်တန် သည်၊ လေးဘက်တန်သည် ဝမ်းလျားထိုးတန်သည်ပေါ့။

အလကားပြောတာပါ။
အခုတော့ ဆင်ခြင်လိုက်ပါပြီ။ တလောတုန်းက အဲသည်လို ဖြစ်ပြီး ဖုန်းကျပျောက်သွားတာ။ ကျန်တဲ့သူဆို အမြန်တော့ရပါရဲ့တဲ့။ အကြည်တော်မို့ တစ်လခွဲကြာသွားတယ်။ မင်းသမီးလေးတစ်ယောက် က သုံးရက်တဲ့။ ထားပါတော့။ ဒါကြောင့် နယ်တွေဘာတွေသွားရင် နယ်ကလူတွေက သူတို့ထင်သလို မသောက်တတ်တော့ အံ့ဩကြ တယ်။ ထားပါတော့။ ဒါကတော့ ကြွားတာပါ။

ခုန ကျွန်တော်ပြောလက်စလေး ဆက်ပြောမလို့။
အဲဒီနေ့ကျမှ ကိုညီ(ညီထွန်းလွင်)က “ပရိဂျူဆာအသစ်မို့ ရန်ကုန်မြို့လယ်ကောင်က တော်ဖီဆိုင်ကို ကြွခဲ့ပါ။ ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား အတွက် စကားပြောကြတာပေါ့”တဲ့။
လွယ်လွယ်ကူကူပဲ “ဟုတ်ကဲ့... ကျွန်တော်လာခဲ့မှာပေါ့” ဒီလိုနဲ့။

xxxxxx

လက်ဖြုတ်ဆက်ရင်း ကော်ဖီဘားထဲ သို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အဆင့်မြင့် ဆိုင်တိုင်း ထုံးစံအတိုင်း အေးစိမ့် စိမ့် အထိအတွေ့ကို စတင်ခံစားရသည်။

ကော်ဖီဆိုင်မှာ ချိန်းထားသည့်အတွက် မနက် အိမ်က ဘာမှမစားဘဲ ချိန်းထားရာကို ထွက်ခဲ့သည်။

မြို့လယ်ကောင်က နာမည်ကြီးကော်ဖီဘားမို့ စားစရာ သောက်စရာကောင်းကောင်း ရှိမည်ကိုတော့ အသေအချာတွက်မိ သည်။

ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ မှန်အလုံပြုလုပ်ထားသည့်မို့ ကိုညီတို့ကို လှမ်းမြင်ရသည်။ လက်ပြနုတ်ဆက်ရင်း ကော်ဖီဘားထဲ သို့ လှမ်းဝင်လိုက်သည်။ အဆင့်မြင့်ဆိုင်တိုင်း ထုံးစံအတိုင်း အေးစိမ့် စိမ့် အထိအတွေ့ကို စတင်ခံစားရသည်။

“ရောက်နေတာကြာပြီလား”

“စောစောကပါပဲ”

အပြန်အလှန်နှုတ်ဆက်ရင်း လွတ်နေသောခုံတစ်ခုတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဆိုင်လေးထဲတွင်လည်း စားသောက်သူတချို့နှင့် နိုင်ငံခြားသားများကို တွေ့ရသည်။ အင်္ဂလိပ်သီချင်းဟောင်းသံက အဆင့်မြင့် တိုးတိမ်စွာ ကြားနေရသည်။

“ဘာသုံးဆောင်မလဲဆရာ”

သင်္ဘောသားကပ္ပတိန်လို ဝတ်ဆင်ထားသော စားပွဲထိုးလေး က မိန်းမစာအုပ်ကလေးကိုပြီး ရှိကျိုးစွာ လာရပ်သည်။ ပြီးနောက် မိန်းမစာအုပ်ကလေးကို ထိုးပေးသည်။

ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အားလုံးကို အင်္ဂလိပ်လို၊ ပြင်သစ်လို၊ အီတလီလို စသည်ဖြင့် စုံနေအောင် ရေးထားသည်။ မြန်မာလို တစ်လုံးမှမပါ။ ထို့ကြောင့် တစ်လုံးမှနားမလည်။ နားမလည်တာကို “နားမလည်ဘူး”ဟု ပြောလိုက်လျှင် သိက္ခာကျမည်စိုး၍ မိန်းမစာအုပ် ကိုဖွင့်၍ စားစရာများကို လက်နှင့်ထောက်ရှာဖွေချင်ယောင် ဆောင် လိုက်သည်။ နောက်မှ စားပွဲပေါ်ဝှေ့ကြည့်ရင်း ကိုညီတို့မှာထားသော ဘာမှန်းမသိသော ကော်ဖီခွက်ကို တွေ့ရသည်။

“ဒါမျိုးပဲတစ်ခွက်ပေး”

အရှင်းဆုံးနှင့် အလွယ်ကူဆုံးမှာနည်းပင်။ ဈေးနှုန်းလည်း သိစရာမလို၊ အမျိုးအစားလည်း သိစရာမလို၊ လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက် ရုံနှင့် ကိစ္စပြတ်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ”

စားပွဲထိုးလေးက မိန်းမစာအုပ်လေးသိမ်းပြီး ပြန်ထွက်သွား သည်။

ဆိုင်ကလေး ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ တစ်ဆိုင်လုံးက ထိုကော်ဖီ မျိုးကိုသာ မှာယူထားကြသည်။ အင်မတန် ဖိမိခံလိုကောင်းမည်ပဲ။

ဆိုင်လေးက ပြောစရာမလိုအောင် ဆိတ်ငြိမ်နေသည်။

“တောက်... ကော်ဖီတစ်ခွက်နဲ့ ဇိမ်ခဲဦးမှပဲ”ဟု စိတ်ထဲ ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

ကိုညီနှင့် ပရိုဂျူဆာက ကော်ဖီခွက်လေးကို ဖြည်းဆေးစွာ ကော်ခွန်းလေးနှင့် မွှေနေကြသည်။

“အခုဇာတ်ကားမှာ”

“ကော်ဖီရပါပြီဆရာ”

စကားပင်မစရသေး ကော်ဖီခွက် ရောက်လာသည်။
'အောင်မာ... တယ်နီပ်ပါလား'။

ကော်ဖီခွက်ကိုမြင်တော့ အတော်ကလေးကို ပီတိဖြစ်သွားသည်။

ရှည်မျောမျော ဖန်ခွက်ကလေးထဲ၌ အပေါ်ဆုံးမှာတော့ ဖြူလွှသော လက်ဖက်ရည်အမြှုပ်က တစ်ထပ်၊ အလယ်မှာမှ ကော်ဖီ ရောင်တစ်ထပ်၊ အောက်ဆုံးမှာမှ နို့ကတစ်ထပ်နှင့် အလွန်ပဏာရ လှပါသည်။ ကျက်သရေရှိလှသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဝမ်းသာအားရ ကော်ဖီခွက်ကို လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။
ကော်ဖီခွက်က ပူ၍လည်းမနေ၊ အေးလည်းမအေး၊ နွေးရုံလေးသာ နွေးနေသည်။

“ကိုကြည်... ဒီဇာတ်ကားမှာ”

ကိုညီက စကားစသည်၊ သိပ်မကြားဖြစ်၊ စိတ်က ကော်ဖီ ခွက်ပေါ်မှာသာ အာသာငမ်းငမ်း ဖြစ်နေမိသည်။

ထည့်ထားသော ကော်ပိုက်နှင့် တစ်ချက်နှစ်ချက် မွှေပြီး စုပ်ယူကြည့်သည်။

“မြတ်”

အသံသာထွက်သွားသည် ကော်ဖီကပါမလာ။ ကိုညီနှင့် ပရိုဂျူဆာက ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်ကြသည်။ ကျွန်တော်လည်း သူတို့ကို ကြောင်ပြီး ကလယ်ကလယ်နှင့် ပြန်ကြည့်မိသည်။

“မြတ်”

ထပ်စုပ်ကြည့်သည်။ ကော်ဖီက ပါမလာ။ ထိုတော့မှ မသင်္ကာ၍ လျှာနှင့်ထိုးကြည့်တော့...။

“ဟင်... အပိတ်... အပိတ်ကြီး”

သိပြီ၊ ဒါမျိုး တစ်ခါဖြစ်ဘူးသည်။ ဒါ မွှေလို့ရအောင်ထည့် ထားသော ကော်ခွန်းကြီး၊ ဒါကို ကော်ပိုက်မှတ်ပြီး စုပ်နေတာ။

ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ရှက်ပြေလုံးပြီး ကော်ခွန်းထိပ်မှ ပိုထွက်နေသော ကော်စလေးကိုကိုင်ပြီး “ဖွီ”ခနဲ ထွေးထုတ်လိုက်သည်။

“ဒါလေးပိုနေတာဗျ”

ပြီးနောက် ခပ်တည်တည်နှင့် မျက်နှာပြောင်တိုက်ကာ...။

“ဟုတ်ကဲ့... ကိုညီပြောတာ စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းပါတယ်၊ ဆက်ပါဦးဆရာ”

ဆိုပြီး ကော်ဖီခွက်ကို ထပ်မွှေနေလိုက်သည်။ အတော် မျက်နှာမာသော ကော်ဖီပင်၊ အတော်ကလေးမွှေထားတာတောင် ရောမသွား။ အမြှုပ်က သတ်သတ်၊ ကော်ဖီကသတ်သတ်၊ နို့တ သတ်သတ်ပင်၊ ကော်ဖီက နွေးရုံလေး နွေးနေသည်မို့ ရောခဲလှသည်။

စိတ်ကလည်း ကော်ဖီ၏အရသာထူးကို ခံစားချင်လှပြီမို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းမွှေလိုက်သည်။

“ကတောင်... ကတောင်... ကတောင်”

ကော်ဖီနှင့်ခွန်း ထိသံကြောင့် တစ်ဆိုင်လုံး ကျွန်တော့်တို့

ဝေကြည့်ကြသည်။ စားပွဲထိုးလေးက ပြေးလာသည်။

“ဘာလိုလို့လဲဆရာ”

ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ သည်ဆိုင်မျိုးက လိုအပ်တာမှာ လိုပါက ဖန်ခွက်ကို ဇွန်းနှင့်ခေါက်ပြီး မှာရမှန်း ထိုတော့မှသိသည်။

ခေါင်းသာခါပြလိုက်၏။ စားပွဲထိုးလေးက ဦးညွှတ်ရင်း ပြန်ထွက်သွားသည်။

“အဲဒီတော့ ကိုညီအနေနဲ့ ဘယ်သူတွေသုံးချင်လို့လဲ”

ကိုယ်ကသာ ကယောင်ရိုက်နေတာ။ သို့ပေမဲ့ အေးဆေးပါ။

မြို့ကြီးသားပါဟူသော အကယ်ဒမီတိုက်တင်က ဖမ်းထားရသေး၏။

“ကျွန်တော်သုံးချင်တာက”

ကိုညီက ဆက်ပြောပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဂျိမ်းစ ဘွန်းတိုက်တင်နှင့် ခြေချိတ်၍ ဘယ်လိုမှ မွေ့လို့မရသော ကော်ဖီ ခွက်ကို ကောက်မ၍ သောက်ချလိုက်သည်။

“ဝှံ”

“အင်”

ချက်ချင်း ဆံပင်များထောင်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ဘေးနားကလူတွေကို ဝေကြည့်မိသည်။ အားလုံးက အမူအရာ ချက်ချင်းပြောင်းသွားသော ကျွန်တော့်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ လောဘကြီးပြီး တစ်ဝကြီးငုံထားသည့်အတွက် ပြန်ထွေးဖို့ကခက်ပြီ။ ကြိတ်မှိတ်၍ မြို့ချလိုက်သည်။

“အွန်”

“ဆေးခါးကြီး”

ချက်ချင်း ထိုအတွေးက နားထင်လာဆောင့်သည်။ ဟုတ်ပါ သည်။ ဒီအရသာကိုက တစ်သက်လုံးမမေ့နိုင်သော အရသာ။

ငယ်စဉ် တောနယ်များတွင် ကလေးငယ်များ ဝမ်းမကောင်း လျှင် မိဘများ ချုပ်၍ နှာခေါင်းပိတ်တိုက်သော ဆေးခါးကြီး။ ထိုအရ သာနှင့် ကွက်တိ။

မြို့ချပြီးသော်လည်း ပါးစပ်ထဲက ခါးသောအရသာက မပျောက်။ အာပါခြောက်သွား၏။ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလည်းမသိ။ ပြောနေတာတွေလည်း ဘာမှမကြားတော့။ နောက်မှ သတိရပြီး ဖန်ခွက်ကို ကော်ဇွန်းနှင့် ခေါက်လိုက်သည်။

“ကတောင်... ကတောင်”

စားပွဲထိုးလေး ပြေးလာသည်။

“ဘာလိုလို့လဲဆရာ”

“ရေ... ရေနွေးလေးများ”

“ဒီဆိုင်မှာ ရေနွေးမရောင်းဘူးဆရာ”

“ဟာ”

“သေပြီ... သေပြီ”

စိတ်ထဲတွင် သေချင်စိတ်ပါ ပေါက်သွား၏။ ပါးစပ်ထဲက အခါးက လုံးလုံးမပျောက်။ ရေနွေးနှင့်မျှောချရန်ကလည်း ရေနွေး ကလည်းမရ။ ကယောင်ကတမ်းနှင့် တစ်ခုခု တွေ့လိုတွေ့ငြား စားပွဲ ပေါ် ဝေကြည့်လိုက်သည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ကြွေအုပ်သေးသေးလေး သုံးလုံးတွေရ၏။

“အဲဒီတော့ကာ”

မျက်နှာပျက်တာ လူမသိစေချင်၍ အုပ်ကလေးတစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်ရင်း စကားစလိုက်သည်။ ပါးစပ်က ခါးနေသည်မို့ စေ့ပင် မစေ့ချင်။

အုပ်ထဲတွင် အမှုန်ညက်ညက်ဖြူဖြူလေးများ တွေ့ရှိရသော

သွားရသည်။

“တောက်. . . သကြားမှုန့်ကို ဒီထဲလာအုပ်ထားရတယ်လို့ ကွာ”

စိတ်ထဲက တေးမှတ်ရင်း နှစ်ဖွန်းသုံးဖွန်းခပ်ပြီး ခွက်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ဟန်မယုက် အသာအယာမွေ့ပြီး. . .

“ဒါဆို မင်းသားအကြီးတွေလည်း ရဲသုံးရမှာပဲပေါ့”

စကားဆက်ရင်း တစ်ချက်နှစ်ချက်မွေ့ကာ အဆင်ပြေ လောက်ပြီဖြစ်သော ကော်ဖီခွက်ကို မော့သောက်ချလိုက်သည်။

“ဂလု”

“အင်. . . ဟင်. . . ဟင်”

ဒီတစ်ခါတော့ ဆံပင်တွေပါ တကယ်ထောင်တက်သွား သည်။

“ဆား”

မျက်လုံးကြီးပါ ချက်ချင်းနီတက်လာသည်။ ခုနက သကြား မှတ်ပြီး သုံးလေးဖွန်းပစ်ထည့်ပြီး မွေလိုက်တာ ဆားမှဆားစစ်စစ် ကြီး။ အငန်နှင့် ဆေးခါးကြီး ပေါင်းစပ်ထားတာမို့ ဘယ်လိုမှ မျက်ရည် မဝိုင်း၍မရတော့။

မျက်နှာပေါ် ဝက်ခြံတွေပါ ချက်ချင်းကန်ထွက်လာမလား တောင် အောက်မေ့ရသည်။ ဘဝတစ်သက်တာမှာ အဆိုးဆုံးအရသာ ကို စတင်ခံစားလိုက်ရသည်မို့ အောက်မေးပင် ပြုတ်ကျမတတ်။

ကလယ်ကလယ်နှင့် လူက ထိုင်ရမလို ထရမလို၊ အငန်နှင့် အခါးက ပါးစပ်ထဲတွင်မက လည်ချောင်း၊ ဝမ်းထဲမှာပါ ဒုက္ခပေးလေ ပြီ။

နှုတ်ခမ်းပင်မသပ်ရဲ၊ ငန်နေ ခါးနေသည်မို့ ဆေးခါးကြီး

သို့မဟုတ် စခါး (ဆားခါး)ကြီးကို ဖိမိနှင့်မျိုနေရသလို။

သည်းမခံနိုင်တော့သည့် နောက်ဆုံးတော့

“ကိုညီ ခဏနော်”

လူမှုရေးတွေ ဘာတွေလည်း နားမလည်နိုင်တော့။ စကား စမပြတ်ခင် ထိုင်ရာမှထပြီး ဆိုင်ပြင်ပြေးထွက်လိုက်သည်။ လမ်းမ ပေါ်ရောက်တော့ ပထမဆုံး ဝေ့ရှာမိတာက ရေသည်။ လမ်းတစ်ဖက် တွင် ရေခဲပုံးလေးနှင့် ချရောင်းနေသော ရေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ကမန်းကတန်း ပြေးသွားမိသည်။ ကားတွေဘာတွေ အန္တရာယ်လည်း မသိနိုင်တော့။

“ကျွီ”

“သေချင်လို့လားကွ”

ကားသမားများ၏ ကလော်တုတ်သံကိုလည်း ဂရုမစိုက်နိုင် တော့။ ရေသည်ပြဇာတ်ထဲက အမောင်ရေသည် မြို့ရိုးတစ်ဘက်ကို အသပြာလေးရွေးလိုချင်၍ပြေးတာ သတိရသေး၏။ သူက မိန်းမ လိုချင်၍ပြေးတာ။ အမှန်တော့ အသပြာလေးရွေးမလို၊ သည်လို ဆေးခါးကြီးတိုက်လိုက်လျှင်လည်း မြို့ပတ်ပြေးနိုင်သည်။

“ရေ. . . ရေလေးတစ်ဗူးလောက်ဗျာ”

ရေသန့်သည်က နှေးနေ၍ ကိုယ်တိုင်ပင် အဖုံးဖွင့်ကာ. . .

“ဪ. . . ရေသန့်တစ်ဗူးပါဆိုနေ”

စိတ်ကအတော်တိုနေပြီ။ ရေသန့်ဗူးရသည်နှင့် အဖုံးကိုဖွင့် ၍ ဗူးထက်ဝက်ခန့် တစ်ရှိန်ထဲ မော့ချလိုက်သည်။

“ဟား. . . အခုမှ အတော်လေးကိုပေါ့သွားတာ”

ဤဗူးတစ်ဝက်ခန့်ကို ခေါင်းပေါ်မှ စ၍ လောင်းချလိုက် သည်။

ရင်ထဲမှာ အေးခနဲ။ နဖူးပေါ်မှ ချွေးစများပင် ငန်ကျိကျိ။
“နောက်တစ်ဦးလောက်ပေးစမ်းပါ”

ရေသန့်သည်က ကော်ဖီဆိုင်ထဲကထွက်ပြီး လမ်းဘေးမှာ
ရေလာချိုးနေသော ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩကြည့်နေသည်။ မတတ်
နိုင်။ ကိုယ်ပေါ်မှ အရေးကြီးသည်။

xxxx

ရေစိုဝတ်ဖြင့် ကော်ဖီဆိုင်ထဲ ခပ်တည်တည်ပြန်ဝင်လာ
သော ကျွန်တော့်ကို ကိုညီတို့က တအံ့တဩကြည့်သည်။

“ပူလို့ငါ့... ရေနည်းနည်းထွက်လောင်းတာ”

ရာသီက ဆောင်းတွင်းကြီး။ ဆိုင်ထဲမှာက အဲယားကွန်းဖွင့်
ထားတာ။ ကိုညီက အဲယားကွန်းတစ်လှည့် ကျွန်တော့်တစ်လှည့်ကြည့်
သည်။

ပြီးနောက် ရေစိုဝတ်နှင့်ပဲ ထိုင်ပြီး စကားဆက်ကြသည်။

“အဲဒီတော့ မင်းသားက ဒါ ထားပါတော့”

စားပွဲပေါ်က ကျန်သည့်အုပ်ကလေးနှစ်ခုကို ဘာထည့်ထား
လဲသိချင်၍ မင်းသား မင်းသမီးနှင့် ဥပမာထား၍ ပြောသည်။

“တောက်... ဒီမှာမှ သကြားခဲ”

“မင်းသမီးက ဒါပဲထား”

အုပ်ကိုလုပ်ကြည့်သည်။

“တောက်... ဒီမှာမှနို့ခဲ”

ထို့နောက်တွင်မှ မင်းသားက သကြား၊ မင်းသမီးက နို့၊
အဲ... မင်းသမီးကနို့၊ ပြောရင်း အုပ်ဖွင့်လိုက်၊ ခွက်ထဲကလော်ထည့်
လိုက်။ မင်းသားက သကြား၊ မင်းသမီးကနို့၊ စသည်ဖြင့်...

ကလော်ထည့်ရလည်း အင်မတန်ခက်ပါလားကွယ်။ သူပေး

ထားတဲ့ခွန်းကလည်း သကြားခဲ၊ နို့ခဲတွေကို တစ်ခါကလော်ရင် တစ်ခဲ
တောင် မနည်းကလော်နေရတယ်ကွယ်။ တော်တော်ကြီး ကြိုးစားပန်း
စားကလော်မှ တစ်ခဲရတယ်ကွယ်။ စဉ်းစားကြည့်။

ဒီလိုနဲ့ မင်းသားသကြား၊ မင်းသမီးနို့၊ တစ်လှည့်စီကလော်
ထည့်ရင်း...

ခါးငန့်ချုံဆိမ့်၊ ပြန်မာ့ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကားအကြောင်း
အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ပြောရင်း စိတ်အချဉ်ပေါက် ပြန်ခဲ့ရလေ
သည်။

xxxxx

ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ လိမ္မော်ဆာက အရင်ရောက်ပြီး အဲဒါကိုသောက်နေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှာ ရမှန်းမသိတာနဲ့

နောက်ဖာတ်ကားရိုက်တော့ ကိုညိုနဲ့တစ်ခါထပ်ဆုံတယ်။
အဲဒီတော့မှ ကိုညိုကို မေးမိတယ်။

“ကိုညို မှတ်မိသေးလား။ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်ကားတစ်ကား
အတွက် စကားပြောဖို့ ကော်မီဆိုင်ကို ချိန်းလိုက်တာလေ”

ကိုညိုက မျက်မှောင်ကျုံ့ရင်း...

“ဘယ်ဆိုင်လဲ”

“မြို့လယ်နားကလေဗျာ၊ မှန်တွေအလုပ်ပိတ်ပြီး နိုင်ငံခြား
သားတွေလည်း အများကြီးထိုင်နေတာလေ”

ထိုတော့မှ ကိုညိုက...

“ဪ... သိပြီ... သိပြီ၊ ပရိယူဆာတစ်ယောက်နဲ့လေ၊
ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အဲဒီတုန်းက ကိုညိုတို့မှာထားတာ ဘာကော်မီလဲ”

ကိုယ်လည်း အဲဒါမကျေနိုင်သည်မို့ မေးလိုက်သည်။ ကိုညိုက
သူထုံးစံအတိုင်း မော့ကြည့်ပြီး...

“မသိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော်ရောက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ပရိယူဆာ
က အရင်ရောက်ပြီး အဲဒါကိုသောက်နေပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း ဘာမှာ
ရမှန်းမသိတာနဲ့ အဲဒါတစ်ခွက်ပေးလို့ မှာလိုက်တာ”

“ဒါဆို ပရိယူဆာတော့ ဒီကော်မီကို သိလောက်မှာပေါ့”

ကိုညိုက ခေတ္တစဉ်းစားရင်း...

“မသိလောက်ဘူးဗျ”

“ဘာလို့”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူလည်း ဆိုင်ထဲရောက်လာပြီး ဘာမှာ
ရမှန်းမသိတာနဲ့ နိုင်ငံခြားသားကြီးတစ်ယောက်က ဒီကော်မီမှာနေ
တာတွေလို့ သူလည်း အဲဒီအတိုင်း တစ်ခွက်ပေးဆိုပြီး မှာလိုက်တာ
တဲ့”

သက်ပြင်းချမိသည်။

“ဒါဆို နိုင်ငံခြားသားတွေသောက်နေကျ ကော်မီဖြစ်မှာပေါ့
နော်”

ကိုညို မျက်မှောင်ကျုံ့သွားပြန်သည်။

“အဲသည်လိုလည်း မဟုတ်လောက်ဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“ဘာလို့လဲဆိုတော့ နိုင်ငံခြားသားနဲ့ ပရိယူဆာက မတိမ်း
မယိမ်းရောက်လာကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ စားပွဲထိုးလေးက အဲဒီ
ကော်မီကလေးယူလာပြီး ဘုရားစင်မှာလာကပ်တယ်။ နိုင်ငံခြားသား
ကလည်း မိန်းမစာအုပ်ကို ပြုပြုရှာပြီး ဘာမှမတွေ့လို့ထင်တယ် စင်ပေါ်
တင်ထားတဲ့ ကော်မီခွက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အဲဒါတစ်ခွက်ပေးဆိုပြီး

မှာသွားတာ”

“ဘုရားကော်ဖီ”

ပါးစပ်ထဲက လွတ်ခနဲ ထွက်သွားရ၏။

ဆိုင်းထဲဝင်လာပြီး ဘယ်သူမှ ဘာမှာရမှန်းမသိတော့ ဆွမ်းတော်ကော်ဖီကို အဆင့်ဆင့်လက်ညှိုးထိုးရင်း တစ်ဆိုင်းလုံး သောက်နေမိကြခြင်းပင်။

ထို့ကြောင့် အားလုံးက ကော်ဖီခွက်ကြီးရှေ့ချပြီး တပြုံးပြုံး နှင့် ဖြစ်နေကြတာ။

xxxxxx

သန့်မွတ်မြို့တော်ကို စိတ်ဝင်စားရင်းနဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို နှစ်ဖို့သောက်ရင်း

ကျွန်တော်တို့က ကော်ဖီဆိုင်းထိုင်ရင် လမ်းဘေးဆိုင်းပဲထိုင်ရတာ နှစ်သက်လေ့ရှိတယ်။ (ကိုယ်တန်ရာတန်ရာပေါ့။)

လမ်းဘေးထိုင်တယ်ဆိုတာကလည်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာ လူတွေငေးရင်း၊ ဆိုက်ကားဂိတ်ကြည့်ရင်း၊ သစ်ရွက်ကြွေတွေကို စိတ်ဝင်စားရင်းနဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ဇိမ်နဲ့သောက်ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်ကို လေ့လာရတာပါ။

လူတွေရဲ့သဘော၊ သွားလာလှုပ်ရှားမှု၊ အသက်ရှင်ရပ်တည်မှုအတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားခြင်းများကို ပသာအာဖြစ်ခံစားရင်း ကိုယ့်အတွက် ရှာဖွေသိမှီး၍ ဖြည့်ဆည်းခြင်းတစ်မျိုးပါပဲ။ (အမှန်တော့ အဆင့်မရှိဘူးပြောရင်လည်း ခံရမှာပဲ။)

ဒါကြောင့် မှန်လုံကြီးနဲ့ ကော်ဖီဆိုင်းလေးတွေကို နှစ်သက်လေ့မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဗဟုသုတအလိုငှာ (ဒါမှမဟုတ် ဖိတ်ကြားခြင်းခံရရင်) ရံဖန်ရံခါသွားလေ့လာလေ့ ရှိတတ်ပါတယ်။ တစ်ခါကလည်း အဆင့်မြင့်ကော်ဖီဆိုင်းကြီးတစ်ခုကို အုပ်စုဖွဲ့ပြီး သွားခဲ့ဖူးပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက အဲဒီကော်ဖီဆိုင်းရဲ့နားမှာ သင်္ကြန်မဏ္ဍပ်တစ်ခု ပန်းချီသွားရေးတုန်းကပါပဲ။

xxxxxx

မဏ္ဍပ်၌ ပန်းချီရေးရင်း ထိုကော်ဖီဆိုင်လေးကို ဝေဝေကြည့်မိသည်။ သပ်ရပ်ခမ်းနားမှု၊ အေးချမ်း၍ ထိုင်ချင်စဖွယ်ကလေးဖြစ်နေ၍ အလိုလိုနေရင်း လူစိတ်ကို ဆွဲဆောင်နေသည်။

ထို့အပြင် ကားကြီးကားငယ်အသွယ်သွယ်နှင့် သန့်ပြန်သပ်ရပ်သော လူကုန်ထဲများသာ တွေ့နေရသည်မို့...

“ငါတို့လမ်းဘေးကော်ဖီနဲ့ ဘာတွေများကွာခြားလို့ပါလိမ့်”

ဟူသောအတွေးမျိုးက မကြာခဏပေါ်လာသည်။

ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပင် မဟုတ်။ ကျွန်တော်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်အားလုံးကလည်း မဏ္ဍပ်ကို အချိန်မီအောင် ဆောင်ရွက်ရင်း ထိုကော်ဖီဆိုင်လေးကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ဖြစ်နေမိကြသည်။

မဏ္ဍပ်တစ်ခုရေးရန် လူအယောက်ပေါင်း နှစ်ဆယ်ကျော် ပါဝင်ရပြီး ပါဝင်သူအားလုံးမှာလည်း ကျွန်တော်တို့လိုကောင်ချည်းပဲ မို့ မျက်စိနှင့်မြင်နေရပြီဖြစ်သော ကော်ဖီဆိုင်လေးကို အာသာငမ်းငမ်း ဖြစ်နေကြသည်။

“တောက်... ဒီကော်ဖီဆိုင်လေးမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက် လောက် ဝင်သောက်လိုက်ရလို့ကွာ”

ဥမ္မာဒန္တီကိုမြင်သော သိဝိမင်းလို ပန်းချီကေလတ်က ရူးပြီး ပြောသည်။

“ဘယ်... ငါရောက်ဖူးသားပဲ၊ အထဲမှာ ဘာမှသိပ်မထူးခြားပါဘူး”

ပန်းချီနော်(လ်)အိမ်ခန့်က အထင်မကြီးဟန်နှင့် မဲ့ခွဲပြီးပြောသည်။

“မင်းဘယ်တုန်းက ရောက်ဖူးလို့လဲ”

ပန်းချီအောင်မျိုးဝင်းက ဖြတ်မေးသည်။

“အဟဲ... ဟိုတစ်နေ့က အပေါ်သွားချင်လို့ ခွင့်တောင်းပြီး ဝင်ပေါက်ခဲ့တာ”

ဒီကောင် ခေတ်အမီဆုံးဖြစ်နေတာ၊ ဘာပဲပြောပြော ဒီလို ဆိုင်မျိုးကြီးထဲ အပေါ်ဝင်သွားဖူးတယ်ဆိုကတည်းက ရာထူးပေးမည် ဆိုပါက လှပပရိမိုးရှင်းရသွားနိုင်သည်။

“ကဲ... ကဲ ဒီလိုလုပ်၊ ဒီကမဏ္ဍပ်ချေးပြီး ငွေရှင်းပြီးရင် ဒီကော်ဖီဆိုင်ထဲဝင်ပြီး တစ်ယောက်တစ်ခွက်လောက် ဝင်ဆွဲရအောင်”

“ဟေး”

ကိုဆန်းစကားကြောင့် အားလုံးပျော်သွားသည်။ အားလုံးကလည်း ပန်းချီဆရာ၊ အခြေခံလူတန်းစားတွေဆိုတော့ သည်လိုနေရာမျိုး၌ ကော်ဖီကို ဇိမ်နှင့် တစ်ခါလောက်သောက်နိုင်ရုံနှင့် ဂုဏ်ရှိပြီ။ တစ်သက်လုံး ကြွားကောင်းပြီ။

“တစ်ခါသားကပေါ့ကွာ... အဲယားကွန်းတွေ အလိုက်တမ်းဆိုးမသိ အေးစိမ့်နေအောင် ဖွင့်ထားတဲ့ ကော်ဖီဆိုင်ဗေ့ဆိုတဲ့ ဆိုင်ကြီးမှာပေါ့ကွာ၊ ငါက တင်ပလွှတ်ချိတ်ပြီး နိုင်ငံရပ်ခြား ဘရာဇီးသားများ စိုက်တဲ့ ကော်ဖီစေ့ကို အမှန်ကြိတ်ထားတဲ့ ရနံ့သင်းသင်း ပြင်းပြင်းရှူရှူ ကော်ဖီခွက်ကိုမပြီး”

ကိုင်း... ကြွားကောင်းပြီ။

ဒီလိုနဲ့ မဏ္ဍပ်ကို သုံးရက်မှာပြီးအောင် လုပ်ရမှာကို နှစ်ရက်ခွဲနှင့် ပြီးအောင်လုပ်ပြီး လုပ်ခထုတ်။ တစ်အုပ်တစ်မကြီး ကော်ဖီဆိုင်သို့ ချီတက်သွားကြလေတော့သည်။

xxxx

အကောင်းစားကော်ဖီဆိုင်တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း လေအေးစက်တို့ဖြင့် အေးစိမ့်နေသည်။

ကျွန်တော်တို့က မဏ္ဍပ်ရေးပြီး လာသူများမှို ပန်းချီဆေးများဖြင့် ပေရေစုတ်ပြတ်နေသည်။

“ငါသေးပေါက်ခဲ့တာ ဟိုးနေရာပေါ့ကွာ၊ ကြွေခွက်တွေက ပြောင်လက်နေတာ”

နော်(လ်)အိမ်ခန့်က ကြွားသည်။ အားလုံးက သူ့စကားကို နားမထောင်အား။

“ဘာသုံးဆောင်မလဲဆရာ”

စားပွဲထိုးလေးက လာမေးသည်။ ကိုဆန်းက ရင်ကော့ပြီး

“ကော်ဖီပေါ့ကွာ၊ အားလုံး နှစ်လေးခြောက်ရှစ်ဆယ် အဲနှစ်ဆယ်နဲ့သုံးယောက်ဆိုတော့ နှစ်ဆယ်နဲ့သုံးခွက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘယ်လိုကော်ဖီမျိုး သုံးဆောင်မှာလဲဆရာ”

ကိုဆန်းက လောလောလတ်လတ်ရလာသည့် ငွေနှစ်သိန်းကို စားပွဲပေါ်ပစ်တင်ပြီး...

“အကောင်းစားပေါ့ကွာ၊ အကောင်းစား”

မှာမတတ်သူတို့ရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း အလွယ်ကူဆုံးသိရှိနိုင်ရန် နည်းဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေးက စားပွဲပေါ်က ပိုက်ဆံကို ဝေကြည့်ပြီး...

“ဒါဆို ဘရာဇီးကော်ဖီသောက်ပါဆရာ၊ ဈေးနှုန်းလည်း သင့်တော်ပါတယ်”

စားပွဲထိုးလေးစကားကို ကိုဆန်းက ရင်ကိုဝင့်ပြီး...

“အေး... ဗလာစီယာ... အဲ ဘရာဇီးကော်ဖီဆိုလည်း ဘရာဇီးပေါ့ကွာ၊ တစ်ခွက်ဘယ်လောက်လဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... တစ်ခွက် ခုနစ်သောင်းထဲပါဆရာ”

“ခုနစ်... ဝစ်... ဝစ်”

ကိုဆန်းစကားပင် မဆက်နိုင်ဘဲ တက်သလိုဖြစ်သွားသည်။

“ဟွား... ခုနစ်သောင်း”

အာမေဇိုတ်သံများနှင့်အတူ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြေးသား ဝေကြည့်မိကြသည်။

ကိုဆန်းကတော့ စကားမေးပင်မရတော့။

“ကိုဆန်း... ကိုဆန်း သတိထား၊ မမှာရသေးဘူး၊ မမှာရသေးဘူး”

မနည်းပြန်သတိပေးနေရသည်။ ကိုဆန်းတက်မယ်ဆိုလည်း တက်စရာ။

အဲဒီတုန်းက လမ်းဘေးမှာ လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်မှ ဆယ်ငါးကျပ်၊ မြို့ထဲစားနေကျ လမ်းဘေးဆိုင်မှာ အမဲသားနဲ့ဘဲဥကမှ သုံးဆယ်၊ ငါးအစိမ်း၊ ငါးသလောက်ကမှ တစ်ဆယ်သား ဆယ်သုံးကျပ်၊ ဒီမှာ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို ခုနစ်သောင်း၊ နှစ်ဆယ်နှင့်သုံးခွက်မှာသောက်မိလိုကတော့ လူတွေပြောတဲ့အတိုင်း ဖင်ပါပေါင်ထားရမည်။

“ဟို... ဟိုလေ တော်ရုံတန်ရုံဈေးနဲ့ ကော်ဖီ ဘာ... ဘာများရှိလဲ”

“မိနူးယူခဲ့ပေးပါမယ်ဆရာ”

အားလုံး အကြောင်သားငေးကြည့်နေမိကြသည်။ စကားပင် ပြောမထွက်တော့။

“မိနူးရပါပြီဆရာ”

စားပွဲထိုးလေးက စာအုပ်တစ်အုပ် လာပေးသည်။ ကိုဆန်းက ကတုန်ကယင်နှင့်ပင် ဖွင့်ဖတ်လိုက်သည်။

“ဟွား”

ပြုံးနေသော ခေါင်းနှစ်ဆယ့်သုံးလုံးက တိုင်ပင်ထားဘဲ
အာမေဍိတ်သံများ ပြိုင်တူထွက်လာကြသည်။

ဈေးနှုန်းက တစ်သိန်းခွဲ။

“ဟွား”

ဒါက ရှစ်သောင်း။

“ဟွား”

ဒါက ခုနစ်သောင်းနှစ်ထောင်။

“ဟွား”

ဒါက ခုနစ်သောင်း။

“ဟွား”

“ဟွား”

“ဟွား”

အသံများက မိုးဦးကျစားဖားများ သံပြိုင်အော်သလို ဖြစ်နေ
ကြသည်။ ဈေးနှုန်းကလည်း ကိုယ်ထင်မှတ်မထားတာချည်း။ လူ
အယောက်နှစ်ဆယ်ကျော် နေ့ရောညပါ မီးတောက်မတတ် လုပ်တာ
တောင် သုံးရက်မှ ငွေနှစ်သိန်းရတာ။ သူ့ကော်ဖီတစ်ခွက်က တစ်သိန်း၊
ခွဲဆိုတော့ စဉ်းစားကြည့်။ စီအသံမထွက်နေမလား။

ဤသို့ဖြင့် မိုးဦးကျဖားများလို တဟွားဟွားနှင့် သံပြိုင်ရွတ်
ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးစာမျက်နှာတွင် တစ်ခုထဲ စံပယ်နေသော နာမည်
တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“Chinese Tea 500 Kyat”

နောက်ဆုံး ခြောက်ထောင်ကျော်ကနေ ခုနစ်ဆင်းသွားခြင်း
ပင်။

မြန်မာငွေ ငါးရာကျပ်တန်ကိုမြင်တော့ တစ်ယောက်မျက်နှာ
တစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။

အပြင်မှာထက် အဆငါးရာခန့်ပိုနေသော်လည်း ဤဆိုင်မျိုး
အတွက်တော့ သိပ်မဆိုးသောဈေးနှုန်း။

“ဒီလိုလုပ် . . . ငါ တစ်ခွက်အရင်မှာလိုက်မယ်၊ အခြေ
အနေကောင်းမှ မင်းတို့လည်းမှာသောက်ကြည့်ပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

ကိုဆန်းက အံ့ကြိတ်သံနှင့်ပြောသည်။ အားလုံးကလည်း
ငွေငါးရာရင်းရမည့်အရေးမို့ ဘယ်သူမှမရင်းချင်။

“Chinese Tea တစ်ခွက်ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ခဏစောင့်ပါဆရာ”

စားပွဲထိုးလေးက မိနူးယူပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။

စောင့်ရတာ တစ်ကမ္ဘာလောက်ထင်ရသည်။ စားပွဲထိုးလေး
ပြန်ထွက်သွားပြီး အားလုံး စကားပင်မပြောဖြစ်။ အားလုံး ကိုယ့်ရဲ့
ပထမဆုံးချစ်သူလာရာလမ်းကို မျှော်မှန်းရသလို ရင်ခုန်လှုပ်မောစွာ
စောင့်နေမိသည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

လေးဗူးဝင်ထမင်းအိုးတစ်လုံးကျက် အနေအထားတူမှ
စားပွဲထိုးလေး၏ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ကို ကြားရ၏။

ကနုတ်ပန်းများ စီချယ်ထားသော ယွန်းလင်ဗန်းကို ခပ်မြင့်
မြင့်မြှောက်လာ၏။ ယွန်းလင်ဗန်းကိုမှ ပေမည်စိုး၍ထင် အဝတ်အပြု
အသန့်ဖြင့် ရွရွလေးကိုင်လာသည်။

အားလုံး၏မျက်လုံးများက ယွန်းလင်ဗန်းကို မခွာနိုင်ဖြစ်နေ
မိသည်။ စားပွဲထိုးလေး မြန်မြန်ချောက်စေရန် လက်ယပ်၍ပင်
ခေါ်ချင်နေမိကြသည်။ သို့သော် စားပွဲထိုးလေးက သူ့ခြေလှမ်းတို့
အပျက်မခံ။

ထိုတော့မှ မုန်းသူနှင့်ထိုင်ရသော ငါးမိနစ်နှင့် ချစ်သူနှင့်
ထိုင်ရသော ငါးမိနစ် ဘယ်ဟာပိုကြာပြီး ဘယ်ဟာပိုမြန်ကြောင်း

သိရလေသည်။

“Chinese Tea ရပါပြီဆရာ”

စားပွဲထိုးလေးက ရှိသေစွာဖြင့် ယွန်းလင်ဝန်းပေါ်က Chinese Tea ကို ချပေးသည်။

“ရေနွေး”

အားလုံးသံပြိုင်အော်မီသည်။

မှန်ပေသည်။ ရေနွေးကမှ လက်ဖက်ခြောက်ပင် ခပ်ထားခြင်းမရှိ။ ကြည်တောက်နေသည်။ နောက်ခွက်ကလည်း တရုတ်ဇာတ်ကားထဲတွင် အမြဲတွေ့နေရသောခွက်မျိုး၊ ဖြူဖြူလေး၊ လက်မအပေါ်ဆစ် တစ်ဆစ်သာသာလောက်ပင် ရှိမည်။

“Chinese Tea က သွေးလည်ပတ်မှုကောင်းပြီး ရုပ်ကိုပါ ပြောင်းလဲစေပါတယ်ဆရာ”

စားပွဲထိုးလေးက ရှင်းပြသည်။

“ဒီတစ်ခွက်ရဖို့ ကျွန်တော်တို့ နှပ်ထားတာ နှစ်ချိကြာပါပြီ ဆရာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မရောင်းရလို့ပါဆရာ”

“အေး... ဒီလို လက်မလောက်ခွက်ကလေးနဲ့ ရေနွေးကို ငါးရာရောင်းမှတော့ တစ်သက်လုံးတောင် ရောင်းရမှာမဟုတ်ဘူး” ဟုသာ ထအော်ချင်မိသည်။ ကိုဆန်းကတော့ ဘာမှမပြော။ ခွက်ကလေးကို မယူလိုက်သည်။

“ပကျစ်”

“သွားပြီ ငါးရာ”

ထိုပကျစ်သံတစ်ချက်က ငွေငါးရာကျပ်ကို ကုန်စေ၏။

“ရော့ ငါးရာ”

ကိုဆန်း ငါးရာတန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ စားပွဲထိုးလေးက လှမ်းယူပြီး...။

“ဟော... တွေ့လား သောက်လိုက်တဲ့အစ်ကိုကြီးရုပ်ပါ ပြောင်းသွားပြီ”

“တင်းနေတာကိုးကွ၊ ရုပ်ပြောင်းသွားမှာပေါ့ ခွီး”

“ရှေးတရုတ်ဆရာကြီးများလည်း ဒီတစ်ခွက်သောက်ရုံနဲ့ ဒီလိုပဲ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာတယ်လို့ ဆိုပါတယ်”

ဪ... မိချောင်းသားက လျှာရှည်ချင်နေတယ်။ တရုတ်ဇာတ်ကားတွေမှာ ရေနွေးကြမ်းသောက်ပြီး ထထရိုက်နေတာ ဒီလိုကောင်မျိုးတွေပဲ ဖြစ်မယ်။ ဟုတ်တယ်လေ တိုက်တဲ့ရေနွေးက ပကျစ်မည်ရုံ။ ဒီကြားထဲ စကားကရှည်နေတော့ ထမရိုက်နေမလား။ အားလုံး တင်းနေမှန်းသိတော့ စားပွဲထိုးလေး ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ပြန်ထွက်သွား၏။

အားလုံးက ကိုဆန်းကို ပြန်ကြည့်ကြသည်။

“ကိုယ့်ဆရာ... အရသာကဘယ်လိုနေလဲ”

“ဪ... ရေနွေးပါဆိုနေမှ”

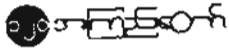
“မဟုတ်ဘူးလေ... လက်ဖက်ခြောက်လေးဘာလေး”

“ဟေ့ကောင်တွေ ရေစစ်စစ်ကွ၊ ရေစစ်စစ်၊ ဘာမှမရောထားဘူး”

“ခုန သူပြောတော့ နှပ်ထားတာ”

“မရောင်းရလို့ နှပ်ထားပါတယ်ဆိုမှကွာ၊ ဟော တောတွေလား ဟိုကောင် တိုင်ကီထဲကရေ သွားပြန်ထည့်နေပြီ”

မှန်၏။ စားပွဲထိုးလေးက ခုန ကိုဆန်းသောက်သောခွက်ထဲသို့ တိုင်ကီထဲမှရေ သွားပြန်ခပ်ထည့်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ကြည့်နေတာမြင်တော့ ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့် ကုပ်ကွကုပ်ကွ ပြေးထွက်သွား၏။

“ရုပ်တော့ အတော်ပြောင်းသွားသနော်”

“အေး... နောက်တစ်ခါ ငါ့ကို အလကားရတဲ့ ရေခဲခွက်ကို ငါးရာနဲ့ဝယ်သောက်တဲ့ ငတ်းလို့သိသောတော့ကွာ၊ ငါ့ရုပ်က တကယ့်ငတ်း ပြောင်းသွားပြီကွ၊ ပြောင်းသွားပြီ”

အားလုံးကလည်း အလကားရသည့် ရေခဲခွက်တောင် မောမောသီသီ မသောက်ရဘဲ တစ်စုံစာကို ငါးရာကျပ်နှင့် ဝယ်သောက်မိသော ငတ်းတစ်ယောက်ကို မမြင်ဘူးသလို ကြည့်နေမိတော့သည်။

ထမင်းတစ်နပ်စား သုံးဆယ်။ (ဒါတောင် ဆိုင်မှာစားတာ။ အိမ်မှာချက်စားရင် ပိုသက်သာတယ်။) ထမင်းအနပ်နှစ်ဆယ်ဆို ရက်နှစ်ဆယ်။ အနပ်နှစ်ဆယ်မှ ငွေခြောက်ရာ။

ကဲ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဆယ်ငါးရက်စာ ထမင်းဖိုးကို ပကျွပ်ခနဲကုန်သွားတော့ မနုဗြောရှိပါ့မလား။

အေးလေ... ငွေပေါတဲ့ငတ်းတွေကတော့ ကားကြီးကားငယ် အသွယ်သွယ်နဲ့ သွားကြတော့။

xxxxx

မင်းတို့လိုတော့မြို့အံ့ကြားမှာ နေရတာ ငါ့ရဲ့အဆင့်အတန်းနဲ့ ငါ့ရဲ့စားနပ်ရိက္ခာတို့ တတိတိနဲ့ ပွန်းပဲ့စေတယ်။

“တော်ပြီကွာ... မင်းတို့လိုတော့မြို့အံ့ကြားမှာ နေရတာ ငါ့ရဲ့အဆင့်အတန်းနဲ့ ငါ့ရဲ့မာနကို တတိတိနဲ့ ပွန်းပဲ့စေတယ်။ ဒါကြောင့် မင်းတို့နဲ့ငါ မနေနိုင်တော့ဘူး။ ငါ့ဘာသာငါ မြို့ထဲမှာ တိုက်ခန်းငှားပြီး သွားနေတော့မယ်”

ထိုစကားသံကြားတော့ အားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြသည်။

သို့ကလို့ မျက်နှာပြောင်တိုက် ပြောလာသောစကားကြောင့် နာကြားသူအားလုံး ကြောင်ကုန်ကြသည်။

သူတို့ကျွေးတာစား၊ သူတို့တိုက်တာသောက်၊ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ ပျင်းပျင်းကြီး တစ်ချိန်လုံးမှောက်အိပ်။ အပြင်ကလေးများ သွားရမည်ဆိုလျှင် ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးလုပ်။ ပြီးနောက် သူများ

လျှော်ပြီးသားကို စိတ်တိုချင်ယောင်ဆောင် အသာလျှိုပြီး မြင်မြင် သမျှ ကျက်သရေတုံးလှချည်ရဲ့ဆိုတဲ့ မျက်နှာကြီးအိုကာ ဆင်းဆင်း သွားတတ်သည့်ကောင်။

မူးလာလျှင်လည်း သူများက စကားမပြောရ။ သူပဲ လူတတ် ကြီးလုပ်ပြီး အရည်မရ အဖတ်မရ ဝင်ဆွေးနွေး။ သူများစိတ်ညစ်ပြီ ဆိုသည်နှင့်

“မင်းတို့ကို ရှင်းပြရတာ ငါစိတ်ညစ်တယ်ကွာ”

ဟု၍ ကြိုပြောတတ်သူ။ ယခု ထိုသူက တောခြံအုံကြားမှာ မနေနိုင်ဘူးဟူ၍ စပြောလာတော့ ဘယ်သူမှင်မတက်ဘဲ ရှိနိုင်နည်း။

အကျင့်ကလည်း မကောင်း။ ရုပ်ကလည်းဆိုးမို့ ယခင်က အိမ်ပေါ်က အကြိမ်ကြိမ်နှင်ချတာကို ပေကပ်တွယ်ကပ်နေသည့် ကောင်။ ယခုမှ ငွေလေးကြေးလေး ရှိသည်နှင့် အဆင့်အတန်း စကား ကစပြောပြီ။ ဘယ်သူမအံ့သြဘဲ နေမည်နည်း။

ဘယ်သူ ပြောနေတယ်ထင် သလဲ။ ကျွန်တော့် ကိုယ် ကျွန်တော် ပြောနေတာ။

မအောင်မြင်ခင်ကတော့ သူတို့ကျွေးသမျှ သဒ္ဓါလား မသဒ္ဓါ လားမသိ။ ပါးဖြနားဖြနဲ့ စား။ သူများလုပ်စာနဲ့ အဝတ်အစားသစ် ဝယ်လာလျှင် အတင်းကောက်လျှို။ ဟော အခုတော့ ကိုယ်ပိုင်အလုပ် ကလေးရှိသည်နှင့် အချင်းချင်းကို ပြန်ကျောပြီ။

ကိုယ်ကိုယ်ကိုတော့ ဟုတ်လှပြီအမှတ်နှင့် ဘဝင်က နားထင် ဆောင့်နေတာ။ အမှန်တော့ ဘာကောင်မှလည်း ဖြစ်သေးတာမဟုတ် ဘူး။

ဘယ်လောက်ထိလဲဆို လမ်းထိပ်က ကွမ်းယာသည်ကောင်မ လေးကို တစ်ဖက်သတ်ကြိတ်ပိုးပြီး ကိုယ်ပါဝင်ရေးသားထားတဲ့ ဂျာနယ်ကို ကွမ်းယာသည်လေးကို သွားပေးဘူးတယ်။

ကိုယ့်မှာတော့ ပီတိတွေဖြစ်လို့။ ကောင်မလေး ငါ့စာဖတ်ပြီး ငါ့ကို သေချာပေါက်ပြန်ကြိုက်ပြီဆိုပြီး။

နောက်နေ့ကျတော့ မျက်နှာပြောင်နဲ့ သွားပြန်မေးတယ်။

“ညီမ... မနေ့ကဂျာနယ်လေး ဘယ်နှယ့်နေလဲ”

ကောင်မလေးက မျက်မှောင်ကျပြီး...။

“ကောင်းတော့ကောင်းပါတယ်၊ အဲ မျက်နှာဖုံးက ပိုကောင်း တယ်၊ အတွင်းစာသားတွေက သိပ်မကြိုက်ဘူး”

“ဘာ... ဘာဖြစ်လို့”

“မျက်နှာဖုံးက ကွမ်းထုပ်တော့ မပေါက်မမြဲဘူးလေ၊ အတွင်း စာရွက်တွေကပွတော့ ကွမ်းထုပ်လိုက်ရင် ပေါက်ပြဲသွားရော”

အမှန်တော့ အဲဒီမှာထဲက ကိုယ့်ပိုးကို ကိုယ်ပြန်ချသင့်တယ်။

ကိုယ့်မှာတော့ “ငါ့ဟဲ့စာရေးဆရာ”ဆိုပြီး လုပ်ချင်တာ။ ဟိုက စာကိုတစ်လုံးမှမဖတ်တော့ ကိုယ်ရေးထားတဲ့စာ ကွမ်းထုပ်ခံရ တာတောင်နည်းသေး။

အဲသည်လောက်တောင် လူရိုသေ ရှင်ရိုသေမရှိတဲ့ကောင်က ကိုယ့်အဆင့်မှ အားမနာ မြို့ထဲသွားနေမယ်ဆိုတော့ မကြောင်ဘဲ ရှိပါ့မလား။

သို့ပေမဲ့ သူများကိုကျောရရင် အင်မတန်ပျော်တတ်သော အပျော်ကြောရှိသူမို့ လက်လေးသစ်ခန့်ရှိသောအထုပ်ကိုဆွဲပြီး

“တော်ပြီကွာ... မင်းတို့နဲ့ငါ တွေ့ရတာ ဒါနောက်ဆုံးပဲ၊ နောက်ဆို ငါ့ကို ရန်ကုန်မြို့ထဲမှာပဲတွေ့ရတော့မှာ၊ ဒါပေမဲ့ အလိုက် သိစွာ မခေါ်နဲ့ပေါ့၊ ငါ သိကွာကျမှာစိုးလို့၊ ကဲ အားလုံးတုတ်တာ”

အောင်မာ အိမ်ပေါ်ကဆင်းတာတောင် အကျောကြီးနဲ့ ဆင်းတာ။ မမှတ်မိမှာစိုးလို့ ဖင်ပါခါပြခဲ့တယ်။ ဘယ်တော့မှပြန်မလာ ဘူး။ ဒီမှာနေတုန်းက ကပ်ပါနေတဲ့ အမှိုက်သရိုက်တွေကို တစ်ခါ

၁၂၀၀

တည်း ခါချခဲ့ပြီဆိုသည့်သဘော၊
ဒီလိုနဲ့ မြို့ကြီးကိုရောက်ခဲ့ပြန်တော့။

xxxx

မြို့ပြယဉ်ကျေးမှု ၁၂၁

မြတ်သွား ပြတ်လာကားသံများ၊ ရေစည်လှည်းအော်သံများ၊
အမှိုက်လှည်းများ ဆူညံနေသည်။

တိုက်ခန်းကလေးလွှာထဲဆိုသော်ငြား မတက်ဘူး၍ အတော်
ကို တက်ရလေသည်။ အပေါ်ရောက်တော့ လူက ဟစ်ဟစ်ပါဖြစ်နေ
၏။

အခန်းကကျဉ်းပေမဲ့ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်၊
(ဘာမှမရှိတာကိုး)

အခန်းတံခါးဖွင့် ကြမ်းပေါ် ပက်လက်လှန်နေရသည်။

နေနေကျနေရာလို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်မရှိ။ ဖြတ်သွား
ဖြတ်လာကားသံများ၊ ရေစည်လှည်းအော်သံများ၊ အမှိုက်လှည်းများ
ဆူညံနေသည်။

အတန်ငယ်အေးသွားမှ ထပြီး မီးဖွင့်လိုက်သည်။ မီးက
မလား။ လုပ်စရာဘာမှ မယ်မယ်ရရမရှိ၍ ရေကန်ကိုသွားကြည့်မိ

သည်။ ရေက တစ်စက်မှမရှိ။

“ကွိုင်မြီ”

အိမ်ရှေ့လျှောက်လိုက်၊ အိမ်နောက်လျှောက်လိုက်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ယောင်လည်လည်ဖြစ်နေမိသည်။ နောက်မှ...

“မထူးပါဘူးလေ၊ စာထိုင်ရေးတာက အကျိုးရှိပါတယ်”

ဟု ပိုင်းဖြတ်ကာ ဝတ္ထုထိုင်ရေးနေလိုက်သည်။ ဟိုအိမ်မှာဆို နံဘေးနားလူအများကြီးရှိနေ၍ ပျင်းလျှင် ဟေးလေးဝါးလားလုပ်လိုက် သူတို့ပြောတာကောင်းလျှင် ထည့်ရေးလိုက်နှင့်မို့ အဆင်ပြေသေး သည်။ ယခုတော့ တစ်ယောက်တည်းနှင့် ဆူညံသံများသာဆိုတော့ ပျင်းခြောက်ခြောက်ကြီး။ ထိုသို့ စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင်...

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြား၍ တံခါးထဖွင့်လိုက်သည်။

“အလှူခံပါခင်ဗျာ”

တိုက်ခန်းပေါ်အထိ တက်လာပြီး အလှူလာခံနေ၍ တင်း သွားသေးသည်။ နောက်မှ...

“အေးလေ... မြို့ပြယဉ်ကျေးမှုပါပဲ”

ဟု စိတ်လျော့၍ အလှူငွေထည့်လိုက်သည်။ နောက် ဖေးလက်စပြန်ဆက်ရေးရန် ပြင်သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

ခဲတံပင်မချွန်ရသေး တံခါးခေါက်သံ ကြားရပြန်သည်။ တံခါးသွားပြေးဖွင့်တော့...

“အစ်ကို... အမှိုက်ပစ်ဦးမလား”

“ဘာ”

ရုတ်တရက်နားမရှင်း၍ ပြန်မေးရသေးသည်။

“အမှိုက်လေ... အမှိုက်၊ အမှိုက်ပစ်မလားလို့”

“ဘာ... ဘာအမှိုက်မှမရှိဘူး၊ ရှိလည်း မျိုချယူမယ်”

စိတ်တိုစွာ တံခါးကိုဒုန်းခနဲ ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ စာရေး စားပွဲပေါ် ပြန်ထိုင်တော့လည်း စိတ်ကမပါတော့။ ရွာက ဟေးလေး ဝါးလားကောင်တွေရဲ့မျက်နှာ တရေးရေးပေါ်လာသည်။

အတန်ကြာမှ စာရေးချင်စိတ်ပြန်ပေါ်လာပြီး ခဲတံကိုင်လိုက် သည်။

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

အလုပ်ကမလုပ်ရသေး တံခါးခေါက်သံကြားရပြန်သည်။

“ကျွတ်”

စိတ်က အတော်ညစ်သွားသည်။ တံခါးသွားဖွင့်တော့

“ရေသန့်ယူဦးမလား၊ ရေသန့်... ရေသန့်”

“မယူဘူးကွာ”

စိတ်တိုတိုနှင့် အော်လွှတ်လိုက်ရသည်။ နောက်ပိုင်း အသံ တော့ အနည်းငယ်ငြိမ်သွားသည်။

စာရေးလိုအတော်ကြာတော့မှ မီးက ဖျတ်ခနဲလာသည်။ ဝမ်းသာအားရပင် ရေမရှိသောကန်အတွက် ရေမောင်းတင်လိုက် သည်။

ပြီးနောက် စာပြန်ထိုင်ရေးနေလိုက်သည်။ သိပ်မကြာပါ

“ဒေါက်... ဒေါက်... ဒေါက်”

တံခါးခေါက်သံကြားတော့ နဂိုစိတ်တိုလက်စနှင့်ပင် တံခါး ထဖွင့်လိုက်သည်။ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်။

“ကန်တော့ပါသေးရဲ့”

ထိုသို့သာပြော၍ တံခါးကိုဆွဲပိတ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... ဟိုကောင် တံခါးပြန်ဖွင့်စမ်း”

အပြင်က မိန်းမကြီးအော်သံ။

“တောက်... ဒီမိန်းမကြီး တယ်ခိုင်းပါလား”

ဟု စိတ်ထဲတေးမှတ်ရင်း တံခါးပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

“ဆို... ဘာကိစ္စလဲ”

ကျွန်တော့်အမေးကို မိန်းမကြီးက...

“ဟင်... ကိုယ်ကလည်းခိုင်းသေးတယ်၊ သူများကိုလည်း

ကန်တော့ပါသေးရဲ့တဲ့၊ အဲဒါဘာအချိုးလဲ”

စိတ်ညစ်ညူးစွာ ခေါင်းကိုပွတ်လိုက်မိသည်။

“ကျွန်တော်က ဘာခိုင်းလို့လဲ”

“ဟင်... မခိုင်းဘူးဟုတ်လား၊ နင် ဘာဖြစ်လို့ ရေတင်
နေတာလဲ”

ရေမော်တာခလုတ်ကို ပြန်ဝေကြည့်မိသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ရေတင်တာပဲ”

“ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တင်ချင်တိုင်းတင်လို့မရဘူးဟဲ့ သိရဲ့
လား၊ ဒီတိုက်ခန်းတွေမှာ နှစ်ခန်းပေါင်းမှ ရေမော်တာတစ်လုံးရှိတာ၊
အရင်တင်လို့ ဟိုကမီးလုံးလေးလင်းရင် ရေမတင်ရတော့ဘူးဆိုတာ
နားမလည်ဘူးလား၊ အဟွတ်... အဟွတ်”

မိန်းမကြီးက အော်ရလွန်း၍ ချောင်းပါဆိုးကုန်၏။

“ဟင်... ဒီလိုလား”

“ဪ... တိုက်ခန်းနေပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာ
လား၊ ဘယ်ကတော့သားမှန်းမသိဘူး၊ ရေမော်တာကို ချက်ချင်းပြန်
ပိတ်၊ ဒါပဲ”

မိန်းမကြီးကပြောချင်တာပြော၊ အမိန့်ချပြီး လှည့်ထွက်သွား
၏။ ကိုယ်လည်း ကုပ်ချောင်းချောင်းနှင့် ပြန်လာပြီး ရေမော်တာ
ခလုတ်ကို ပြန်ချထားလိုက်ရသည်။ (နောက်မှသိရတာက တိုက်ခန်း
တွေရဲ့ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ခန်းပေါင်းမှ ရေမော်တာတစ်လုံး နှစ်လုံး

ပေါင်းမှ မီတာဘောက်(စ်)တစ်လုံး စသည်ဖြင့် ခွဲယူသုံးစွဲခြင်းပင်)

သိပ်မကြာလိုက် မီးက ဖျတ်ခနဲပြန်ပျက်သွား၏။

ကိုယ်လည်း ရေးလက်စများဆက်ရေးသည်။ ဖျတ်ခနဲ မီးပြန်လာ
သည်။ ကမန်းကတန်း ရေတင်ဖို့လုပ်တာတောင် မမီတော့။ ဟိုဖက်
အခန်းက ရေတင်နေပြီဖြစ်ကြောင်း အချက်ပြမီးလင်းလာသည်။

စိတ်ထဲ၌လည်း မကျေမနပ်ဖြစ်သွားရသည်။

“တောက်... နောက်တစ်ခါတော့ မိအောင်တင်မှပဲ”

စာရေးရတာပင် စိတ်မမြောင့်တော့။ မီးပျက်ပါစေဟုသာ
ဆုတောင်းမိသည်။ မီးကို မော့ကြည့်လိုက်၊ စာရေးလိုက်နှင့်မို့ ဘယ်လို
မှ အလုပ်မဖြစ်တော့။

“ဒီတစ်ခါ မီးဖျက်လို့ကတော့ ဒီအတွားကြီးနဲ့ ငါနဲ့တွေ့ပြီ”

ဆုတောင်းပြည့်ပါသည်။ မီးက ဖျတ်ခနဲပျက်သွား၏။ ကမန်း
ကတန်းပင် ရေးလက်စများ ပစ်ချ၍ ရေခလုတ်နားသွားရပ်နေလိုက်
သည်။ မသေချာမှာစိုး၍ ရေမော်တာခလုတ်ကိုပင် ကိုင်ထားလိုက်
သည်။ ဒါမှ ကိုယ်ဦးမှာကိုး။

မီးက တော်ရုံနှင့်ပြန်မလာ။ ချွေးထွက်တာပင် မသုတ်ရဲ၊
မီးလာချိန်မှာ ကိုယ်နောက်ကျသွားမှာစိုး၍ ဖြစ်သည်။

မျက်တောင်လည်းမခတ်ရဲ၊ မျက်စေ့တစ်မှိတ် လျှပ်တစ်ပြတ်
အတွင်း အခြေအနေက ပြောင်းသွားနိုင်သည်ပဲ။

ချစ်သူကို စောင့်ရချိန်ကတောင် ဒီလောက်ရင်မခုန်ခဲ့၊
တိုက်ခန်းမှာနေပြီး ရေတင်ရတာကို ပြိုင်ပွဲတစ်ခုလို လုပ်နေရသည်။

ဖျတ်ခနဲ မီးလာသည်။ ဝမ်းသာလုံးက စို့ခနဲ။

“ဒေါက်”

ဂီးခနဲမြည်သံ။

“ဘာလုပ်တာလဲ၊ ဒီမှာ သူများရေတင်ထားတာမသိဘူးလား”

မော်တာလောင်သွားချင်လို့လား။ ချက်ချင်း ခလုတ်ပြန်ချလိုက်စမ်း”

တစ်ဖက်ခန်းမှ အမိန့်ပေးသံ။ ကြောက်ကြောက်လန့်လန့် နှင့် ရေမော်တာခလုတ်ကို ဒေါက်ခနဲပြန်ချလိုက်သည်။

“တောက်... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ ဘုရားပွဲမှာလုပ်စားနေ ကျဆိုပြီး လက်အတော်မြန်လှထင်နေတာ၊ မြို့သူနဲ့ကျမှပဲ ခံရတော့ တာ”

စိတ်ထဲတွင်လည်း ဇာတ်ကားတစ်ကားကို ပြန်မြင်ယောင် လာသည်။

“ဟား... ဟား ရေခလုတ်တင်ဖို့ဆိုတာ ဟောဒီလက်ညှိုး လေး ဆန့်တတ်ဖို့လိုတယ်၊ အဲဒီလက်ညှိုးလေး ဆန့်တတ်ဖို့ကို ဆယ်နှစ် ဆယ်နှစ် ကြိုးစားလိုက်ဦး၊ ဟီးဟီး ဟားဟား”

မတတ်သာသည်အဆုံး ပြန်ထိုင်နေလိုက်သည်။ စာက ဘယ်လိုမှ ရေးလို့မရတော့။ အဲဒီမကြေနိုင်စွာ လျှပ်စစ်မီးကို ပြန်ကြည့် နေသည်။

“ဒီတစ်ခါ မီးပျက်လို့ကတော့ ရေမော်တာကို တင်ကိုတင် ထားတော့မယ်၊ ဝါမှ မီးလာရင် ငါ့ထက်ဘယ်သူဦးတော့မှာလဲ”

စိတ်ထဲ၌ ကြိတ်ကြိတ်စည်နေမိသည်။ မီးက တော်ရုံနှင့်မပျက် တော့။ အလာကြီးကိုလာနေသည်။ စိတ်လျော့လိုက်ရတော့မလိုပင် ဖြစ်နေသည်။

ထိုသို့ မီးလင်းနေသည်ကိုပင် မစ္ဆရိယစိတ်ဖြင့် မနာလိုဖြစ် နေမိသည်။

“တောက်... ဒီတစ်ခါ မီးပျက်လို့ကတော့ ငါ့အကြောင်းသိ ြ”

ဟု စိတ်ထဲတေးပြီး စောင့်ကြည့်နေမိသည်။ အတော်လေး ကြာမှ မီးက ဖျတ်ခနဲ ပျက်သွား၏။

“ဟေး... ဝါမှပေါ့ကွာ”

ဝမ်းသာအားရပင် ထပြီး ရေမော်တာခလုတ်ကို ပြေးတင် လိုက်သည်။ ပြီးနောက် ပိတ်ပြီးနှင့် ပြီးပြီး ကြမ်းပေါ်ပက်လက်လှန် တာ ရေမော်တာခလုတ်ကို တစ်မိမိနှင့် ပြန်ကြည့်နေမိသည်။

“တောက်... ဟိုအတွားကြီးကတော့ ဒီတစ်ခါ သူနောက် ကျသွားလို့ စွေ့စွေ့ခနဲနေမှာ မြင်ယောင်သေး”

ပိတ်စား၍ အားတွေဖြစ်နေသည်။

ဖျတ်ခနဲ မီးပြန်လာသည်။ ထိုအတူ ဖုံးခနဲမြည်သံနှင့်အတူ တစ်ခန်းလုံး မှောင်ကျသွားသည်။ နောက် ညွှန်နဲ့။

“ဟာ... ဟာ ဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး”

ကိုယ့်ကယောင်ကတမ်းအသံနှင့်အတူ...

“ဟေ့... ဘာဖြစ်တာလဲကွာ၊ ဘယ်ကောင်လက်ဆော့တာ လဲ၊ မိတာပုံးပေါက်ပြီ”

အော်သံတစ်ခုကြားရသည်။ နောက် ခပ်ပြင်းပြင်းခြေသံနှင့် အတူ လူတစ်ယောက်တက်လာ၏။ သူက အခန်းရှေ့ကရပ်ပြီး...

“ခင်ဗျား နားမလည်ဘူးလား”

“ဟာ... ဘာများဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ... မီးပျက်ရင် ရေမော်တာခလုတ်၊ အဲယားကွန်းခလုတ်၊ မီးဖိုခလုတ်တွေ ပြန်ပိတ်ရမယ်လေ၊ အဲသည်လို မှမပိတ်ထားရင် အခုမီးလာတော့ပေါက်ပြီ၊ ကဲ အဲဒါခင်ဗျားနော်”

“ဗျာ... အဲ ကျွန်... ကျွန်တော်မသိလို့ပါခင်ဗျာ”

“မသိလို့ရမလားဗျာ၊ ဒီမှာနေချင်ရင် ဒီလိုပဲလုပ်ရမှာပဲ၊ တဲ အခု ခင်ဗျားအခန်းနဲ့ ကျုပ်အခန်း မီးပျက်ပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မှာလဲ”

ကိုယ်လည်း ကြောင်စိစိနှင့် ဘာမှမသိ။ (နောက်မှသိရတာ က ဒီလူနဲ့ကျွန်တော်က မိတာတစ်လုံး။ ဟိုအပေါ်ထပ်က အခေါ်ကြီး

နဲ့ ရေမော်တာတစ်လုံး။ အားလုံး ပတ်လည်ရွပ်နေတာ)
 “ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော်ပြန်ပြင်ပေးပါမယ်”
 “ပြင်မယ်ဆိုလည်း မြန်မြန်ပြင်လေဗျာ၊ ဒီမှာ အလုပ်တွေက
 အားတာမဟုတ်ဘူး”
 “ဟုတ်... ဟုတ် ပြင်ပါမယ်၊ အဲဒါပေမဲ့ ပြင်မဲ့လူ့ဘယ်နား
 ခေါ်ရမှန်း မသိလို့ အစ်ကိုတို့များသိရင် ခေါ်လိုက်ပါလား၊ ပြင်ဆင်
 စရိတ် ကျွန်တော်ပေးပါမယ်”
 “ဘယ်လိုငှားလည်းမသိဘူး၊ ဘာမှလည်းမသိဘူး”
 ဆိုကာ ဆောင့်ကြီးအောင်ကြီးနှင့် ဆင်းချသွားသည်။ ထိုသူ
 ထွက်သွားတော့ သက်ပြင်းချမိသည်။ လူက တိုက်ခန်းမှာ တစ်ရက်
 ကလေးနေတာတောင် အတော်မောနေပြီ။ ဒီကြားထဲ အခန်းတွေက
 ကပ်ကပ်ကလေးတွေမို့ လေကမဝင်ဘဲ လှောင်အိုက်နေပြီ။
 မတတ်သာသည့်အဆုံး ရေသန့်ဗူးကြီးနှစ်ဗူးကို ရေချိုးရန်
 ဝယ်လိုက်ရသည်။
 ရေကိုမြင်တော့ လန်းလန်းဆန်းဆန်း ပြန်ဖြစ်လာသည်။
 ရေကချိုးချင်နေပြီ။ သို့သော်...
 “မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ကိုယ်တို့က အညောင်းသမားတွေ၊
 ရေမချိုးခင် ကျန်းမာရေးတော့လုပ်ဦးမှ”
 ဟု တွေးမိပြီး တိုက်ခန်းအတွင်းမှာပင် အနည်းငယ်ပတ်
 ပြေးလိုက်သည်။ အကြောပြေစေရန် တစ်ချက်နှစ်ချက် ခုန်လိုက်
 သည်။
 “ဟေ့... အပေါ်က ဘယ်ကလေးတွေ ကမြင်းနေတာလဲ
 ကွဟေ၊ တိုက်ခန်းမှာနေပြီး ဒီလောက်တောင် လူမှုရေးနားမလည်
 ဘူးလား”

အော်သံနှင့်အတူ အောက်ထပ်ကလူတစ်ယောက် ပြေးတက်

လာ၏။ ပြီးနောက် တံခါးဝလာရပ်ပြီး...
 “ဟေ့လူ... ခင်ဗျားကလေးတွေကို ခင်ဗျား မဆုံးမထားဘူး
 လား”
 “ခင်ဗျာ... ဘယ်သူ့ကိုဆုံးမရမှာလဲ၊ ဘယ်သူမှမရှိဘဲ”
 ထိုသူက ခါးထောက်ပြီး...
 “ဪ... ဒါဆို ခုနက ကမြင်းနေတာ ခင်ဗျားပေါ့၊
 ခင်ဗျားဗျာ မကြီးမငယ်နဲ့”
 “မဟုတ်ဘူးလေ၊ ကျန်းမာရေးလေ၊ ကျန်းမာရေး”
 “ဘာကျန်းမာရေးလဲ၊ ဘာကျန်းမာရေးလဲ၊ ကျန်းမာရေး
 မကောင်းရင် လမ်းထိပ်မှာဆေးခန်းရှိတယ်၊ အဲဒီမှာသွားပြ၊ ဒီတိုက်
 ပေါ်မှာတော့ မကမြင်းနဲ့၊ လူမှုရေးနားလည်၊ ဘယ်လိုကောင်လဲမသိ
 ဘူး”

ဆိုကာ ဆင်းချသွားပြန်၏။
 ကိုယ်လည်း ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ မြို့ပြအလယ် ဘယ်လို
 နေရမှန်းလည်းမသိတော့။ လောလောဆယ်တော့ ခြေဖော့နင်းပြီး
 ရေချိုးခန်းဝင်လိုက်သည်။

xxxxx

ခရီးသွားလည်း ညအချိန်လွန်၍ အားမရတိုင်း
ပြန်လို့သွားလည်း လမ်းလျှောက်ပြန်တော့။

ရေချိုးခန်းက ပြန်ထွက်ပြီး ဘာလုပ်ရမှန်းလည်းမသိ။ မီးက
လည်း ပြင်၍မပြီးသေး၍ မှောင်နေသည်။ ထိုင်နေရာမှ တုတ်တုတ်
မလှုပ်ရဲ။ အောက်ထပ်က လာအော်ဆဲမှာစိုး၍ဖြစ်သည်။ ဘယ်လိုမှ
မနေနိုင်တော့သည့်အဆုံး အိမ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလိုက်သည်။
နောက် မဝံ့မရဲဖြင့် တံခါးခေါက်လိုက်သည်။

“ဒေါက် . . . ဒေါက် . . . ဒေါက်”

ခုနကလူကြီး ထွက်လာသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“ကျွန်တော်အပေါ်ထပ်ကပါ အစ်ကို”

ဟိုလူက မျက်မှောင်ကျ၍ ကြည့်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှကိုမနေနိုင်တော့လို့ပါ အစ်ကို”

“အဲဒီတော့”

“ဒူးလေးတော့နုနုပါရစေ အစ်ကို”

ဟိုလူ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်နေသည်။ အတန်ကြာမှ
စိတ်မကောင်းဟန်နှင့်

“နုနု”

အတော်လေးကို ဝမ်းသာသွား၏။

“ကျေး . . . ကျေးဇူးပါပဲအစ်ကိုရာ”

လက်ဆွဲ၍ပင် နှုတ်ဆက်မိသွားသည်။

“ခွင့်ပြုပါဦးအစ်ကို”

ဦးညွှတ်၍ အပေါ်ပြန်တက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့လူ”

“ခင်ဗျာ”

ခေါ်သံကြား၍ ပြန်ဝေကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဖြည်းဖြည်းပဲနုနု”

တစ်ခွန်းထဲပြောကာ တံခါးကို လှိမ်းခနဲပိတ်သွား၏။

“ဪ . . . တိုက်ခန်းမှာနေတာ ဒူးလေးတောင် အားရပါးရ
မနုနုရတဲ့ဘဝပါလား”

ဤသို့ဖြင့် မြို့လယ်ကောင်တိုက်ခန်းတစ်ခုတွင် ဒူးကို တဝ
နုနုလိုက်သေးသည်။ ပြီးမှ . . .

xxxx

“သူငယ်ချင်းတွေသတိရလို့ ငါပြန်လာတာဟေ့”

လေးစားစွာကြိုးစားလျက်
အကြည်တော်